BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin ışçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin ışçıleri ve ezilen halklar birleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbın! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar 124 ► Temmuz / Tîrmeh 1999 ► 250.000 TL.

Azdırılan şovenizme, milliyetçiliğe ve her türden gericiliğe karşı mücadeleye!

HALKLARIN KARDEŞLİĞİ VE GERÇEK BARIŞ İÇİN FAŞİZME ÖLÜM, TEK YOL DEVRİM!

içindekiler

3 Demokratik cumhuriyete varmanın tek yolu DEVRİMDİR!

6 Öcalan davasında Türk şovenizminin bazı görüntüleri...

12 KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN Yurtdışında kadınlar kampı yapıldı!

17 Yavaş örgütsel gelişmeden çıkarılması gereken sonuçlar...

19 6. KONGRE KARARLARINDAN Emperyalist dünyada belirleyici olan güçtür!

24 TBMM yemini üzerine...

25 BİLDİRİLER, HABERLER, OKUYUCU MEKTUPLARI

34 Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Demokratik cumhuriyete varmanın tek yolu

DEVRİMDİR!

Gündem PKK Başkanı ve KNK Onursal Başkanı Abdullah Öcalan'ın davası İmralı'da başladıktan bu yana tamamıyla bu davaya kilitlendi. Arada tabii ki "devlet işleri" yürüyor; hükümet taban fiyatı devlet tarafından belirlenen tarım ürünlerinin üreticilerini; memurları açlığa mahkum etme anlamına gelen ekonomik kararları ardı ardına ve IMF'den aldığı feyiz ve MGK'dan aldığı güçle "cesaretle" alıyor! Patronlar neredeyse zil takıp oynayacak! IMF; "aferin fakat biraz daha gayret heyetleri" gönderip duruyor! Burjuva medyada telekulak skandalı adı verilen olaylar, çete savaşlarının hızla devam ettiğini gösteriyor! İşçinin, memurun, küçük esnafın, köylünün, öğrencinin en küçük bir direnişi en faşist yöntemlerle eziliyor! Kuzey Kürdistan'da savaş bütün hızıyla sürdürülüyor! Türk hakim sınıfları, NATO'nun Yugoslavya'ya karşı yürüttüğü savaştaki hizmetlerinin karşılığının gazoz kapağı olmaması, Balkanlar'daki paylaşımda dışta kalmamak için diplomatik ataklar geliştiriyor. Fakat bütün bunlar, İmralı'da yürüyen ve 23 Haziran'da başlayacak savunmanın ertesinde çok kısa süre içinde bitirelecek olan, kararı baştan belli davanın gündemi belirlemesini engellemiyor. Bu anlaşılır bir şey de!

Gerçekten de Kuzey Kürdistan'da 15 yıldır yürüyen savaş, Kuzey Kürdistan-Türkiye gerçekliğinin en belirleyici unsurlardan biri, pratikte en başta geleni. Bugün İmralı'da bu savaşın bir tarafı olan faşist TC, ulusla-

Bu davaya karşı çıkmak, faşist TC'nin Abdullah Öcalan'ı yargılama hakkının olmadığını savunmak, mahkemeyi reddetmek; sadece bu mahkemenin değil, hakim sınıfların hiç bir mahkemesinin; Abdullah Öcalan'ı yargılama hakkı olmadığını savunmak, Abdullah Öcalan'a kayıtsız koşulsuz özgürlük talep etmek; işçiler, emekçiler açısından gerçekte kendi haklarını savunmaktır; demokrasiyi, özgürlüğü, barışı, kardeşliği savunmaktır!

rarası bir komplo sonucu kendisine teslim edilen savaşın diğer tarafının, PKK Başkanı şahsında Kürt ulusal uyanışını, ayaklanmasını yargılıyor. İdam talep ediyor. Ve idam cezasını da verecek. İdam cezası verilecek olan yalnızca kişi olarak PKK Başkanı Abdullah Öcalan değildir. Yalınzca onun şahsında Kürt ulusal hareketi, isyanı değildir. Hayır! Onun şahsında faşist Türk devleti, bu devlete karşı başkaldırma cüreti gösteren herkesi yargılıyor. Bu devlete karşı çıkan, onu yıkma iddiası ile ortaya çıkan herkesin ezileceğini ilan ediyor. İmralı'daki davanın halk kitleleri açısından gerçek anlamı bu. Halk yığınlarının çok büyük çoğunluğu bu davayı böyle anlamasa da; özellikle Türk ulusundan halk yığınları içinde şoven kışkırtmalar sonucu, devlet müsade etse onu hangi sadist yöntemlerle öldüreceğini ballandıra ballandıra, kimi zaman da feryat figan anlatanların sayısı milyonlarla ifade edilse de; bu davanın gerçek anlamı, bu davada işçilerin, emekçilerin hak mücadelelerinin yargılanmasıdır!

Burada, bu davaya karşı çıkmak, faşist TC'nin Abdullah Öcalan'ı yargılama hakkının olmadığını savunmak, mahkemeyi reddetmek; sadece bu mahkemenin değil, hakim sınıfların hiç bir mahkemesinin; emperyalistlerin hiç bir uluslararası mahkemesinin Abdullah Öcalan'ı yargılama hakkı olmadığını savunmak, Abdullah Öcalan'a kayıtsız koşulsuz özgürlük talep etmek; işçiler, emekçiler açısından gerçekte kendi haklarını savunmaktır; demokrasiyi, özgürlüğü, barışı, kardeşliği savunmaktır!

Bu bağlamda, Abdullah Öcalan için "adil yargılama", TC mahkemelerinde değil, uluslararası mahkemede yargılanma, TC ile birlikte yargılanma vb. talepleri, Abdullah Öcalan'ın ve ulusal kurtuluş mücadelesinin yargılanma mevkii olarak, emperyalist, gerici güçlerin hukuk kurumlarının kabul edilmesi anlamına gelir! Kapitalist-emperyalist hukukun "adil" yargılama yapacağını kabul etmek anlamına gelir! Biz böyle taleplerin sahibi olamayız!

Biz Abdulah Öcalan için adil yargılama vb. değil, kayıtsız koşulsuz özgürlük talep ediyor, bundan bir adım geri atmayı reddediyoruz!

Abdullah Öcalan, içinde Kürtlerin ve Türklerin özgür birlik içinde yaşayacağı "demokratik cumhuriyet"in, TC temelinde, onun kimi reformlarla değişmesi yoluyla olabileceğini savunuyor. Savunduğu çizgi sınıfsal olarak liberal burjuvazinin çizgisi ile uyum içindedir. Bu çizgi bütün devrimciler tarafından reddedilmesi gereken bir çizgidir ● ● ●

Abdullah Öcalan, faşist TC mahkemelerinde, ulusal baskıya karşı çıktığı, haklı bir davayı savunduğu için yargılanıyor! Bu yargılama en başından haksız bir yargılamadır. En başından reddedilmelidir!

Davanın reddedilmesi kuşkusuz, o davada siyasi savunma yapılmaması, siyasi görüşlerin savunulması için kullanılmaması anlamına gelmez. Devrimcinin görevi, hakim sınıfların dava salonlarını, devrimin propaganda alanları haline getirmektir.

Bu noktada, Abdullah Öcalan, ilk günden itibaren yaptığı açıklamalarla, hukuki olarak savunma yapmanın pek anlamı olmadığını, kendisinin savunmasını siyasi temelde yapacağını söyleyerek, davayı siyasi görüşlerini savunduğu bir alan olarak kullanma açısından doğru bir tavır takınmıştır. Fakat ne yazık ki, savunduğu siyasi görüşler devrimci görüşler değildir. Abdullah Öcalan davada ısrarla "barış"ı savunmaktadır. Kaba hatlarıyla savunmanın oturduğu çizgi şudur:

Türkiye'de kanayan bir toplumsal sorun vardır. Kürt sorunu. Bu sorun çözülmedikçe, dış güçler bu sorunu kullanırlar. Geçmişte kullanmışlardır. Şimdi de kullanmaktadırlar. PKK haklı bir temelde ortaya çıkmıştır. Başlangıçta bağımsız Kürdistan hedefi vardır. Fakat süreç içinde bunun olamayacağı görülmüştür. Silahlı mücadeleyle de, TC'yi yıkma temelinde bir çözümün olmadığı görülmüştür. Benim burda olmam, çözüm için bir şanstır. Çözüm büyük barıştadır. Kürtlerin devletle barıştırılmasındadır. Demokratik cumhuriyet içinde özgür birlik tek çözümdür. Bu çözüme gidilebilmesi için benim yaşamam gereklidir. Eğer bu çözüm gerçekleştirilmez, bu şans kullanılmazsa, o zaman savaşın çok daha kötüsü yaşanır. Hiç bir sonuca varmaksızın yüzbinlerle insan ölür.

PKK Başkanlık Konseyi adına yapılan açıklamalarda bu çizgiye bütünüyle sahip çıkılıyor, bir dizi PKK yanlısı yazar, bu çizgiyi "Abdullah Öcalan'ı doğru anlayalım" açıklamalarıyla, hâlâ devrimci bir çizgiymiş gibi göstermeye çalışıyor.

Öcalan, barış çağrısının 21. yüzyılın manifestosu olacağı iddiasını ileri sürüyor. O mahkemeye kendi el yazısı ile sunduğu açıklamada; *"Bundan sonra fırsat bulursam, çabam silahlı çatışmanın tamamen ortadan kaldırırılmasına ve PKK varlığının yasal siyasi zemine çekilmesi, demokratik sistemle birleştirilmesi temelinde olacaktır. Devletin duyarlılığıyla, yaratıcı çabalarıma güvenerek bu rolü başarıyla oynayacağıma inanıyor ve kararlılığımı vurguluyorum.*

(...) Kürt sorununda artık isyan, bastırma ve inkâr sürecini kapatıp demokratik birlik, barış ve kardeşlik sürecini başlatmaktır. Son iki yüzyıl şiddet ve onun kayıp ve acılarıyla dolu geçti, 21. yüzyıl artık barış içinde birlik ve gelişme yüzyılı olmalıdır." diyor. *(Özgür Politika, 2 Haziran 1999, sayfa 4)*

PKK'nin merkezi düzeyde açıklama yapan tüm kadrolarının da şimdiye kadar sahip çıktığı bu çizgi, gerçekte bizzat PKK'nin yürüttüğü mücadele-

nin yanlışlığını kabul eden, PKK'nin devletle barıştırılmasını önüne hedef olarak koyan bir çizgidir. Bu çizgide artık devrimden eser yoktur. Gerçekte bu çizgi, Abdullah Öcalan'ın davadaki konuşmalarında ortaya koyduğu gibi, 1993'ten bu yana PKK'nin çizgisidir. 1993'ten bu yana, çözüm TC devleti sınırları içinde, TC devletiyle PKK'nin pazarlıkları yoluyla, PKK'nin TC devleti içinde legal bir siyasi parti olarak çalışma iznine kavuşmasında görülmektedir. Biz bu yüzden 1993'ten itibaren PKK'nin çizgisinin reformist bir temele oturduğu tespitini yaptık. Fakat buna rağmen PKK, devlet onun uzattığı barış elini tutmayı reddettiği için, onunla birleşemedi. Devletle savaşmaya zorlandı. Bu onun düzenin bir parçası haline gelmesini engelledi. PKK, devletle savaştığı için ve savaştığı noktada, devrimin müttefiği idi. Biz PKK'nin mücadelesinde ulusal baskıya karşı çıkan haklı yanı hep savunduk. Ve PKK'yi reformist çizgiden vazgeçirebilmek için de eleştirilerimizi hep açık olarak getirdik. Ortak düşmana karşı mücadelede birlik ile, yanlış görüşlere karşı doğruların savunulması mücadelesi bizce birbiriyle çelişen şeyler değil, birbirinin tamamlayıcısıdır. Tabii ki anlayan, her eleştiriyi düşmanca saldırı, düşmana hizmet vb. olarak görmeyen için bu böyledir.

PKK'nin çizgisi gerçekte 1993'te reformist bir temele oturmuştu. Biz bunu o dönemde söylediğimzde, siyasetten anlamadığımız, "barış" sözlerinin taktik olduğu, devleti sıkıştırmak amacı güttüğü; PKK'nin programında yer alan "Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan" hedefinden vazgeçmediğ vb. söyleniyor, birçok alanda ajitasyon ve propagandamız engelleniyordu.

Şimdı mahkemede Abdullah Öcalan, bugün savunduklarının 1993'te savundukları ile aynı olduğunu ve taktik yapmadığını, önerilerinde samimi olduğunu ifade ediyor. Alternatifi, ya barış, ya sonuçsuz anlamsız, TC'yi dış müdaheleye açık hale getiren daha yoğun savaş diye koyuyor. Bu noktada, söylemde bir değişiklik vardır. 1993'te, hâlâ savaşın sonuçsuz ve anlamsız olduğu, olacağı söyenmiyor, savaşın uzun erimli hedefinin "Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan" olduğu, yer yer söyleniyordu. Şimdi artık bu söylemden vazgeçilmiştir.

Bu aslında özde bir değişiklik değildir. 1993'ün reformist çizgisinin mantıki sonucuna gelinmiştir.

"Abdullah Öcalan'ı doğru anlayalım" biçiminde açıklama çabası içinde olanlar, onun TC ile değil, "demokratik cumhuriyet içinde özgür birlikten" söz ettiğine vurgu yapıyorlar. Gerçekten de söylemler içinde "barış için Türkiye Cumhuriyeti devletine hizmete hazırım" lafları yanında, bu sözler de yer alıyor.

Peki ama, TC yıkılmadan "demokratik bir cumhuriyet" mümkün mü? TC yıkılmadan, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin hakkını kullanması mümkün mü? Eğer değilse, Abdullah Öcalan bunu niye söylemiyor? Neden tek sözcükle bile gerçek demokrasi, gerçek ulusal kurtuluş, özgür ulusların özgür birliktelikleri için, varolan devletin işçilerin-köylülerin devrımi ile yıkılmasının ön şart olduğunu söylemiyor ?

Taktik mi yapıyor? İdam isteyen savcı, taktik yaptığını söyleyip idam cezası istemini esas olarak mahkemede söylediklerine değil, özgürken söylediklerine dayandırıyor! Abdullah Öcalan taktik yapmadığını, söylediklerinin 20 yıllık bir savaşım sonucunda çıkarılan dersler olduğunu söylüyor. Kendisinin doğru anlaşılmasını istiyor.

Yani sorun şudur ki, Abdullah Öcalan, içinde Kürtlerin ve Türklerin özgür birlik içinde yaşayacağı "demokratik cumhuriyet"in, TC temelinde, onun kimi reformlarla değişmesi yoluyla olabileceğini düşünüp savunuyor. Savunduğu çizgi sınıfsal olarak liberal burjuvazinin çizgisi ile uyum içindedir. Biraz demokratikleşme, biraz daha ulusal haklara saygı ile bu devlet "demokratik cumhuriyet" olur. Abdullah Öcalan'ın "21. yüzyılın manifestosu" dediği bu çizgide yeni olan bir şey yoktur.

Bu çizgi bütün devrimciler tarafından reddedilmesi gereken bir çizgidir.

Evet biz de "demokratik cumhuriyetten", "demokratik cumhuriyet içinde özgür birlikten" yanayız! Fakat demokratik cumhuriyet iliklerine kadar kemalist-faşist olan TC ile pazarlıklarla, onun reformlarla dönüştürülmesiyle mümkün değildir. Demokratik cumhuriyet için tek yol devrimdir! Faşist TC'nin işçilerin-köylülerin demokratik devrimiyle yıkılmasındadır çözüm! Bu çözüm kimilerine çok uzun görülebilir. Onlar kısa zamanda başarı adına devrimci çizgiden sapabilirler. Gidecekleri yer son noktada hakim sınıfların yanı, devlet savunuculuğu olur.

Biz bütün devrimcileri devrimci çizgide ısrara davet ediyoruz!

Devrimcimleri bu devletin faşist niteliğini doğru kavramaya, emperyalizmin niteliğini doğru kavramaya çağırıyoruz.

Bunu kavrayanlar "'büyük çözüm" ün, "büyük barışın" vb. **devrimden** başka bir yolla mümkün olmadığını göreceklerdir.

18 Haziran 1999▲

Biz de "demokratik cumhuriyetten", "demokratik cumhuriyet içinde özgür birlikten" yanayız! Fakat demokratik cumhuriyet iliklerine kadar kemalist-faşist olan TC ile pazarlıklarla, onun reformlarla dönüştürülmesiyle mümkün değildir. Demokratik cumhuriyet için tek yol devrimdir! Faşist TC'nin işçilerin-köylülerin demokratik devrimiyle yıkılmasındadır çözüm ● ● ●

Öcalan davasında bazı görüntüleri...

Mahkemeden çıkacak karar en baştan bellidir. Türkiye'de anda siyaseti, yasama, yargılama, yürütmeyi belirleyen tüm kurumlar, en başta da ordu ve MGK kararını vermiştir: İDAM! Türkiye'de kamuoyunun büyük çoğunluğu korkunç bir şovenist kampanya ile "Apo'ya idam"a şartlandırılmıştır...

Türk şovenizminin

Öcalan'ın tutsak alınmasından sonra onun "can güvenliği" gerekçe gösterilerek İmralı adası bütün canlılardan temizlendi! Ada, açık cezaevi statüsünden kapalı cezaevi statüsüne geçirildi. İmralı Cezaevi'ndeki tutuklular "jet hızıyla" başka cezaevlerine dağıtıldı, koyunlar keçiler sürgünden payını aldı... Böylece ada gerçekten, yiyip içen, yürüyen uçan, ötüp konuşan canlılardan temizlenmiş, Öcalan'ın "can güvenliği" sağlanmış oluyordu...

Ada boşaltıldıktan sonra ise adaya gitmenin engellenmesi gerekiyordu. Tüm adanın çevresi, üstü ve denizin altı-üstü kontrol altına alındı. İmralı'ya sadece Öcalan'ı kontrol altında tutan ve sorgulayanlar gidip gelme iznine sahipti! Öcalan'ın dışarıyla bağı, avukatlarla görüştürülmesine kadar tümüyle koparıldı.

Yine Öcalan'ın "can güvenliği" gerekçe gösterilerek "yargılama"nın Ankara'da değil İmralı'da yapılmasına karar verildi. Bunun yapılabilmesi için de, "Türk devletinin rüştünü Batıya gösterecek" biçimde modern bir mahkeme salonu gerekiyordu. İmralı'da TC tarihinin belki de en hızlı yol, bina yapımı çalışmaları gerçekleştirildi. Adadaki yollar yenilendi, özel mahkeme salonu yapıldı, cam kafes yapıldı, duruşmada görev alacak ekip iki ay bilgisayar kursuna tabi tutuldu vb. vb. Tabii ki, "kutsal şehit aileleri" için de ne gerekiyorsa yapıldı... Mudanya, Türk şovenizminin kışkırtıcılığının merkezi haline getirildi.

Tüm medyasıyla birlikte devlet destekli, Türk şovenizminin kışkırtıcılığı yoğunlaştırıldı. Öcalan'ın "bebek katili", "cani" olduğu, "bir an önce asılması gerektiği" ve eğer bu işi devlet yapmazsa "asil Türk milleti"nin Öcalan'ı eliyle asmaya hazır olduğu; "şehitler ölmez vatan bölünmez", "İmralı Apo'ya mezar olacak!" vb. şoven intikamcı sloganlarla işlendi, işleniyor.

Bu ırkçı, kafatasçılar, Öcalan şahsında Kürt ulusuna karşı kinlerini kusuyorlar! Ve kendi özgürlüklerini isteyen, ulusal baskıya karşı mücadele edenlere, TC'nin tarihini hatırlatıp "1925'de de isyan edenler oldu! Sonucun ne olduğunu biliyorsunuz! Türk devletine başkaldıranın başı ezilir!" diyorlar. Öcalan'ı idam ederek tarihlerinin kararlı sürdürücüleri olduklarını bir kez daha ispatlamaya çalışıyorlar.

TC'nin tarihi, gerçekten de barbarlığın, Türk olmayan ulus ve milliyetlerin inkarı ve bu ulus ve milliyetler üzerinde ulusal zulmün, katliamların tarihidir. Ermeniler üzerindeki soykırımın devralınması, sürdürülmesi TC'nin Osmanlı/Türk devletinden devraldığı mirastır. Koçgiri isyanından Dersim isyanına kadar onlarca irili ufaklı başkaldırının kanla, barutla bastırıldığı, isyan edenlerin katledildiği, isyanlara destek versin, vermesin o bölgedeki Kürtlerin sürgün edildiği; Kürt ulusal varlığının inkar edildiği, Dersim isyanından sonra Kürt ulusal sorununun üstünün betonlandığı vb. vb. olgular, bugünkü kafatasçı Türk şovenistlerinin atıfta bulundukları tarihin nasıl bir tarih olduğunu göstermeye yeter de artar bile...

Faşist Türk devleti ve onun bilumum savunucularının sözkonusu tarihin sürdürücüleri olduğunu görmek için fazla geriye gitmeye gerek yoktur. Son on yıllık dönem ele alındığında bile bu sabit bir olgudur. En basit açıklamayla, onbinlerce insanın öldürülmesi, 4000 yerleşim alanının yakılıp yıkılması, 4 milyon Kuzey Kürdistanlının sürgün edilmesi; özellikle 1984'ten bu yana Kuzey ve Güney Kürdistan'ın sürekli bir biçimde bombalanması, yakılıp yıkılması gerçeği, hakim sınıfların ve savunucularının gerçek yüzünü gösteren; onların barbarlıklarının sürdürücüleri olduğunu ispatlayan olgulardır.

Devlet destekli burjuva medyasının Kürt ulusunun varlığının inkarı üzerinde yükselttiği ve kışkırttığı Türk şovenizminin ayyuka çıkarıldığı bir ortamda, Öcalan'ın "yargılanması"na başlandı.

31 Mayıs 1999 tarihinde başlayan "yargılama" 4 Haziran'a kadar kesintisiz her gün yapıldı ve savcının iddianamesini hazırlaması için mahkeme 8 Haziran'a ertelendi. 8 Haziran günü savcının idam talep ettiği iddianameyi okumasından sonra, savunmaya 15 gün zaman verilerek mahkeme 23 Haziran'a ertelendi.

Abdullah Öcalan, Türk Ceza Kanunu'nun "vatana ihanet"le ilgili 125. maddesine göre "yargılanıyor". Bu "yargılama" ile faşist Türk devleti önceden belirlenmiş olan idam kararına hukuki bir görünüm vermeye çalışıyor. Mahkemeden çıkacak karar en baştan bellidir. Türkiye'de kamuoyunun büyük çoğunluğu korkunç bir şovenist kampanya ile "Apo'ya idam"a şartlandırılmıştır. Türkiye'de anda siyaseti, yasama, yargılama, yürütmeyi belirleyen tüm kurumlar, en başta da ordu ve MGK kararını vermiştir. Öcalan için Türk faşistlerinin öngördükleri ve verilecek tek ceza bellidir: İdam cezası!

8 Haziran günü Ankara 2 No'lu DGM Cumhuriyet Başsavcısı Cevdet Volkan ve Cumhuriyet Başsavcısı Talat Şalk tarafından hazırlanan esas hakkındaki mütaalada Öcalan'a Türk Ceza Kanunu'nun 125. maddesine göre idam istendi. Öcalan'ın afedilmeyeceği, cezanın verileceği bellidir ve bu ceza ise bu maddeye göre sadece ve sadece ölüm cezasıdır.

Durum böyle olduğundan burjuva medyada tavır takınanlar yer yer

"idam kararı verildi", "idam onaylandı" vb. ifadeler kullanmaktadırlar. Mayıs sonunda gazetelerde çıkan bazı haberlerin, Haziran sonu Temmuz başlarında verilmesi için hazırlanan haberler olduğu ortaya çıkmaktadır.

Tartışmaların ana konusu artık Öcalan'a idam cezası verilir mi, verilmez mi sorunu değil; cezanın infaz edilip edilmeyeceğine yöneliktir. 18 Nisan seçimleri sonucunda parlamentoya giren partilerin çoğunluğu, –ANAP, MHP, DYP– şimdiden açıkça idam kararının infazına evet oyu vereceklerini ilan etmişlerdir. TBMM Başkanı Akbulut ise idamın hem meşru, hem de zaruri olduğunu şimdiden ilan etmiş durumdadır.

Bu arada Öcalan'ın idam edilmemesi, TC'nin yüksek çıkarları için kullanılmasının daha akıllıca bir tavır olduğunu, duyguların aşıldığı, sakin ve sağlıklı bir düşünme sonucu karar verilmesini savunan sesler de çoğalmaya başladı. İdam cezasının verilmesi bağlamında bir bütün olan hakim sınıf cephesi, cezanın uygulanması konusunda farklılaşmaktadır.

Öcalan davasında Türk hakim sınıflarının tavrını kabaca özetledikten sonra, Türk şovenizminin devlet politikası düzeyinde nasıl savunulduğunu gösteren bir iki konuya değinelim.

KÜRT ULUSUNUN ULUSAL VARLIĞININ İNKARI

15 Ağustos 1984'ten sonraki dönemde PKK'nin verdiği silahlı mücadele sonucu hakim sınıflar Kürtlerin varlığını kabul etmek zorunda kaldılar. Bunu da "Kürt realitesini" tanıma adı altında dile getirdiler. Kürtlerin varlığının kabulü kuşkusuz Kürt ulusunun ulusal varlığını kabul etmekle aynı anlama gelmez, gelmedi. Kürtleri genelde "Güneydoğu Anadolu'daki vatandaşlarımız" diye tanımlayan hakim sınıflar, Kürt kavramını kullanırken de esas olarak "Kürt kökenli vatandaşlarımız" kavramını kullanmaktadır. Türk hakim sınıflarının yaklaşımına göre Türkiye'deki tüm diğer etnik kökenli insanlar, "bir üst değerde olan" Türk milletinin mozaik parçalarıdır... Bu mozaik parçalarının birleştiği yer, hepsinin ortak ifadesi olan Türk milleti kavramıdır!

Hakim sınıflar, artık yaşamın gerçekleri karşısında ayakta tutamadıkları tezlerini, –"karda yürüdüğü zaman kart kurt sesleri çıkarıp Kürt kavramına varılan dağ Türkleri"ni– inkâr biçimini değiştirerek savunmaya çalışmaktadırlar. "Dağ Türkü" yerini, "Kürt kökenli Türk vatandaş" kavramına bıraktı. İfadelerde değişiklik olsa da sorunun özünde bir şey değişmemiştir. Türk hakim sınıfları, dün olduğu gibi bugün de Kürt ulusunun ulusal varlığını inkâr etmeye devam etmektedir. Kürt ulusunun varlığının inkârı, Kürdistan diye bir ülkenin varlığının inkârıyla içiçedir, bir bütünlük oluşturmaktadır. Birinin varlığının kabulü, aslında diğerinin de kabulünü beraberinde getirir.

Hakim sınıflar bunun bilincindedir ve buna uygun da hareket etmektedirler. Kimseye "çakıl taşı bile vermeyeceklerine" dair ettikleri yeminler, sömürgeci konumlarından ödün vermeyeceklerine dair edilen yeminlerdir.

Abdullah Öcalan "yargılanıyor"! Peki neden? İşlediği bir "suç" mu var? Türk hakim sınıflarına göre Öcalan, Türk Ceza Kununu'nun 125. maddesinin dile getirdiği "suçu" işlemiştir! 125. Madde şöyledir:

"Devlet topraklarının tamamını veya bir kısmını yabancı bir devletin hakimiyeti altına koymağa veya devletin istiklalini tenkise veya birliğini bozmağa veya devletin hakimiyeti altında bulunan topraklardan bir kısmını devlet idaresinden ayırmağa matuf bir fiil işleyen kimse, ölüm cezasıyla cezalandırılır."

Buna göre Öcalan'a yöneltilen suçlama "vatana ihanet"tir. Savcıların mütalaasında da "Suç: Vatana ihanet! Talep: İdam!" olarak dile getirildi. Evet, hakim sınıflara göre Öcalan, "vatana ihanet" etmiştir! Peki ama, kimin vatanına? (Burada burjuvazinin iktidarda olduğu bir devlette vatana ihanetin doğruluğu, burjuvaziye karşı mücadelenin gerekirliği konusuna değinmiyoruz.) Öcalan Kürt ulusundan biridir. Vatanı Kürdistan'dır, Kuzey Kürdistan'dır. Eğer Öcalan'ın "vatana ihanet"inden bahsedilecekse o zaman Kürdistan sözkonusu olur, Türkiye değil!

Fakat hakim sınıfların gözleri Türkçülükten o kadar dönmüştür ki, Kürt ulusundan bir insanın Türkiye'ye ihanet ettiğini ve bu yüzden de idam edilmesi gerektiğini savunmaktadır.

"Vatana ihanet" tespiti, –somut olarak Öcalan'ın tavrı ne olursa olsun– en başından itibaren Kürt ulusunun ulusal varlığının inkârı, Kürdistan diye bir ülkenin, somutta da Kuzey Kürdistan'ın inkârı temelinde yükselen bir tespittir. Soruna sadece bu yanıyla yaklaşıldığında bile, hakim sınıfların Öcalan'ı yargılama hakları olmadığı ortadadır.

Kürtlerin ulusal varlığının reddi savcıların iddianamesinde şöyle görünmektedir: *"Türkiye'de Türk-Kürt ayrımının yapılamayacağı, Kürt ve Türk'ün iç içe yaşadığı, aralarında kan bağı oluştuğu, suni olarak Türk ve Kürt ayrılığı yaratılmaya, millet ve vatan bütünlüğünün bölünmeye çalışıldığı anlaşılmaktadır."*

Evet, iddianamede Kürt kökenli vatandaşlardan bahsedilse de burada açıkça Türk ulusundan ayrı bir Kürt ulusunun varlığını savunmanın "millet ve vatan" bölmek anlamına geldiği anlatılarak Kürtlerin varlığı inkar edilmektedir. Bu da Türk-Kürt ayrımının yapılmadığı maskesi altında yapılmaktadır. Bir yanıyla gerçekten de hakim sınıflar Kürt-Türk ayrımı yapmıyorlar! Onlar hepsini Türk olarak kabul ediyor. Kürtleri ayırmıyorlar... İnkâr ediyorlar! Kürt-Türk ayrımı yapmaları, Kürtlerin Türk olmadığını kabul etmek anlamına da geleceği için ayrımcılıktan öcü gibi kaçıyorlar... Böylece TC tarihinin temel siyaseti sürdürülüyor: İnkâr!

Savcıların iddianamesinde TC tarihinde Kürtlere karşı tavrın ne olduğu anlatılırken ortaya birkaç inci daha serpilmektedir. Savcılardan öğreniyoruz ki, *"Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nde Kürtlere yapılmış ne bir baskı ne de Kürtler'in inkârı vardır."* Aynı savcılar yukarıda aktardığımız gibi Kürt-Türk ayrımının mümkün olmadığını, aralarında kan bağının olduğunu ve Kürtlerin suni olarak Türklerden ayrılamayacağını; bunu savunanların "millet ve vatan"ı bölmeye çalışan "bölücüler" olduğunu söyleyerek Kürtleri inkâr ediyorlar. Fakat bu alıntıdan da görüldüğü gibi, Kürtler TC devletinde ne inkâr edilmiştir, ne de Kürtlere herhangi bir baskı yapılmıştır! Bu kadar olur!!!

Peki ne olmuştur? Alıntıyı bıraktığımız yerden aktarmaya devam edelim: *"Cumhuriyet kurulduktan sonra 1925'de patlak veren Şeyh Said isyanı*

çoğunlukla Kürtlerin katıldıkları bir isyandır. (...) Devlet, isyanı şiddetle bastırmış, isyan edenleri cezalandırmıştır." Hiç bir baskının yapılmadığı söylendikten; isyanın şiddetle bastırıldığı, isyan edenlerin cezalandırıldığı tespit edildikten sonra, bir önceki tespit şöyle relative edilmektedir: *"İsyanların dışında Kürtlere karşı hiçbir baskı yapılmamıştır."* Kuzey Kürdistan-Türkiye'de her gün yaşanan gerçeklerin çarpıtılması, Öcalan'a idam talep edilen iddianamede böyle yapılmaktadır. Kürtlere, isyanlar dışında hiçbir baskının yapılmadığı tespiti, hakim sınıfların en büyük yalanlarından biridir. Kürtlere baskı yapılıp yapılmadığına karar verenler de yine baskı yapanlardır. Kürtlerin kendilerinin baskıya maruz kaldıklarını söyleme hakları bile tanınmamaktadır. Bu pratiğin kendisi bile, Kürtlere baskı yapıldığının tastikidir! Savcılar baskı yapılmadığını anlatmaya çalışırlarken, gerçekte itirafta bulunmaktadırlar.

TC'nin kuruluşundan itibaren Kürtlerin nasıl inkar edildiği savcıların şu tespitlerinde açıkça ortaya çıkmaktadır:

"İstiklal Savaşı iyi incelendiğinde Atatürk'ün, Misak-ı Milli'nin çizdiği sınırları içinde yaşayan halkın tamamını bir bütün olarak gördüğü, bölgesel güçleri birleştirmeye çalıştığı ve düşmana topyekün milletin (tabii ki Türk milletinin / BN) *gücüyle karşı koymaya çalıştığı görülür."*

"Amasya Genelgesi'nde (...) Mondros Mütarekesi'nde kabul edilen sınırlar içinde yaşayan halkın tek bir millet (yine Türk milleti / BN) *olarak görüldüğü açıktır."*

Savcılar "Tek halk, tek millet" başlığı altında Sivas Kongresi'nde bahsettikten sonra sonuçta şunları tespit etmektedirler:

"Ne Erzurum Kongresi kararları, ne Sivas Kongresi kararları, ne Misak-ı Milli hükümleri ayrıca Kürtlerden bahsetmemektedir."

İşte savcıların "Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nde Kürtler inkar edilmedi" tezinin ispatı! Kürtler her zaman Türk milleti içinde ele alınmıştır ve hiç ayrım yapılmamıştır... Öyle bir eşitlik ki bu, Erzurum ve Sivas kongrelerinde ve hatta Misak-ı Milli hükümlerinde Kürtlerden ayrıca bahsedilmiyor!!! İtiraf dediğin böyle olur! Türk şovenizmiyle gözü dönmeyen normal insanlar, savcıların bu tespitlerinin, Kürtlerin inkâr edilmesinin belgeleri olduğunu kolayca tespit edebilir.

Evet, tüm burjuva medyasında yapılan kışkırtmalar bir kenara bırakılsa bile, savcıların iddianamesi, Kürtlerin ulusal varlığının inkar edilmesine devam edildiğini, Türk şovenizminin başka biçimlere büründürülerek savunulduğunu ispatlamaya yeterlidir. Bu bölüme son verirken TC'nin resmi tavrını en açık biçimde dile getiren Cumhurbaşkanı Demirel'in tavrını aktaralım:

"Hiç kimse Türkiye'yi pazarlık konusu yapamaz. Meclis de, hükümet de... Siyasi çözüm pazarlığı diye bir şey söz konusu olamaz. Millet bir, devlet bir, vatan bir, bayrak bir, dil bir. Ne mutlu Türküm diyene." (Milliyet, 5 Haziran, aktaran Doğan Heper)

Evet, yoruma gerek duyulmayacak kadar açıktır. TC'nin gerçek yüzü budur!

"KÖKÜ DIŞARDA!"

Türk hakim sınıflarının gerçekleri gözardı etmek için başvurduğu sahtekarlıklardan biri de, verilen mücadelenin aslında "memleket içindeki sorunlardan kaynaklanan" bir sorun olmadığı; her şeyin Türkiye düşmanı dış güçler tarafından planlandığı ve kışkırtıldığı; Türkiye'de mücadele edenlerin de bu dış güçlerin maşaları olduğu biçimindeki siyasetidir. Bu siyaset en kısa ifadeyle "kökü dışarda!" diye tanımlanmaktadır.

Türk hakim sınıfları bu siyasetle hem gerçekleri çarpıtmakta, hem de gerçekleri çarpıtmaya paralel "dış düşman" tespitiyle Türk şovenizmini yaygınlaştırmakta, kitleleri Türk milliyetçiliği temelinde kendi çevresinde birleştirmektedir. Bu siyaset, somut olarak Öcalan davasında da Türk şovenizminin kışkırtılmasında temel siyasetlerden biri olarak yeniden yoğun bir biçimde işlendi, işleniyor.

"Yargılanması" sırasında kendisine sorulan sorulara cevap veren Öcalan, kendilerine destek veren birçok devletin adını verdi. Bunun üzerine başta Başbakan Ecevit olmak üzere tüm burjuva yazar-çizer takımı, açık faşistlerden sözümona "sol" gazetecilere kadar herkes sözbirliği halinde "Türkiye'nin dış güçler tarafından nasıl bir komployla karşı karşıya bırakıldığının" ortaya çıktığını, "Türkün Türkten başka dostunun olmadığını" vb. haykırdı... Hatta bazı köşe yazarları "antiemperyalizm"den, "ikinci kurtuluş savaşı"ndan... da bahsederek ne kadar "özgürlükçü" olduklarını ortaya koydular.

Başbakan Ecevit, Öcalan davasının "Türkiye'nin kıvancı, Batı'nın utancı" olduğunu şöyle ilan etti:

"Öcalan'ın açıklamaları ise Türkiye'nin yıllardır nasıl bir uluslararası komployla karşı karşıya olduğunu gözler önüne sermiştir. Öcalan davası Türkiye'nin kıvancıdır. Bu da aynı zamanda bize insan hakları, demokrasi ve uygarlık dersi vermeye kalkışan bazı ülkelerin ise utancıdır." (Hürriyet, 3 Haziran 1999)

Uluslararası bir "komployla" karşı karşıya olduğu öğrenilen Türkiye'nin Dışişleri Bakanı ise hemen sorunu incelemeye alacağını açıkladı. "Komployla" karşı karşıya kaldığı "tespit edilen"(!) Türkiye'nin başı Demirel ise, bir yandan Avrupa ülkelerinin yaptığının "ayıp" olduğunu söylerken, diğer yandan da "Atalarına" da atıfta bulunarakşu sözlerle aba altında sopayı gösteriyor:

"Türkiye'yi pazarlık konusu yapamayız, o zaman büyük Atatürk ayağa kalkar, eline sopayı alır kovalar." (Milliyet, 3 Haziran 1999)

Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Dışişleri Bakanı soruna uluslararası diplomasi açısından da yaklaştıkları için söylemlerinde fazla ileri gitmemeye dikkat etmektedirler. Fakat kitlelere daha fazla etkide bulunan burjuva gazeteciler, yazarlar, "devlet erkânı"nın demediklerini tamamlamaktan geri kalmamaktadır:

*"Görmemek için kör olmak gerekir. Dev boyutlu bir **şer ittifakı** karşısındayız.*

*Abdullah Öcalan'ı kulağından tutup İmralı'ya getiren Türkiye, 15 yıl boyunca işte asıl bu uğursuz koalisyon ile boğuşmuştur. Yendiği ve İmralı'da asıl yargıladığı da, Güneydoğu üzerine hayaller kuran **Sevr** özlemcileridir." (Ertuğ Karakullukçu, Hürriyet, 4 Haziran 1999)*

*"Bunların derdi aslında **Kürtçülük** falan değil. Bunlar, Avrupa emperyalizminin Türkiye üzerinde oynadığı oyunun **maşaları, piyonları, figüran-***

*ları. (...) Türkiye'nin başına bela olan bir **emperyalist maşasını** o salonda cam kafesinde görmek çok ilginçti." (Emin Çölaşan, Hürriyet, 4 Haziran 1999)*

Milliyet gazetesi köşe yazarı Doğan Heper ise, Türkiye'nin dostunu düşmanını bir kez daha tanıma fırsatı bulduğunu açıklarken, PKK'ye destek verdiği iddia edilen ülkelerin yargılanması gerektiğini savunarak şunları söylemektedir:

"Türkiye'yi bölmek, böldürmek için ellerinden ne geliyorsa yapıyorlar.

Peki bu desteğin yargılanması gerekmiyor mu? 30 bin kişinin ölümünde bu desteğin rolü yok mu? Bu destekçiler cinayet ortağı sayılmaz mı? Uluslararası mahkemeler, insan hakları mahkemesi bunu nasıl gözardı edebilir? O ülkelerin ellerine masum kanı bulaşmıştır. Yapılan, her şeyden önce insana karşı, insanlığa karşı suçtur. Bu ülkeler yargılanmalıdır." (Milliyet, 4 Haziran 1999)

30 bin insanın öldürülmesinin suçlusu sorumlusu olan faşist Türk devletinin suçu ve sorumluluğu, Öcalan'dan sonra, PKK'ye destek verdiği söylenen ülkelere da yüklenerek TC tamamen temize çıkarılmaktadır. Kuşkusuz emperyalist devletlerin de 30 bin insanın ölümünden sorumluluğu, payı ve suçu vardır. Fakat bu sorumluluk Doğan Heper'in ortaya koyduğu gibi PKK'ye verilen yardımdan dolayı değil; emperyalistlerin faşist Türk devletine yardımlarından dolayıdır. Faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da ve Güney Kürdistan'da da Kürt ulusal hareketine karşı kullandığı silahlar, tanklar, toplar vb. savaş aletlerinin büyük bölümü tam da bu sözü edilen Avrupalı emperyalistler tarafından TC'ye verilmiş, satılmıştır. Yine doğrudan Kürt ulusal hareketinin kanla, barutla bastırılmasına destek verenler de bu emperyalistler olmuşlardır.

Cumhuriyet gazetesi yazarı Hikmet Çetinkaya ise bir "sol" gazeteci olarak güya emperyalizmle işbirliğine karşı tavır takınmaya çalışmaktadır. Takındığı tavrın bir bölümü şöyledir:

*"**1999, 1925'in tıpkısıdır**. PKK'nın Avrupa'daki destekçileri kim? **Almanya, Fransa, İngiltere** gibi ekonomisi güçlü olan ve Ortadoğu'ya 75 yıldır girmek isteyen devletler...*

Emperyalizmin Türk işbirlikçileri de olur, Kürt, Laz, Çerkez işbirlikçileri de...

Kürt sorununda en büyük eksiklik, yakın tarihi bilmemek ve incelememekten kaynaklanıyor. (...) Kurtuluş Savaşı'nda emperyalizme karşı omuz omuza savaşan Türkler de vardır, Kürtler de, İngilizlerle işbirliği yapan Türkler de vardır, Kürtler de...

(...) Öcalan'ı izlemekte yarar var.

*Çok konuşup az söylese bile, PKK'nın arkasındaki emperyalist güçler, **"Sevr"** özlemcileri bir bir ortaya çıkıyor." (aktaran Hürriyet, 5 Haziran 1999)*

"Kökü dışarda" siyasetinin en "sol" ve "antiemperyalist" görünümlü tavrını takınanlardan biri olan Çetinkaya, adını verdiği emperyalistlerin çoktan beri Ortadoğu'ya yerleştikleri gerçeğini gizleyerek, ikinci bir "kurtuluş savaşı" verdiği görüntüsünü sunmaya çalışıyor. Oysa Fransa, İngiltere ve Almanya, 75 yıl sonra değil, 75 yıldan beri Türkiye'ye de yerleşmişlerdir.

"Sevr"i özleyenlere karşı "Lozan"cı kemalist tavır Kürtlerin ulusal demokratik haklarının inkârı üzerinde yükseliyor. Doğaldır da! Kemalizmin kararlı savunucularının "antiemperyalist" mücadelesi, başka halkları ezme, sömürgeciliğe devam etme temelinde yürümektedir.

Türk hakim sınıfları şovenizm kışkırtıcılığında dış ülkelere karşı da şoven tavrını sürdürürken, özellikle büyük emperyalist güçlere karşı daha dikkatli davranmaktadır. Dışa karşı şovenizm kışkırtıcılığı, düşmanlığın körüklenmesi esas olarak doğrudan Türkiye'nin sınırlarının birleştiği komşu ülkelere ve bunlar içinde de esas olarak Yunanistan, Ermenistan'a karşı yapılmaktadır. İtalya ve Rusya da bu kışkırtıcılıktan paylarını alsalar da, esas yapılan şoven kışkırtmalar, Türkiye toplumu içinde kökleştirilmiş Ermeni ve Yunan düşmanlığı, Kıbrıs Rum Kesimi bağlamında da Rum düşmanlığının körüklenmesidir.

Hakim sınıflar Yunan (Rum), Ermeni düşmanlığını körükleyip Türk şovenizmini yaygınlaştırırken de, Türk devletinin sınırları içindeki sorunları kitlelerden gizlemeye, dikkatleri iç sorunlardan dışa çevirmeye çalışmaktadır. Şimdilik başarılı da olmaktadır.

İşçi ve emekçilerin büyük çoğunluğu bugün hâlâ sınıfsal çıkarlarının bilincinde değil; Kürt ulusu başta olmak üzere değişik milliyetlerin ulusal baskıya maruz kaldığının, ulusal baskılara karşı mücadele etmenin haklı ve doğru olduğunu görme durumunda değildir. Böylesi bir ortamda faşist Türk hakim sınıflarının gerek içerdeki ulus ve milliyetlere karşı, gerekse de dış ülkelere karşı yürüttüğü şovenist tavırlar geniş emekçi kitleleri daha da fazla zehirlemektedir.

"30 BİN İNSANIN KATİLİ"

Öcalan'ın "yargılanması" öncesinde burjuva gazetelerde 15 Ağustos 1984'te PKK'nin silahlı mücadele başlatmasından bugüne kadarki eylemlerin ve çatışmalarda ölenlerin sayısı yeniden yayınlandı. Kuşkusuz bu verilerin yayınlanmasının esas amacı, Öcalan'a idam talebinin "haklı" olduğunu göstermekti.

30 Mayıs 1999 günü yayınlanan bilanço şöyledir: *"20 bin 915 olay, 8 bin 346 saldırı, 3 bin patlama, 6 bin 536 çatışma.*

28 bin 278 ölü. 4 bin 507 vatandaş, 1234 korucu, 3 bin 941 asker, 248 polis şehit. 16 bin 793 yaralı. Ölen PKK'lı: 18 bin 348". (Hürriyet)

Bu hesap baz alındığında bile 18 bin 348 PKK'linin faşist Türk devletinin silahlı güçleri tarafından öldürüldüğünün açık olması gerekiyor. Fakat burjuvazi hesabı böyle yapmıyor! Burjuvaziye göre bu ölenlerin hepsinin "so-

rumlusu, suçlusu" Öcalan'dır! Neden? Çünkü silahlı mücadeleyi o başlatmıştır. Silahlı mücadeleyi başlatmasaydı ne çatışmalar olurdu ne de ölmeler!!?

Gerçekler ortaya çıkar kaygısıyla olsa gerek, burjuva gazeteler bilançoyu kısa tutmuşlar! Hani, mademki silahlı mücadele başlattığı ve ulusal haklar istediği için, Türk devleti tarafından öldürülen gerillaların da "suçlusu, sorumlusu" olarak Öcalan gösteriliyorsa eğer, o zaman bilançoyu tamamlamak gerekmiyor muydu?

Örneğin, açıklandığı gibi 54 bin kişinin devlet tarafından tutuklanmasının; 4000 yerleşim alanının yakılıp yıkılmasının; 4 milyon insanın yerinden yurdundan sürgün edilmesinin; faili (belli) meçhul cinayetlerin işlenmesinin; Kürdistan'da dağların bombalanmasının, ormanların yakılmasının; köylere, şehirlere ambargo uygulanmasının; öldürülen gerillaların kafa-kulak-burunlarının kesilip fotoğraf çekilmesinin; ölü ya da canlı Kürt kadınlarına tecavüz edilmesinin... Üstüne üstlük sürgün edilenlerin gittikleri şehirlerde yarattıkları sorunların, sokakta, caddede, tarlada oturup yatmasının... Faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'a yüzbinlerce silahlı gücünü yerleştirmesinin... Güney Kürdistan'a süreklilik halini alan giriş çıkışların ve bütün bunlar için devlet bütçesinin yarısının ayrılmasının vb. vb. "sorumluluğunun, suçunun" da aslında Öcalan'ın hanesine yazılması gerekmiyor muydu?

Türk hakim sınıflarının Öcalan davasıyla birlikte propagandasına ağırlık verdikleri "30 bin insanın katili" tespiti, Öcalan'a idam kararının "haklılığı" için yapılsa da; bu propaganda, en başta Kürt ulusal direnişinin haklı bir direniş olduğu gerçeğinin üstünü örtme çabasıdır.

Güneş balçıkla sıvanamaz! Devlet güçlerinin ve sivil devlet yanlılarının kaybı 30 bin içinde 10 bin ise, bu, 20 bin insanın faşist Türk devleti tarafından katledildiği anlamına gelir. Kürt ulusal direnişinin, ulusal baskıya karşı ve haklı bir direniş olduğu gerçeği de gözönüne alındığında – Türk tarafındaki kayıpların da gerçek suçlusu ve sorumlusu–, Kürt ulusunun haklı ulusal taleplerini, mücadelesini ezmek için savaş yürüten faşist Türk devletidir.

Eğer haktan hukuktan sözedilecekse, Öcalan önderliğindeki PKK'nin Kürt ulusuna yapılan ulusal baskılara karşı mücadelesi, işçiler ve ezilen halkların hukuku açısından haklıdır! Onların bu mücadele içinde yapmış oldukları hataların, yer yer işlenen suçların hesabını sormaya hiçbir burjuva mahkemesinin hakkı yoktur! Ne faşist Türk devletinin, ne de bugünkü emperyalist dünyada herhangi bir devletin veya hukuk kurumunun Öcalan'ı yargılama hakkı ve yetkisi yoktur. Yargılanması gerekenler faşist Türk devleti ve tüm kapitalist-emperyalist devletlerdir, sömürü düzenidir!

"30 bin kişinin katili" propagandasının vurgulanması gereken bir diğer yanı da, faşist Türk devletine karşı isyanın, ulusal bir başkaldırı olduğu gerçeğinin inkârıdır. Türk şovenizmi bu noktada da kendisini göstermektedir. Kürtlerin ulusal varlığı inkar edildikten sonra, isyanın ulusal baskılara karşı çıkan bir isyan olduğu gerçeği de gizlenmeye çalışılmaktadır.

Öcalan'ın Kürtçe bile bilmediği, Kürt değil Ermeni olduğu vb. propagandalar, tam da Öcalan önderliğindeki PKK'nin Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı mücadelesini yürüttüğü gerçeğinin üstünün örtülmesi içindir. Faşist Türk devleti şovenizm kışkırtıcılığında sınır tanımamaktadır.

Türk şovenizmi öyle bir boyutta ki, Kürt ulusundan insanların TC'nin zorbalığı, baskıları sonucu Kürtçeyi Türkçe gibi konuşamaması ya da iyi Türkçe konuşması insanlarla dalga geçmenin, küçümsemenin bir aracı haline gelebiliyor! TC'nin sadık uşaklarından Çölaşan Abdullah Öcalan'ın Kürtçe bilmediğini iddia edip Öcalan'ı aşağılamaya çalışırken; Fatih Altaylı gibi uşaklarsa Abdullah Öcalan'ın kızkardeşi Havva Keser'in Türkçesiyle kafa bulmaktadırlar... *"Apo'nun entel kardeşi"* ya da *"Apo'nun Oxford'lu kardeşi"* başlığı atılarak, *"Adını bile telaffuz etmekten aciz, zırcahil"* (!) Havva'nın Öcalan'ın "yargılanacağı" mahkemenin *"uluslararası hukuk normlarına aykırı"* olduğu tespitini nasıl yapabildiği; nasıl *"Irkçı şoven yaklaşımlar gelişti. Özellikle medyanın profokativ yaklaşımı yüzünden bize karşı tepkisel davranışlar çoğaldı. Medyanın ciddi bir etik sorunu var."* diye doğru, düzgün bir Türkçe kullanabildiği üzerine yazı döşenebiliyor, bu kafatasçı yalaka takımı.

Bu kafatasçı ırkçıların aklına, Havva'nın kendi dilinde konuşabildiği, telaffuzda zorlandığı dilin, kendisi için yabancı ve zorla dayatılan bir dil (Türkçe) olduğu gelmemektedir. Türkçe konuşamamak bunlar için "zır cahil"liğin ölçüsüdür! Havva Keser'in Kürtçe konuşabileceği ve Kürtçeyle Türkçeyi bilen birilerinin de bu konuşmayı Türkçeye tercüme etmiş olabileceği ihtimalini bile düşünemeyecek kadar ırkçıdır bunlar.

Bütün bunlar bu düzenin, toplumun aynasıdır. Ulusal baskı, zulüm, ırkçılık vb. vb. hepsi de kapitalist düzenin yolarkadaşlarıdır! Değişik uluslardan işçi ve emekçilerin ortak sınıfsal çıkarları, ulusal baskının her türüne karşı mücadeleyi de zorunlu kılar. Ulusal baskıdan gerçekten kurtulunmak isteniyorsa, sömürü düzenine son vermek gerekiyor.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ezilen ulus –Kürt ulusu– ve milliyetlerin gerçek kurtuluşu faşist Türk devletinin yıkılmasından geçmektedir. Ulusal sorunun çözümü konusunda Stalin'in şu tespitleri bugün de yolumuza ışık tutuyor.

"Apaçık ki, ulusal sorunu çözebilecek, yani çeşitli uluslar ve aşıretlerin barış içinde birarada yaşamalarına ve kardeşçe işbirliğine olanak sağlayacak tek rejim, Sovyet iktidarı rejimidir, proletarya diktatörlüğü rejimidir.

Kanıtlamaya gerek yok ki, sermaye egemen olduğu sürece, üretim araçlarında özel mülkiyet sürdükçe ve sınıflar varoldukça, ulusların eşitliği güvencelenemez; sermayenin iktidarı sürdükçe ve üretim araçlarına sahip olmak için savaşıldıkça, ulusların eşitliği ve ulusların emekçilerinin işbirliği sağlanamaz. Tarih, ulusal eşitsizliğin yok edilmesi, ezilen ve ezilmeyen ulusların emekçilerinin kardeşçe işbirliği rejiminin kurulması için tek çarenin, kapitalizmin tasfiye edilmesi ve Sovyet düzeninin kurulması olduğunu söylemektedir." (Leninizm Dizisi, 6. Defter, s. 46-47, İnter Yayınları)

► Faşist Türk devletine ölüm!
► Yaşasın Kürt ulusuna ayrılma hakkı!
► Halkların kardeşliği ve gerçek barış için tek yol devrim!

13 Mayıs 1999▲

Yurtdışında kadınlar kampı yapıldı!

Uzun bir aradan sonra yeniden yurtdışında geniş katılımlı bir kadınlar kampı örgütlendi. Kampın amacı kadın çalışmasında yer alan ya da Bolşevik Partizan-Yurtdışı ve Trotz Alledem çalışmalarına katılan kadın arkadaşlarla deneyim alışverişi, pratik çalışmalara yönelik bilgi ve görüş alışverişi ve belirli siyasi konularda tartışma olarak belirlenmişti. Bir yenilik olarak bu kampta grup çalışması uygulandı. Böylelikle daha fazla kadın arkadaşın tartışmalara aktif olarak katılmasını sağlamak amaçlanıyordu.

Çalışma grupları için önerilen konular şunlardı:

1. Kadın gruplarının durumu/çalışması
2. Sendikalarda, işyerinde vb. pratik çalışma (yeni yönelim)
3. Partinin kadın çalışması üzerine
4. Birleşik Devrimci Güçler Platformu (BDGP), bizim katılımımız, eylemler ve Cumartesi Anneleri
5. İnce erkek şovenizmi
6. Genç kadınlar ve "yaşlı" kadınlar (özellikle anneler, teyzeler vb.) arasındaki sorunlar

Kampa katılan kadın arkadaşlar ilgi duydukları çalışma gruplarını seçtiler ve sonuçta ilk üç konunun bir çalışma grubunda toplanmasıyla toplam 4 çalışma grubu oluştu. Çalışma grupları kendilerine ayrılan zaman çerçevesinde faaliyet yürüttüler. Daha sonra yapılan büyük toplantıda tek tek çalışma grupları çıkardıkları sonuçları tüm katılanlara sundular. Böylece diğer çalışma gruplarının yürüttükleri tartışmalar hakkında da bilgilenmek, sorularımıza yanıtlar almak ve kısmen bir tur tartışma yürütmek mümkün oldu.

Ayrıca, ilgiye ve zaman kalıp kalmamasına bağlı olarak büyük toplantıda çeşitli siyasi konularda tartışma yürütülmesi planlanmıştı. Sonuçta şu iki konuda tartışma yürütme imkanı oldu:

a) Kuzey Kürdistan-Türkiye'de durum, Öcalan davası, yurtdışında dayanışma görevlerimiz, son seçimler ve Merve Kavakçı olayı.

b) Köln'de yapılacak olan Avrupa Birliği ve "Dünya" Ekonomik Zirvesi hazırlıkları.

Toplam üç günlük kamp süresince, spor, eğlence ve sohbet için de zaman ayrılmıştı. Kültürel program çerçevesinde daha önceden görevlendirilen arkadaşlar kadın savaşçılardan A. Kollontay, Ruth Werner ve Ethel Rosenberg'in yaşamlarını ve mücadelelerini tanıtan konuşmalar yaptılar. Ayrıca şiirler okundu, türküler söylendi, halay çekildi ve dans edildi.

ÇALIŞMA GRUPLARI

► Birinci Çalışma Grubu

Birinci çalışma grubu 3 ayrı grubun birleşmesinden oluştu: a) 6. Kongre ve kadın sorunu, b) İşletme ve sendika çalışması ve yeni yönelim c) Kadın gruplarının çalışması/dernek çalışmaları

Konular birbirine bağlı olduğundan ve tek tek konuları seçen kadınların sayısı az olduğundan bu üç konunun bir çalışma grubu içinde ele alınması talebi geldi. Bu kadın grubu sayıca en kalabalık kadın grubuydu. Üç konuyu tartışmak için zamanın az olduğunu tespit eden kadın arkadaşlar ek bir toplantı daha yaptılar.

a) 6. Kongre ve parti kadın çalışması

Çalışma grubu Bolşevik Partizan sayı 114'de yayınlanan makale ve şu sorular temelinde tartıştı:

– Partinin kararlarını pratikte gerçekleştirebildik mi?

– Yerine getirilmeyen beklentilerimiz neler?

– Kendimizi ve pratikteki görevlerimizi nasıl görüyor/değerlendiriyoruz?

Bolşevik Partizan'da yayınlanan makaleye, görev tespitlerine ve değerlendirmelere gelen herhangi bir eleştiri yoktu. Eleştiriler ve sorunlar daha çok pratikle ilgiliydi. Tartışmada şu eleştiriler ileri sürüldü:

* Kadınların kurtuluşu sorununda doğru bir çizgiye sahip olmamıza rağmen, bunu maddi bir güce çeviremiyor, kadınları kazanmakta zorlanıyoruz.

* Teorik çalışmamızın meyvelerini oportünistler topluyor. Bizim pozisyonlarımızı alıyor ve pratiğe uyguluyorlar.

* Merkezi Kadın Komisyonu somut pratiği yeterince denetlemiyor.

* Kadın grupları dağılıyor, iyi çalışan kadın grubu yok gibi. Gelişmenin neden böyle olduğu Parti ve Merkezi Kadın Komisyonu tarafından soruşturuluyor mu?

* Bir alanda düzenli aralıklarla kadın gruplarının bölgesel toplantısı yapılması kararlaştırılmıştı. Bu iki defa yapıldı ve daha sonra hiçbir şey denmeden yapılmadı.

* Çevremizde çocuklarını döven ve uzak çevremizde eşlerine şiddet uygulayan erkekler var. Bunlara karşı nasıl tavır alınıyor? Bizce yapılanlar yeterli değil, erkekler hak ettikleri gibi cezalandırılmıyor.

Eleştiri getirilen noktalarda sorunun nerden kaynaklandığına ilişkin olarak da şu görüşler ileri sürüldü:

* Kadın arkadaşlar çalışmalara katılıyorlar, ancak onlara çok az sorumluluk veriliyor. Bir kadın arkadaş sorumluluk aldığında ise, tüm dikkatler onun üzerinde oluyor, yaptığı her hata göze batıyor. Hatalar tabii ki yapılacak, erkek arkadaşlar da hata yapıyor, fakat onların hataları o kadar göze batmıyor.

* Örgüt, kadın arkadaşlara daha fazla sorumluluk verilmesine dikkat etmek zorundadır. Bölgelerde sorumluluklar dağıtılırken, bunu üstlenebilecek bir kadın yoldaş olup olmadığı mutlaka soruşturulmalıdır.

* Örgüt, bir kadın yoldaşa sorumluluk verdiğinde ona güvendiğini de göstermelidir. Bu konuda olumsuz bir örnek verildi: Bir bölgede 8 Mart eylem birliği toplantısına gitmesi için bir kadın yoldaş görevlendirilmiş. Daha sonraki toplantılara görevli kadın arkadaş dışında iki kadın arkadaş daha gönderilmiş. Bu durumda sorumluluğu üstlenen kadın yoldaş, kendisini "kontrol altında" hissetmiş ve kendine yeterince güvenilmediği sonucuna varmış.

* Çocuk bakımı ve ev işleri sorununda sürekli karşımıza çıkan 'Kimin işi daha önemli?' çatışması bağlamında, bugünkü durumda bir dizi bölgedeki olgu "erkeğin işinin daha önemli" olduğudur. Kadınlar ne yaparlarsa yapsınlar, erkeklere yetişemiyorlar. Dolayısıyla bu gerekçe artık kabak tadı veriyor.

* İşletmelerde faaliyet göstermek isteyen, fakat sendika ve işletme çalışmasında tecrübe sahibi olmayan kadın arkadaşlar sorunlarıyla yalnız bırakılıyor. Kadın arkadaşların bu alanda iyi bir faaliyet geliştirebilecekleri görülmüyor, küçümseniyor.

* Çalışmalarda neyin önemli, neyin tali olduğu ayrıştırılmıyor. Eylemden eyleme koşuluyor, dernekte bir sürü işle boğuşuluyor vb. Böylelikle tek tek kadınları kazanmak için sürekli ve uzun süreli bir çalışma yürütmeye zaman kalmıyor.

* Kitle çalışmasında/dernek çalışmasında kadınların sorunlarına yeterince yer verilmiyor.

* Çocuk bakımı erkeklerin çoğu tarafından kadının işi olarak görülüyor. 8 Mart toplantılarında/seminerlerde de çocuklara esasen kadınlar bakıyor. Erkekler görevlendirildiğinde işin üstesinden gelemiyorlar, tam bir karmaşa yaşanıyor.

Tartışma sonunda şu değerlendirmelere ve çözüm önerilerine varıldı:

* Kadınların kurtuluşu sorununda Bolşevik Parti'nin teori ve pratiği oportünistlerden farklıdır. Fakat, bugünkü dönemde kadınları kazanmada geride kaldığımız tespiti de doğrudur. Bu noktada ama, genel tespitler yaparken dikkatli olunmalıdır. Bazı bölgelerde örneğin olumlu gelişmeler sözkonusudur. Hatta kadınların çoğunlukta olduğu, bunun için özel kadın çalışmasına gerek duyulmadığı alanlar da mevcuttur.

* Eylembirliği görüşmelerine ya da eylem için görevlendirmelerde mutlaka kadınlara da sorumluluk verilmelidir (illegalite olanakları dikkate alınarak) Yapılan tecrübeler, kolektif biçimde olduğunda kadınların daha kolay görev üstlendikleridir. Bu durumda mümkün olduğunca iki kadını ya da bir erkek bir kadını birlikte görevlendirmeye çalışmak gereklidir.

* Yeni bir görev üstlendiklerinde kadınların desteğe çok ihtiyaçları oluyor, çünkü kendilerinden emin değiller ya da kendilerine çok eleştirel yaklaşıyorlar (yaptıklarını beğenmiyorlar). Bu nedenle bir eylem hazırlığında kolektif içinde herşey önceden konuşulmalıdır.

* Sorumluluk verilirken ya bu güven temelinde yapılmalı ya da hiç verilmemelidir. Hatalar tabii ki olacaktır, fakat başka türlü öğrenmek mümkün değildir.

* Konuşan birçok kadın arkadaş sözü geçen eksiklik ve hataların kadınların kendisinden de kaynaklandığını ifade ettiler. Erkek şovenisti tavırlar karşısında biz otomatikman kendimizi geri çekiyoruz. Kendimizi ifade etmemize, sorumluluk alarak gelişmemize imkân ve alan kalmıyor. Bu noktada kadınlar arasında da yeterli dayanışma olmuyor. Aktif ve atılgan ve talepkâr, olma gibi meziyetleri kazanmamız gerekiyor. Çünkü ancak kendi davamızı kendi elimize aldığımızda, bizzat kendimizi değiştirdiğimizde pratik de değişecektir.

* Kadınlara ve çocuklara karşı şiddet sorunu:

Belirli bölgelerde şiddet uygulayan erkeklere karşı yeterli tavır alınmadığı düşünülüyorsa eğer, o zaman yerel örgüt ve kadın sorumlusu üzerinden partiye başvurulmalıdır. Bu konudaki pratiğimiz, Partiye yansıyan her olaya tavır takınılması ve Merkezi Kadın Komisyonu'nun bilgisine sunulmasıdır. Şiddete maruz kalan kadın ve çocuklara örgütün bu konuda tavır takındığı anlatılamalı ve bizzat kendileri Partiye başvurmaları için yüreklendirilmelidir.

* Kadın grupları ve kadın çalışmasının zayıflamasının nedenleri:

Bu konuda genelde hem Avrupa devletlerinde hem de Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kadın hareketinin 90'lı yılların ortasından itibaren gerileme içinde olduğu bilinçte tutulmalıdır. Bundan 10 yıl kadar önce 8 Mart'larda büyük kitlesel yürüyüşler yapılırken, bugün en iyi durumda düşük katılımlı eylemler yapılabilmektedir. Bu gelişme etkisini kadın grupları

çalışmasında da göstermektedir.

Diğer taraftan, ilk yıllarda yurtdışında kadın gruplarında yeralan kadın arkadaşlar erkek yoldaşlarımızın kadın arkadaşları/eşleriydiler. Bunların bir bölümü için ilk planda sosyalizm için mücadele durmuyordu. Kadın sorununa duydukları ilgi, doğrudan kendi demokratik hakları ve en azından özel ilişkilerinde eşitlik istemlerinden ileri gelmekteydi. Örgüt ve çevresinde bu haklar elde edildiğinde ve erkek yoldaşlar kendilerini gerçekten de değiştirdiklerinde bu kadın arkadaşlar bizimle birlikte kalmaya ihtiyaç duymadılar. Kadın sorunu üzerinden genel toplumsal kurtuluşla ilgilenmelerini sağlayabildiğimiz kesim ise bizimle birlikte mücadeleye devam etti. Böylelikle bir takım kadın arkadaşları kaybettik, diğerlerini Partiye daha da yakınlaştırarak kazandık. Kadın sorunu üzerinden kazandığımız bir diğer bölüm yoldaş ise, gelişmeleri içinde genel parti, sendika ya da gençlik çalışmasına yöneldiler.

* Çalışmalarda önemli ile ikincil olanın doğru dengelenmesi mutlaka gereklidir. Her bölge kendisi ne yapmak istediğini, elde varolan insan sayısını, nelere yüklenmek istediğini vb. somutta inceleyerek belirlemelidir. Yeni insan kazanma bağlamında yanlış yaklaşımlara dikkat edilmelidir. Çok eylem yaparsak, çok insan kazanırız mantığı doğru değildir. Önemli olan, erişebildiğimiz insanları bize yakınlaştıracak bir pratik geliştirmemizdir. İnsanlarla ilgilenilmeli, onları salt derneklere vb. çağırmakla kalınmamalı, onlarla kişisel güven ilişkisi geliştirilmelidir. Yeni insan kazanmak için en uygun yer bizzat çalışma alanıdır. Çünkü orada insanlarla uzun bir zaman birlikte geçirilmektedir ve insanların bizi pratikte görme imkanı vardır. Eğer ama dernek çalışması, eylemler vb. nedeniyle işyerinde siyasi ve sendikal çalışma yürütmeye zaman kalmıyorsa, o zaman yeni insan kazanmanın altyapısı da yok demektir.

Yeni Yönelim / İşletme ve sendika çalışması

Çalışma grubundaki kadınların önemli bir bölümü işçiydi ve bir bölümü de hizmetli. Önce kadın arkadaşlar işletmelerindeki/işyerlerindeki durumu anlattılar. Şu noktalarda tecrübelerin ortak olduğu tespit edildi:

* Milliyetçilik ve ırkçılık durmadan tırmanıyor. Hele hele Yugoslavya savaşıyla birlikte cepheleşme üst noktaya vardı. Türk ve Kürt kadınlar arasında zaten kesin bir cepheleşme sözkonusu. İşyerlerinde amansız bir rekabet var. Bu rekabet nedeniyle kadınlar en olmayacak çalışma koşullarına evet diyorlar. Eleştiri getirildiğinde bireysel yaklaşıyor ve tepkiyle davranıyorlar. Bu durumda tek başlarına olan kadın arkadaşlar kendilerini yalnız hissediyorlar, çünkü en basit sendikal taleplerde bile kimseden destek gelmiyor.

* Sermayenin böl ve yönet stratejisi her yerde yaşam buluyor. Çalışma saatlerinin esnekleştirilmesi, işin bireyselleştirilmesi meyvesini veriyor ve herkes tek başına çalışıyor ve tek başına kalıyor. Ne kadar ücret alındığı diğerlerinden gizleniyor, geçici işçilerle dayanışma tamamen yok ediliyor vb. vb. Bütün bunlara karşı mutlaka işletmelerde karşı durmak, birşeyle yapmak zorundayız.

* Sendika ve işyeri temsilciliği olmadığı durumda neler yapılabileceği konuşuldu. İşletme ve sendika çalışması yapmak isteyen kadın arkadaşların bu alanda bilgilendirilmesi gerektiği tespit edildi.

* Somut olarak hangi işletmelerde yoğunlaşılarak bir çalışma yürütülmesi gerektiğini bölgeler tespit etmelidir.

* Örgütlü olmayan işçi kadınlarla birlikte çıkarılan işletme bildirilerinden örnekler gösterildi. Çalışma arkadaşlarının bu bildirilere gösterdikleri tepkinin genel siyasi bildiriler karşısındaki tepkilerinden çok farklı olduğu değerlendirmesi yapıldı. İşletmelerde yapılan ajitasyon-propagandanın sürekliliğinin sağlanmasının önemi vurgulandı. İşletmelere illegal bildirilerin nasıl sokulup dağıtılacağı konusunda örnekler verildi.

* Derneklerin çoğunluğunun bileşiminin enternasyonal değil, hemen hemen tümüyle Kuzey Kürdistan-Türkiyeli insanlardan oluştuğu olgusu pratiğimizde hâlâ eskiden kopamadığımızı gösteriyor. Yeni Yönelim siyaseti bu alanda çok az değişikliğe yolaçmış durumda.

* MLPD'yle ilgili tavrımız üzerine tartışıldı. MLPD Almanya'da yaygın bir şekilde işletme çalışması yürüten reformist bir örgüttür. Genç göçmenler arasında onları üye olarak kazanmak için yoğun bir çalışma yürütüyor ve bunda başarılı da oluyor. Fakat bunu Alman şovenisti bir çizgi temelinde yürütüyor. Onlara göre herkes Alman işçi sınıfının parçasıdır. Uzun süredir işletmelerde MLPD'lilerle birlikte çalışan arkadaşlarımızın bazıları onlardan etkilenmektedir. Kendi alternatifimizi henüz geliştiremediğimiz noktada bu kaçınılmaz olarak gündeme gelmektedir. Bu nedenle MLPD ve işletmelerde faaliyet gösteren diğer oportünist grupların siyasi tavırlarının ne olduğu, neler yaptığı konusunda bilgilenmek gereklidir.

* Kadın arkadaşların sendika ve işletme çalışmasına ilgilerinin az olmasının bir nedeni de, Almanya'da mı kalacaklar, yoksa Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi için mi çalışacakları konusunda açıklığa sahip olmamalarıdır.

Kadın grupları çalışması / Dernek çalışması

Çalışma grubundaki arkadaşların anlatımından ortaya çıkan şey, bölgelerdeki durumun çok farklı olduğuydu. Çalışma grubunda tüm kadın gruplarının temsilcisi yoktu.

Tartışma içerisinde kadın gruplarını canlandırmak, olmayan yerlerde yeni kadın grupları oluşturmak yönünde istek olduğu tespit edildi. Bu bağlamda geçmişteki şu tecrübelere dikkat çekildi:

* Kadın grupları mutlaka pratik faaliyet göstermelidir. Biraraya gelip salt teorik tartışma yürütmek yetmez. Her kadın grubu mutlaka birlikte iş yapmalı, ortaya sonuçlar çıkarmalıdır. Bu 8 Mart, 25 Kasım eylem hazırlığı vb. olabilir. Aynı şekilde düzenli olarak kadınların çalıştığı bir işletme/fabrika önünde bildiri dağıtımı/gazete satışı örgütlenmelidir. Kadın grupları eylem birliklerine katılma ya da seminerler düzenleme gibi görevler de üstlenebilirler.

* Kadın grupları siyasi-teorik eğitimde yetersiz kaldıklarında yerel Parti organlarından ya da Yurtdışı Kadın Sorumlusu / Merkezi Kadın Komisyonu'ndan yardım talep etmelidirler.

* Birkaç bölgenin birleşerek düzenlediği kadın toplantıları bu yönde talep varsa yapılabilir, yapılmalıdır. Fakat bu noktada düzenlenen toplantılara disiplinli katılımın bölgeler tarafından sağlanması gereklidir.

* Derneklerde kadın günlerinin yapılması denenmelidir. Kadın arkadaşlar önceden tespit edilen bir günde derneği salt kadınlar için açmalı, birlikte kahvaltı, sohbet toplantısı vb. yapılmalıdır.

* Derneklerde, toplumdaki kadın ve erkek rollerinin devam ettiği yerde buna karşı mücadele edilmelidir. Erkekler de yemek pişirmeli ve çocuk bakımını üstlenmeli, temizlik yapmalıdır. Kadınlar da o zamana kadar salt erkeklerin omuzlarında olan işlere el atmalıdır.

Grup çalışması içinde tartışacak daha çok şeyin olduğunu gördük. Ne var ki tüm sorunları derinlemesine tartışmaya zaman yetmedi. Her ihtimalde bu tartışma önemli sorunların, eksikliklerin ve hataların tespit edilmesini sağladı. Şimdi yapılması gereken bu tartışmanın ışığında pratik geliştirmektir.

► İkinci Çalışma Grubu — İnce erkek şovenizmi sorunu

Bu çalışma grubu yeni bir yöntemi uygulamasıyla dikkat çekti. Çalışma grubundaki kadın arkadaşlar kendi pratiklerinde ince erkek şovenizmini hangi durumlarda yaşadıklarını ve çözümü nerde gördüklerini tartıştılar. Bu tartışma yürürken bir kadın yoldaş, kadın arkadaşların anlattıklarındaki özü yakalayıp, bunu çeşitli başlıklar altında büyükçe bir duvar kağıdı üzerine not etti. Böylelikle tartışmanın her aşamasında belirli sonuçlar da tespit edilmiş oluyordu. Tartışma sürecinde kağıda geçirilen notlara yeniden dönme, ne kadar ve hangi bağlamda önemli olduklarını gözden geçirme, yeni bir sıralamaya koyma imkânı vardı. Böylelikle tartışmayı yönlendirme de kolaylaşıyor, başta tespit edilen sorulara, tartışma noktalarına ne kadar bağlı kalındığı, nerde konudan uzaklaşıldığını tüm grup üyelerinin denetlemesi mümkün oluyordu.

Uygulanan bu yöntemin en güzel yönü, çalışma grubunun tüm tartışmasının belgelenmiş olması, ortaya birlikte çalışmanın bir ürününün çıkmış olmasıydı: Grubun çalışması bittiğinde büyük toplantıya sunulacak iki büyük pano oluşmuştu. Bunlardan birincisi, henüz olgunlaşmamış ilk tartışmayı ve ikincisi ise gözden geçirilmiş ve belirli bir düzene konulmuş tartışma sonuçlarını belgeliyordu.

Daha sonra çalışma grubunun seçtiği sözcü arkadaş, duvara asılan bu panolar temelinde büyük toplantıya yürütülen tartışmaları ve varılan sonuçları aktardı:

Partimiz erkek parti mi?

Tartışmada, bazı kadın arkadaşlar kendilerinin gerici aile ortamından devrimcilerin arasına girdiklerinde büyük bir özgürlük ortamıyla karşılaştıklarını anlattılar. Bu noktada bir taraftan bizim içimizde ve çevremizde erkek şovenizmini geriletme noktasında epey yol katetmiş olduğumuz tespit edilirken diğer taraftan da gelişme içinde kadın arkadaşların taleplerinin de arttığı tespit edildi.

İnce erkek şovenizmi / kaba erkek şovenizmi aradaki fark nedir?

Bu konuda tam bir fikirbirliğine varılamadı. Ancak bir ilk sonuç olarak şu tespit edildi:

Toplumdaki kadın-erkek rollerini olduğu gibi devam ettiren, erkeği üstün, kadını aşağı gören yaklaşım kaba erkek şovenizmidir.

Kadın-erkek eşitliğini kabul eden, bu noktada kendini kaba erkek şovenizminden ayıran, fakat açıktan olmasa da kimi noktalarda eski alışkanlıkları devam ettiren yaklaşım ince erkek şovenizmine denk düşmektedir. İnce erkek şovenizmine karşı mücadele çok daha zordur, çünkü o her zaman "açık", "gözle görülür" değildir.

İnce erkek şovenizmiyle nerede karşılaşıyoruz?

* Lafta devrimci pratikte maço (dışarda başka, evde başka) tavırlar yer yer kendisini gösteriyor.

* Dernekte ya da birlikte çalışılan iş alanında temizlik, yemek vb. gibi işler hâlâ kadın arkadaşların "sorumluluk alanına" giriyor. Kolektif mekanlarda yapılması gereken bu işleri erkek arkadaşlar görmüyorlar. (Buzdolabı buz bağlıyor, tuvaletler temizlenmiyor, yemekler bozuluyor vb.)

* Herhangi bir eyleme gitmek için kadınlar hem kendi işlerini ve hem de çocuklarını örgütlemek zorundalar. Erkekler çocuklardan aynı derecede sorumlu hissetmiyorlar.

* Kadın arkadaşlara görev verilir, sorumluluk yüklenirken onlara "acaba yapabilecek mi?" şeklinde şüpheyle bakılıyor.

* İnce erkek şovenizmi kendisini şu **en çok heves kırıcı** davranışlarda gösteriyor:

– Erkek arkadaşların çok bilmiş tavırları: Daima onlar usta, biz çırağız!

– Her zaman kendilerinin daha fazla bildiklerini bize hissettiriyorlar.

– Toplantılarda "konuş, konuşsana" ısrarları çok rahatsız edici ve bir nevi psikolojik baskı unsuru.

– Küçümser tavırlar: "sen bilmezsin", "sen anlamazsın", "sen yapamazsın", "benim işim daha önemli".

Nerede savunmasız kalıyoruz?

* Kolektif çalışmada erkek arkadaşlar içinde tek kadınsak onların bazı tavırlarının erkek-şovenisti olduğunu kabul ettiremiyoruz.

* Çoğu zaman "sözümüzü doğrulatmak, haklı olduğumuzu kabul ettirmek için başka erkek otorite lazım!".

* Kadın arkadaşlar birbirlerini yeterince desteklemiyorlar. Kadınlar arasında rekabet, genç kadınlar 'yaşlı' kadınlar arasındaki sorunlar dayanışmamıza zarar veriyor.

* Desteksiz kalınca; "geçimsiz, herşeye laf eden, sevimsiz kişi" durumuna düşürülüyoruz.

Nasıl değiştirebiliriz?

* Değişiklik için en başta kadınların baş kaldırması şart. Bunun için de önce kendimizi değiştirmeliyiz.

* İdare edici, geçiştirici, uzlaşmacı davranmaktan vazgeçmeliyiz. Eleştiri getirmeyi ve eleştiriye açık olmayı öğrenmeliyiz. Yerinde ve dozunda eleştiri getirmeye dikkat etmeliyiz.

* Kendimize destekçi bulmalıyız. Kadınlar arasında dayanışmaya, kadın gruplarında çalışmaya, erkek yoldaşlardan da destek almaya önem vermeliyiz.

* İş ve görev talep etmeliyiz! Aldığımız görevi başarıyla yerine getirebilmek için ihtiyacımız olan yardımı kadın ve erkek yoldaşlardan talep etmeliyiz. Hata yapmaktan korkma, haddinden fazla beklenti içine girme alışkanlıklarını terketmeliyiz.

* Bizim de konuşacaklarımız var! Bizim de becerilerimiz var! Kendimizi ciddiye almalı ve ciddiye alınmak istediğimizi farkettirmeliyiz. Sağlıklı bir özgüven geliştirmeliyiz.

Çalışma grubunda son olarak bütün bu konular üzerine konuşup tartışma-

nın, zorluklarımızın nerden kaynaklandığını bilince çıkarmanın görece kolay olduğu, esas zor olanın bunları pratiğe uygulama olduğu tespit edildi. Bu noktada da zorlukları yenmenin en iyi yolunun kolektif çalışma olduğu vurgulandı. Çalışma grubundaki kadın arkadaşlar bu çalışmanın sonuçlarını bölgelerine taşıyacaklarını söylediler.

► Üçüncü Çalışma Grubu — Genç kadınlar ve 'yaşlı' kadınlar arasında (özellikle anneler, teyzelerle vb.) yaşanan sorunlar...

Bu çalışma grubu sonuç itibariyle gençlerin çalışma grubuna dönüştü. Çünkü bir kadın yoldaş dışında 'yaşlı' nesilden hiçbir kadın yoldaş bu çalışma grubuna ilgi göstermemişti. Genç kadın arkadaşlar bunu sorun olarak büyük toplantıda ifade ettiler ve kendileriyle tartışma/çatışmaya gelmeyen 'yaşlı' kadın arkadaşları eleştirdiler. Bu konuda söz alan kadın arkadaşlar ise, kendilerinin ilgi duymadıklarından değil, genç kadın arkadaşların kendi aralarında tartışmak isteyebileceklerini düşündüklerinden bu çalışma grubuna katılmadıklarını açıkladılar. Sonuçta genç kadınların eleştirilerinde haklı oldukları ve sorunun yanlış anlaşılmadan kaynaklandığı tespit edildi.

Bu durumda genç kadın yoldaşlar çalışma grubunda kendi sorunlarını tartışmayı kararlaştırdılar. Önce, Almanya'da doğup büyüyen ve fakat ailesi tarafından feodal baskılara maruz kalan genç kızlarla röportajdan oluşan bir video filmi izlediler. Bu film ertesinde yürüttükleri tartışmada ortaya çıkan sonuç, kendilerinin bu genç kızların yaşadıkları sorunlardan çok uzak oldukları ve esasen anne-babalarıyla ilişkilerinin iyi olduğuydu. Genç kadın arkadaşlar cinsellikleriyle ilgili sorunlarını dahi anne-babalarıyla konuşabildiklerini aktardılar. Bu durum, büyük toplantıda olumlu gelişmenin işareti olarak değerlendirildi.

Çalışma grubu daha sonra görüş alışverişinde bulunmak, tartışmak istedikleri konuları tespit edip sırayla bunlar üzerinde konuştu. Bunlar: Korku, aşk, arkadaşlık, cinsellik, iyi ve kötü çocukluk anıları vb. gibi konulardı.

Büyük toplantıya aktardıkları sonuçlar şunlardı:

a) Kapitalist sistemde cinselliğin bugünkü pazarlanışı genç kadın arkadaşların üzerinde de etkide bulunmaktadır. Bu kendisini en çok toplumda egemen olan ve bütün araçlarla empoze edilen güzellik anlayışının benimsenmesinde göstermektedir. Bunun en çarpıcı örneği, çalışma grubunda yeralan tüm kadın arkadaşların en az bir kere zayıflamak için diyet yapmış olmalarıdır. Bunun geri planında yatan güzellik idealine yaklaşarak erkeklere beğenilmektir.

Toplumun sunduğu kadın ve erkek rolleri nedeniyle siyaset gibi önemli konular ikinci plana itilmektedir.

b) Çocuklara yönelik şiddet: Bu konudaki iyi ve kötü anılar üzerine konuşuldu. Doğrudan şiddete maruz kalınmasa da çocukların dinlenmediği "çeneni tut", "şimdi sus" gibi tavırlarla karşılaşıldığı tespit edildi.

c) Korku: İlk başta korku bizi korur mu, yoksa engeller mi tartışması yürütüldü ve "korku yoksa, cesaret de yok" sonucuna varıldı. Yapmak istediklerimizden gerçekleştirmede bizi engellemediği sürece korku normaldir ve bizi korur.

Diğer taraftan genç kadınların yaşadıkları korkular, doğrudan içinde yaşanılan toplumla ilişkilidir. Gelecek korkusu, meslek edinme, okulda başarılı olma vb. korkusu tüm gençler üzerinde muazzam bir baskı unsuru oluşturmaktadır.

d) Genç kadınlar arasında güncel yaşantıda olduğu kadar siyasi çalışmalarda da (örneğin gençlik kampında, dernekte) rekabet vardır. Bu rekabet aynı zamanda erkeklerin beğenisini, onayını kazanmak için rekabeti de kapsamaktadır.

Bunları bilince çıkarmak ve birlikte tartışmak pratiğimizi değiştirme yönünde ilk adımdır. Çalışma grubunda bu konularda açıkyüreklilikle tartışılmış olması gayet olumluydu.

► Dördüncü Çalışma Grubu — Birleşik Devrimci Güçler Platformu (BDGP) konusu

Çalışma grubu devrimci güçler birliği platformunun gelişimi ve bizim bu platforma giriş gerekçelerimiz üzerine tartıştı. Bu bağlamda Bolşevik Parti'nin tavrına temelden bir eleştiri olmadığı tespit edildi.

Platform çerçevesinde çeşitli bölgelerdeki geliştirilen eylemler ve yapılan tecrübeler aktarıldı. Bu noktada bazı bölgelerde epey bir hareketlenme olurken, bazı bölgelerde BDGP'nin fazla bir etkisi olmadığı tespit edildi.

Bu platform çerçevesinde Cumartesi Anneleri'ni destekleme platformunun çalışmaları hakkında bilgi verildi. Bu çerçevedeki eylemlere katılmanın doğru olacağı ve tüm kadın gruplarının bu çalışmalara katılma yönünde durum değerlendirmesi yapması gerektiği vurgulandı. Avrupa çapındaki platformda BDGP'nin temel ilkelerinin, böylelikle ajitasyon-propagandada serbestlik ilkesinin kabul edildiği, fakat bölgelerde yer yer buna uygun davranılmadığı bilgisi de verildi. Bölgelerdeki kadın arkadaşların Cumartesi Annelerini Destekleme Komitesi'nin toplantılarına katılmalarının ve ajitasyon-propaganda da serbestlik ilkesinin pratikte de kabulü için mücadele etmelerinin iyi olacağı söylendi.

***

Uzun bir aradan sonra yapılan ve oldukça yoğun geçen yurtdışı kadın kampı hakkında uzunca bilgi vermeyi gerekli gördük. Buna rağmen ilgiyle tartışılan tüm sorunları burada aktarmış değiliz elbette. Aktardıklarımızdan da anlaşılacağı üzere, bu kadın kampında tartışmalara ilgi büyüktü. Bizce bunda grup çalışması uygulamış olmamızın da rolü vardı. Gruplarda tüm kadın arkadaşların tartışmalara aktif olarak katılmasının imkânı sağlanabildi. Yapılan yoklamada da kadın arkadaşların ezici çoğunluğu gelecek kamplarda da grup çalışmasının yapılmasını onayladı. Kamptaki genel havanın iyi olduğunun bir diğer göstergesi kadın arkadaşlardan gelen önümüzdeki kampı daha uzun yapma talebiydi. Gelen bu ve burada saymadığımız diğer öneriler gözönünde tutulacaktır.

Kampta yürütülen tartışmaların ve bilince çıkan konuların günlük pratik çalışmamıza yansımasını umar, tüm kadın arkadaşlara ve kadın gruplarına mücadelelerinde başarılar dileriz.

Haziran 1999 ▲

MERKEZİ KADIN KOMİSYONU ADINA

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDISTAN-TÜRKIYE)

MERKEZ KOMİTESİ'NİN 8. OLAĞAN TOPLANTISI

SONUÇLARINDAN...

Yavaş örgütsel gelişmeden çıkarılması gereken sonuçlar!

Biz kısa sürede yanlış, reformist, milliyetçi, dinci çizgilerle fil gibi büyüyen partilerin, örgütlerin sonunda geldikleri noktaları görüyoruz. Önümüze koyduğumuz görevlerin büyüklüğü karşısında, güç zayıflığımızı da görüyoruz. Fakat bu güç zayıflığının temelinde esasında bizim hatalarımız değil, dışımızdaki, bugünkü genel karşıdevrimci ortam duruyor. Emekçi kitleler geçmişte, yığınlar halinde gerçek alternatife, sosyalizme yönelmişlerdi. Böyle yönelimlerin olacağı günler, mutlaka yine gelecektir. Kısa sürede başarı yok! Uzun nefesli olmalıyız!

Örgütsel gelişmemiz, Merkez Komitesi Genişletilmiş Toplantısı'nda da tespit edildiği gibi oldukça yavaş. Bu durum, beklentileri yüksek tutan bazı insanlarda hayal kırıklıklarına, yorgunluğa, bezginliğe yol açıyor. Kimi "bu iş zaten olmaz" , "bu iş bu halkla olmaz" vb. sonuçlarına varıp özel hayatına çekiliyor. Kimi, kısa zamanda çok insan kazanma projeleri adına çekip gidiyor. Kimi gitmesine "bizim çizgimizde yanlışlık var" gerekçesi getirip devrim kaçkınlığına siyasi kılıf geçirmeye çalışıyor. Kimi, birlikte çalıştığı insanları beğenmiyor. Gereksiz sürtüşmelere giriyor. Süreç içinde kendi dışındakilere kızdığı için, köşesine çekiliyor. Gidenler dışında da fakat, yeni insanlar kazanmada başarısızlığımızdan genel bir rahatsızlık var. Yıllarca çalışıp çabalıyoruz, bir sürü emek harcıyoruz, fakat çoğalmamız çok yavaş. Bazen çok emek verdiğimiz, oldukça umut bağladığımız kimi insanlar, beklentilerimizi boşa çıkartıyor. Çok yanlış işler yapıyor. İlerlemiyor. Bu durumun yaşandığı alanda, nerdeyse tüm yoldaşlarımızın çalışma şevkinde olumsuz etki olarak kendini hissettiriyor.

Ve bu durum tabii ki hep yeniden "acaba yanlış bizde mi", varsa "neyi yanlış yapıyoruz" sorusunu gündeme getiriyor. Bu bağlamda 6. Kongre'de yürüyen tartışmalardan, partimizin örgütsel çizgisinden ve ona bir bağlamda alternatif olarak getirilen görüşlerden herkes haberdar.

Biz burada bir kez daha bütün yoldaşları dışımızdaki objektif şartları iyi kavramaya, relasyonları doğru kurmaya çağırıyoruz.

Nedir dışımızdaki objektif şartlar? Nedir işçi sınıfının ve emekçi yığınların andaki gerçek durumu? Nedir devrimci örgütler çevresinde kümelenen toplumun çok küçük bir azınlığını oluşturan insanların gerçek durumu?

Önce şu tespit edilmelidir: Objektif şartlar, maddi olarak ele alındığında, aslında dünya sosyalizme/komünizme her zamankinden daha yakın. Kapitalizm dünyanın her yanına girmiş durumda. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetle üretimin toplumsal niteliği arasındaki temel çelişme şimdiye kadarki en üst seviyesinde. Özellikle emperyalist-kapitalist ülkelerde komünizmin maddi şartları iyice olgunlaşmış durumda.

Sermaye, her zamankinden daha "enternasyonal"! Egemenliğini tüm dünyanın en ücra köşelerine kadar yaymış durumda. Kapitalizmin her alana girmiş olması, ulusal uyanış, ulusal ayaklanmalar bağlamında da şartları iyice olgunlaştırmış durumda.

Hem "bütün ülkelerin işçilerinin birleşmesi" ve hem de "bütün ülkele-

rin işçileri ve ezilen halkların birleşmesi" için objektif şartlar her zamankinden daha olgun.

Sorunun subjektif yanına, yani emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesi yanına gelince, durum tam tersi: Dünya belki sosyalizm/komünizme en uzak dönemini yaşıyor. Emperyalist medya dünyanın dört bir köşesinde beyinleri korkunç bir bombardımanla esir almış durumda. Hiç bir dönemde, işçi-emekçi-köylü kitleler, hakim sınıfların ideolojisinin bu kadar yoğun baskısı altında değildi. Düzenle kendini özdeşleştirmesi, hiç bir dönemde bu kadar yaygın ve derin değildi. Hiç bir dönemde, işçi ve emekçi örgütlenmeleri (kitle örgütlenmeleri açısından) bu kadar kesin bir biçimde egemen sınıfların kontrolünde değildi.

Öyle bir dünyada yaşıyoruz ki, geniş kitleler açısından andaki haydut / korsan emperyalist düzenin kötülüğünü görüp de yenilik arayanlar, değişiklik isteyenler için esas alternatif sosyalizm değil. Saldırgan milliyetçilik, dincilik, mistisizm; toplumsallığa karşı bireyselliğe kaçış vb. günün moda akımları.

Genel olarak ele alındığında bütün dünyada gerçekte devrimci örgütler toplumların çok küçük bir bölümünü kendi etraflarında birleştirip harekete geçirebilme durumda. Esasında genel alındığında devrimcilik kitle etkisi açısından "dikkate alınmaya değmez bir büyüklük" durumunda. Devrimciler arasında da egemen olan düşünce kesinlikle gerçek komünizm / Marksizm-Leninizm değil! Devrimciler içinde de biraz kitlesel olanlar, bunu daha çok anda çizgilerindeki kitlelerin hoşuna gidecek yanlışlarla sağlıyorlar, kitlelerle birlik, çoğunlukla kitlelerin gerici yanlarıyla uzlaşma, birleşme temelinde oluyor. Örneğin antiemperyalizm adına milliyetçiliğe taviz verme, örneğin antisiyonizm adına antisemitist pozisyonların savunulması; örneğin kitlelerin dini duygularını rencide etmeme adına dinciliğe taviz verme; örneğin halka ters düşmeme adına halk içindeki bir dizi gerici görüşlerle uzlaşma; örneğin kitlelerin her şeyi bilen, hep doğru yolu gösteren, yanılmaz önderler peşine takılma güdülerine karşı mücadele yerine, kişiye tapmanın körüklenmesiyle tekke örgütlenmesine yönelme vb.

İşte biz böyle bir ortamda komünist örgütlenme yaratmaya çalışıyoruz.

İnsanlara, kendileri dışında, her şeyi bilen, hep doğrusunu yapan, ona dışardan kurtuluşu getirecek bir örgüt vadetmiyoruz. Onlara, örgütün kendileri olması gerektiğini anlatıyoruz!

İnsanlara, kısa süreli çıkarlar için mücadeleyle elde edileceklerin pek önemli olmadığını, esas meselenin iktidar sorunu olduğunu, bunun için uzun nefes gerektiğini anlatıyoruz!

İnsanlara kendi kafasıyla düşünmeyi, karar vermeyi, çok uzun vadeli hedefler için tehlikeleri göze almayı öğretiyoruz!

Anda devrimin hayal gibi göründüğünü, anda bizim istediğimiz devrimin mümkün olmadığını anlatıyor, insanları bu bilinçle bizde örgütlenmeye çağırıyoruz. Ve bu yaptıklarımız doğrudur. Yapılması gereken budur. Bu çizgiyle kazanacağımız insanlar, bu toplum içinde bugünkü şartlarda çok küçük bir azınlıktır. Bunun kavranması gereklidir.

Ancak bu bilinçli azınlık; komünizmi, sosyalizmi geçici bir heves, bir hobi ya da kısa sürede başarılacak bir iş olarak kavramayan, onun iğneyle kuyu kazar gibi uzun nefesli fedâkar bir çalışma gerektirdiğini ve fakat insanlığın geleceği için biricik alternatif olduğunu bilimsel olarak kavrayan insanlardan oluşan bu azınlık, yarınki toplumun mayası olabilir ve olacaktır.

Biz, bugünkü çizgimizle, bugünkü ortamda yaptığımız çok geniş ajitasyon ve propagandayla öncelikle bu maya görevini görecek azınlığı kazanabiliriz. Yığınlanla –onları örgütsel anlamda kazanma konusunda– bağımız bugünkü şartlarda sınırlı olacaktır. Bu çizgimizle bugünkü –karşıdevrimin en koyusunun yaşandığı– şartlarda bugünkünden çok daha hızla büyüyemeyiz.

Öncelikli görevimiz, yapabileceğimiz en geniş ajitasyon - propaganda çalışmasında da öncüleri bulup çıkarmak, öncelikle onları örgütlemeye çalışmaktır. Onların Marksizm-Leninizm bilimiyle donatılması, parti çizgimizin onların kendi malları haline getirilmesi için eldeki tüm imkanların kullanılması bugünün acil görevidir.

İşçi sınıfı içinde çalışma, öncelikle işletmelere yönelmek, oralardan insan kazanmak, gücün esasını, ağırlığını, buna vermek; görünürdeki ve kısa süredeki tüm "başarısızlıklara" rağmen bu çizgide ısrarlı olmak; parti içindeki ve çevresindeki yoldaşların birbirlerini en değerli varlıklar olarak görmesi, görüş ayrılıkları ve hatalara rağmen birbirine saygı ile, sevgi ile yaklaşması; küçük sorunların büyütülmemesi, kişisel sürtüşmelerin bir kenara konulması, bizim komünizmin yeni insanları olmaya aday insanlar olduğumuzun bilinçlere çıkarılması, günün acil görevidir.

Biz kısa sürede yanlış, reformist, milliyetçi, dinci çizgilerle fil gibi büyüyen partilerin, örgütlerin sonunda geldikleri noktaları görüyoruz. Önümüze koyduğumuz görevlerin büyüklüğü karşısında, güç zayıflığımızı da görüyoruz. Fakat bu güç zayıflığının temelinde esasında bizim hatalarımız değil, dışımızdaki, bugünkü genel karşıdevrimci ortam duruyor. Emekçi kitleler geçmişte, yığınlar halinde gerçek alternatife, sosyalizme yönelmişlerdi. Böyle yönelimlerin olacağı günler, mutlaka yine gelecektir. Çünkü kapitalizmin özü, onu çöküşe götürecek çelişmeleri, onun özü değişmedi. Sorun o fırtınalı günlerde, şaşırmadan yol gösterecek örgütü bugünün zorlu günlerinde inşasını başarmaktır. Bu insanlığın günü ve geleceği açısından en onurlu görevdir. Biz bunu kavramalayız. Kısa sürede başarı yok! Uzun nefesli olmalıyız!

Bunlar; bizim hatamız yok, hep doğru yapıyoruz; her birimizin tek tek komünist bireyler olarak yaptığı, yapılabilecek olanı zaten en fazlasıyla yapsak da, daha fazla büyüyemeyiz vb. anlamına gelmiyor. Söylemek istediğimiz bu değil!

Kuşkusuz bugünkünden biraz daha başarılı olmamız mümkündür, eğer belli hata ve eksikliklerimizi aşarsak. Eğer bir hata gördüğümüzde cesaretle bunun üzerine yürüyüp, onu doğru dürüst bir özeleştiriyle aşmasını başarırsak elbetteki bugünkünden daha fazla büyürüz. İşçilerin günlük çıkarları için **de**, emekçi yığınların günlük çıkarları için **de**, bu mücadeleyi hep **iktidar** mücadelesine bağımlı kılan bir çizgiyle en ön saflarda yürütmeyi daha iyi öğrenmemiz ve uygulamamız gereklidir.

Brecht'in bir şiirinde dediği gibi

„Çayın suyu

ve iktidar için"

mücadeleyi birleştirmeyi daha iyi becermeliyiz. ▲

Emperyalist dünyada belirleyici olan güçtür!

2000'li yıllara az bir süre kala günümüz dünyasında emperyalizm her alanda saldırıda... Bir avuç tekel, dünyada yaratılan zenginliğin çok önemli bir bölümüne el koyuyor. Emperyalist karşıdevrimin saldırıları karşısında dünya çapında önemli bir muhalefet yok. Emperyalist ülkelerin işçi sınıfının küçümsenmeyecek bir bölümü "aristokratlaştırılmış", "satın alınmış" durumda. Dünya devrimci işçi sınıfı hareketi gibi ulusal devrimci halk hareketleri de en zayıf dönemlerinden birisini yaşıyor. Bir dizi ezilen-bağımlı ülkede "bağımsızlık" ve "özgürlük" talebi temelinde yürüyen çeşitli hareketler olmasına karşın bu hareketlerin hemen hepsi burjuvazi, küçükburjuvazi vs. önderliğinde yürümektedir. Bunlar bir bütün olarak emperyalist sisteme yönelmediği oranda ve ölçüde bu hareketler gerçek kurtuluşu getirecek tarzda hareketler olmaktan çok, emperyalist sistemin içinde kalan hareketler olmaktadır.

2000'li yıllara az bir süre kala, emperyalistlerarası güçler dengesindeki değişime bağlı olarak emperyalistlerin dünyayı yeniden paylaşımı dalaşı da yürüyor.

Güç dengelerindeki değişime bağlı olarak emperyalistlerin dünya üzerindeki zenginlikten daha fazla pay elde etmeye çalışması onun karakteristik özelliklerinden birisidir. Bugün emperyalist güçlerin her biri bir yandan rakip emperyalist güçlerle çatışma durumunda dünya pastasından daha fazla pay kapma yarışı ve dalaşı yürütmekte, diğer yandan emperyalist sistemin dünya halkları üzerindeki genel çıkarlarını ve üstünlüğünü korumaya çalışmaktadırlar.

Gerek emperyalistlerin kendi aralarındaki dalaşta, gerekse dünya halklarına karşı saldırısında belirleyici olan şey güçtür...

Lenin, "*Kapitalizmin En Yüksek Aşaması – Emperyalizm*" adlı eserinde, emperyalist güçlerin dünyayı paylaşımında **gücün** belirleyici rolünü şu sözlerle ortaya koyar:

*"... kapitalist düzen içinde nüfuz bölgelerinin, çıkarların, sömürgelerin vs. paylaşılması konusunda, paylaşıma katılanların **gücünden,** bunların genel ekonomik, mali, askeri vs. gücünden başka bir temel **düşünülemez.** Paylaşıma katılanların güçler dengesi ise eşitsiz bir biçimde değişmektedir, çünkü kapitalist düzende tek tek girişimlerin, tröstlerin, sanayi dallarının ve ülkelerin eşit şekilde gelişmeleri olanaksızdır. Yarım yüzyıl kadar önce Almanya, kapitalist gücü o zamanki İngiltere ile karşılaştırıldığında, zavallı bir hiçti; Rusya ile karşılaştırıldığında Japonya da aynı durumdaydı. On ya da yirmi yıl sonra, emperyalist güçlerin nispi güçlerinin değişmeden kalacağı varsayımı "düşünülebilir" mi? Kesinlikle düşünülemez." (Lenin, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması – Emperyalizm, İnter Yayınları, sayfa 123) (açLenin)*

Emperyalist dünyanın bu özelliği konusunda Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) Merkez Komitesi, 6. Kongre'ye sunduğu ve kongre tarafından onaylanan Siyasi Rapor'unda andaki durumla bağıntı içinde şunları tespit etmişti:

"25 – Emperyalist dünyada esas egemen olanlar, anda dünya hegemonyası için dalaşabilecek kadar güce sahip olan emperyalist büyük güçlerdir. Somut olarak ABD, Japonya, Almanya, Fransa, İngiltere ve Rusya andaki (haydutlukta büyük olma anlamında) emperyalist büyük güçlerdir. Bunlar dışındaki emperyalist güçler de, kuşkusuz yayılmacı, saldırgan ve emperyalisttir. Birçok bağımlı ülkedeki sömürüden pay almakta ve hatta bazılarında esas emperyalist güç olma durumundadır. (Örneğin İtalya kimi Kuzey Afrika ülkesinde; Belçika Afrika'daki eski sömürgelerinde; Kanada bazı Latin Amerika ülkesinde; Hollanda eski sömürgelerinde vb.; Kanada ve İtalya, 5 Batılı emperyalist büyük güç yanında G7'ler isimli "en gelişmiş endüstri ülkeleri" kulübü

içinde yer almaktadır, vs.) Buna rağmen, anda diğer emperyalist büyük güçlerle dünya hegemonyası için dalaşacak güçte değillerdir." (Bolşevik Partizan, sayı 111, sayfa 15)

EMPERYALİSTLERARASI HEGEMONYA DALAŞI ve GÜÇ...

Lenin, emperyalizmin temel özelliklerini sıralarken, üretimin ve sermayenin yoğunlaşmasının ekonomik yaşamda tayin edici bir öneme sahip olan tekelleşme seviyesine ulaştığını, banka sermayesi ile sanayi sermayesinin içiçe geçtiğini, meta ihracı yerine sermaye ihracının özel bir önem kazandığını ve dünyayı kendi aralarında paylaşan uluslararası tekelci birliklerin oluştuğunu belirtiyor ve dünyanın teritoryal paylaşımının kapitalist büyük güçler tarafından tamamlanmış olduğunu söylüyordu. Lenin, emperyalizmin diğer özellikleri yanında dünyanın kapitalist birlikler arasında paylaşılması olgusunu irdeleyip ortaya koyarken güç bağıntısında şunları da belirtir:

"Kapitalistler dünyayı kötülüklerinden değil, yoğunlaşmanın ulaştığı seviye, kâr elde edebilmek için onları bu yola girmeye zorladığı için aralarında paylaşıyorlar; ve bu paylaşım "sermayeye göre", "güce göre" gerçekleşmektedir — meta üretimi ve kapitalizm sisteminde başka bir paylaşım yöntemi olamaz. Ne var ki, güç, ekonomik ve siyasi gelişmeyle birlikte değişmektedir; olayları kavrayabilmek için, güçler dengesinin değişmesinin hangi sorunları çözdüğünü bilmek gerekir; ..." (Lenin, "Kapitalizmin En Yüksek Aşaması – Emperyalizm", İnter Yayınları, sayfa 78)

Devamla Lenin, kimi burjuva yazarın –ve Kautsky'nin– ileri sürdüğü "uluslararası kartellerin, kapitalist rejim altında, halklar arasında barışın korunması umudunu doğurduğu" görüşüyle polemik yürüterek bu görüşün "sofistik" olduğuna dikkat çeker ve paylaşım yönteminin biçimi konusunda şunları söyler:

"... bu değişikliğin "salt" ekonomik nitelikte mi, yoksa ekonomik ***olmayan*** *nitelikte mi (örneğin askeri) olduğu sorusu, kapitalizmin içinde bulunduğumuz dönemine ilişkin temel düşünceleri değiştiremeyecek tali bir sorundur. Kapitalist birlikler arasında mücadelenin ve anlaşmaların içeriği sorunu yerine, mücadelenin ve anlaşmaların biçimi (bugün barışçıl, yarın barışçıl olmayan, öbür gün yine barışçıl olmayacak biçimleri) sorununu koymak sofizme düşmek anlamına gelir." (aynı yerde, açL)*

Lenin, dünyanın büyük güçler arasında paylaşımı konusunu işlerken de, dünyanın yeniden paylaşımının mümkün ve kaçınılmaz olduğuna vurgu yapar ve "bugünkü kapitalizmi" –emperyalizmi– belirleyen temel özelliğin tekelci birliklerin egemenliği olduğunu; bu tür tekellerin dünyanın hammadde kaynaklarını tek elde toparladığı koşullarda sağlam ve güçlü durumda bulunacağını; bunu elde etmekle rakiplerinin rekabet olanaklarını da yokedebileceklerine vurgu yapar.

Emperyalizmin hegemonyacı yapısı bugünde çok açık ve bir şekilde sürmektedir. Tek farkla; Lenin'in sorunu ortaya koyduğu dönemdeki büyük emperyalist güçler, emperyalizmin eşitsiz gelişme yasası sonucu yerlerini başka emperyalist güçlere bırakmak durumunda kalmışlardır. Lenin dönemindeki emperyalist dünyanın durumuyla karşılaştırıldığında bugün değişen noktalardan birisi budur.

EMPERYALİZMİN ÖRGÜTLÜLÜĞÜ, BİRLEŞMİŞ MİLLETLER ve GÜÇ

Emperyalist büyük güçler, dünyanın paylaşımında, diğer emperyalist güçlerle dalaşlarında kendilerini daha da güçlü kılmak için çeşitli ittifaklara girmektedirler. Bu tür ittifaklar, esas olarak dünya halklarına karşı kullanılmaktadır. Herhangi bir büyük emperyalist gücün liderliğinde kurulan ya da süreçte güçlü emperyalist gücün etkisi altına giren bu tür ekonomik veya askeri örgütler, –her ne kadar sözkonusu birliğe katılan ülkelerin hepsinin çıkarlarını savunduğu iddia edilse de– öncelikli olarak lider emperyalist gücün çıkarlarının savunulmasına hizmet etme konumundadır.

NATO ve NAFTA (Kuzey Amerika Özgür Ticaret Bölgesi) adlı örgütler öncelikle ABD emperyalizminin denetiminde olan örgütlerdir. AB (Avrupa Birliği) anda, Batı Avrupa'daki emperyalist büyük güçlerin, esasta Alman emperyalizminin, diğer emperyalist büyük güçlerle rekabetinin ve halklara karşı düşmanlık örgütlenmesinin örgütüdür. APEC (Asya-Pasifik Ekonomik İşbirliği Örgütü), Uzakdoğu'da anda öncelikle Japon emperyalizminin, diğer emperyalist büyük güçlerle hakimiyet dalaşının aracıdır. BDT, Rus emperyalizminin kullandığı bir örgütlenmedir, vb.

IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü gibi örgütler de emperyalistlerin –özellikle Amerikan emperyalizminin– ekonomik çıkarlarını gözeten örgütlerden bazılarıdır.

Hemen belirtmek gerekir ki, bu tür örgütler içinde birarada bulunan, ittifaka giren emperyalistler, çıkar ilişkileri zedelendiğinde bu tür örgütleri bozabilir, yenilerini kurabilirler. Burada belirleyici nokta emperyalistlerarası ilişkilerin çıplak çıkar ilişkilerine dayanmasıdır.

Emperyalist güç dengelerinin siyasi planda tartıldığı alanlardan birisi de Birleşmiş Milletler'dir. Bu örgüt, kağıt üzerinde hemen hemen bütün dünya devletlerinin üye olduğu bir örgüt olmasına karşın, bütün emperyalist büyük güçler Birleşmiş Milletler'i kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalışmaktadırlar. ABD emperyalizmi, bu örgütün kuruluşu sırasında, andaki esas rakipleri olan Alman ve Japon emperyalizmi İkinci Dünya Savaşı'nın mağlupları olarak sözsahibi olmadığı için, bu örgüt içinde hep avantaja sahip olmuştur, bugüne kadar da bu avantajlı konumunu sürdürmüştür. Öyle ki, Birleşmiş Milletler, ABD emperyalizmine rağmen, ABD emperyalizminin çıkarlarına ters hiçbir yaptırımcı karar alacak durumda değildir.

Fakat yine emperyalistler arasındaki güçler dengesindeki değişim, bu "dünya" örgütünde, ABD emperyalizmi lehine olan durumu değiştirmeye başlamıştır. Bolşevik Parti (KK-T) 6. Kongresi'nin Siyasi Raporu'nda da belirtildiği üzere *"Son dönemdeki güç dengesi değişiklikleri, bu örgütün işleyişinin yeniden gözden geçirilmesini gerekli hale getirmiştir. Yapılacak reformlar da işin özünde bir değişiklik yapmayacak, Birleşmiş Milletler Örgütü bugüne dek olduğu gibi, bundan böyle de esas olarak emperyalist büyük güçlerin kendi çıkarlarını bütün*

insanların çıkarlarıymış gibi göstermesine hizmet edecek bir örgüt olarak kalacak, ancak ABD, hakimiyetini belli ölçülerde paylaşmak zorunda kalacaktır." (Bolşevik Partizan, Sayı 111, sayfa 14)

Partimizin bu belirlemesinde de çıkış noktası, emperyalistler arasındaki güçler dengesinin örneğin İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki duruma oranla ve 1991 öncesi duruma oranla değişikliğe uğramasıdır. Ekonomik ve askeri açıdan güçlenen Alman ve Japon emperyalizmi, güçlerini siyasi plana aktarmanın yollarından birisi olarak, dünya çapında emperyalizmin çıkarlarını savunan ve emperyalizmin çıkarlarını bütün insanlığın çıkarlarıymış gibi göstermeye yarayan bir örgüt olan Birleşmiş Milletler'in çekirdeğinde, yani Güvenlik Konseyi'nde yeralmak için çeşitli uğraşlara girmişlerdir. Bu durum karşısında ABD emperyalizmi, Birleşmiş Milletler örgütünü süreçte etkisiz kılmaya, yerine dünya hegemonyasında kullanabileceği daha "yeni" araçlar bulmaya yönelmektedir. Her ne kadar Birleşmiş Milletler içinde kendi çıkarlarına ters düşecek karar alınması anda mümkün değilse de değişen güçler dengesini de hesaba katan ABD emperyalizmi, gelecek açısından kendini sağlama almak istemektedir. Bu "yeni" yollarından birisi olarak ABD emperyalizmi bir bütün olarak ideolojik ve hukuki planda "değer" ve "ölçütlerde" değişikliğe gitmektedir. Bunun yanında ABD emperyalizmi, esasta denetiminde tuttuğu NATO üzerinden BM'yi atlayan bir politikayı uygulamaya koymaktadır.

Son Yugoslavya saldırısında Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde karar almadan saldırının başlatılması hem hukuki değişiklik, hem de "yeni" aracın kullanımı bağıntısında atılan bir adımdır. BM Güvenlik Konseyi'nin kararı, onayı olmaksızın, bu anlamda herhangi bir uluslararası hukuki zemine dayanmaksızın yapılan saldırı bir yanıyla Birleşmiş Milletler'in konumunu da tartışma gündemine getirmekte, bu örgütün etkinliğinin bir ölçüde geri plana atılmasına hizmet etmekte; diğer yanıyla da NATO'nun konumunu güçlendirmeye ve emperyalist güçlerin –özellikle bu örgüt içerisinde en önemli etkinliğe sahip olan ABD emperyalizminin– bu aracı gelecekte daha sık kullanacağının işaretini vermektedir. Şüphesiz, emperyalistler arasındaki güç dengesinin ABD aleyhine değişmesi, NATO içindeki herhangi bir gücün –örneğin Alman emperyalizminin– gücünü artırması durumunda NATO içinde de etkinlik dalaşı boyutlanarak sürecektir. Şimdilerde NATO içinde birlikte iş yapan, dışarıya karşı birlik resmi çizen emperyalistlerden, Amerikan emperyalizmi dışında gelişme gösteren emperyalist güç/ler bu örgütün içinde de ağırlıklarını hissettirmeye çalışacak ve dalaş çok açık bir şekilde su yüzüne çıkacaktır. Alman emperyalizminin İkinci Dünya Savaşı sonrasında NATO saflarında ilk kez bir savaşa katılması bu yönde atılan ve etkinliğini askeri alana da taşıyacağını gösteren bir adımdır. Tıpkı Birleşmiş Milletler içinde yürüyen dalaşta olduğu gibi bir süreç –güçler dengesindeki değişime bağlı olarak– yaşanacaktır.

Ve emperyalist güçlerin örgütlülüğüne son bir örnek...

Bilindiği gibi önümüzdeki günlerde G-7 (8) olarak bilinen, dünyanın yedi büyük batılı emperyalist gücü (ABD, İngiltere, Fransa, Almanya, Japonya, İtalya, Kanada) bir zirve gerçekleştirecek. Batılı yedi ülke yanında Rusya da zirvede diğer güçlerle birlikte (sekizinci olarak) yeralacak. Almanya'nın Köln kentinde düzenlenecek zirvede dünya paylaşım planları masaya yatırılacak, kimin ne kadar pay alacağının pazarlığı yürüyecek ve batılı emperyalistler önümüzdeki süreçte dünyadaki durum ve çıkarları ile ilgili düzenlemeler yapacaklar.

Bu zirve de, diğer G-7 zirveleri gibi "Dünya Ekonomik Zirvesi" adı altında yapılacak. Böylece bir avuç emperyalist gücün çıkarı, bugün dünyada ezilen, sömürü ve baskı altında tutulan ülkelerin "adına" "tartışılacak", kararlar alınacak; emperyalizmin çıkarları büyük bir sahtekârlıkla dünya halklarının çıkarlarıymış gibi gösterilecek.

Bu zirveye ilişkin olarak sorulacak "Neden yedi ülke?" ve "Neden bunlara ek olarak Rusya?" sorusuna verilecek yanıt bile emperyalist sistemde güçler dengesinin önemini ortaya koymaya yeter... Gerçekte, bugünkü dünya konjonktüründe önemli ölçüde dünyayı kendi çıkarları temelinde şekillendirenler, G-7 zirvesinde biraraya gelen sözkonusu emperyalist güçlerdir de ondan! Bir başka deyişle sözkonusu emperyalist devletler, diğer dünya devletlerinden güç bağlamında ayrılmaktadırlar. Ve onların bu güçleri onlara "dünya ekonomisi" adına konuşma "hakkını" vermektedir!!!

Emperyalist sistem, "güçlü olanın haklı" da olduğu bir sistemdir!

BÜYÜK HAYDUTLAR, KÜÇÜK HAYDUTLAR ve GÜÇ...

Emperyalist dünyada gücün önemi ve belirleyiciliği salt büyük emperyalist güçler açısından değil, daha küçük çaptaki "haydutlar" için de geçerlidir. Bu "küçük haydutlar" bölgesel düzeyde kendi çıkarlarını artırma, bunun için güçlerinin yettiği daha az güçteki ülkeleri işgal, tehdit vs. yollarla "dize getirme" çabaları içindedir. Ancak belirtmek gerekir ki, bu çabalar, emperyalist büyük güçlerin çıkarlarıyla çatışmadığı sürece ve ölçüde kabul görmektedir. Emperyalist büyük güçlerin çıkarlarını zedelediği noktada "büyük haydutlar" –emperyalist büyük güçler– "küçük haydutlar"a –bölgesel gerici, faşist güçlere– "hadlerini bildirmekten" çekinmemektedirler.

Son on yılda gerçekleşen iki önemli bölgesel savaş emperyalist sistemde belirleyici olanın güç olduğunu yeterince kanıtlamıştır. Gerek Körfez Savaşı (1990-91), gerekse hâlâ sürmekte olan Kosova Savaşı'nda gerek emperyalistlerarası paylaşım dalaşının nasıl yürüdüğünü; gerekse emperyalist olmayan, fakat bölgesel güç olmaya soyunan kimi diğer güçlerin (örneğin Irak ve Yugoslavya) "güçlerini" kullanarak kendilerinden daha az güçteki ülkeleri/bölgeleri nasıl işgal ve ilhak ettiklerini görmek mümkündür.

Körfez Savaşı son on yılın önemli bölgesel savaşlarından birisiydi. Batılı emperyalistler tarafından, emperyalist yayılmacılığın bölgesel çıkarları için güçlendirilen Saddam rejimi, efendilerine karşı gelip "gücünü" bölgesel alanda kendi başına kullanmak ve dünyanın petrol rezervlerinin önemli bir bölümünü kendi denetimi altına almak amacıyla Kuveyt'e saldırdı. Kuveyt'in kendi istekleri/onayları dışında, kendi çıkarlarına taban tabana karşıt bir şekilde Saddam reji-

mi tarafından işgali, batılı emperyalist güçleri, özellikle ABD emperyalizmini –onunla aynı çerçevede hareket eden İngiliz emperyalizmini– harekete geçirdi. Kuveyt'in bağımsızlığını savunma, "insan hakları" vs. adına emperyalistler, Irak'a karşı saldırının temellerini oluşturdular. Büyük emperyalist güçlerin çıkarlarını savunan Birleşmiş Milletler'den çıkarılan bir kararla da saldırının hukuki dayanağı oluşturuldu. Bu karar ertesinde ABD ve İngiliz emperyalistlerinin askeri güçleri Irak'ı bombalamaya başladılar. Bir süre sonra Irak, emperyalist saldırılar karşısında çok ağır koşullarda bir "anlaşmaya" razı oldu ve emperyalist saldırı durdu.

Sonuçta, emperyalistler Kuveyt'i "kurtardılar!" Gerçekte emperyalist güçler; ne Kuveyt'in bağımsızlığını, ne "insan hakları"nı düşünüyorlardı. Onların kurtardığı, Körfez petrollerinden aldıkları paydı. ABD –ve İngiliz emperyalistleri–, kendi çizdikleri çerçevenin dışına çıkan ve kendilerine kafa tutan Saddam rejiminin Körfez petrolleri üzerinde egemenliğini artırma isteğini sert bir şekilde yanıtlamış, Saddam rejimine "haddini bildirmiş" ve kendi güçlerini gerek Saddam rejimine ve gerekse de diğer emperyalist güçlere bir kez daha "hatırlatmışlardı".

Saddam rejiminin emperyalistleri hiçe sayarak Körfez'de kendi borusunu öttürmesine karşı emperyalistlerin yürüttüğü savaşta binlerle ifade edilen Iraklı işçi, emekçi yaşamını yitirdi, sakat kaldı... Batılı emperyalist güçler tarafından konulan ambargoyla Iraklı emekçiler önemli ölçüde etkilendiler, etkileniyorlar.

Savaşın üzerinden yaklaşık sekiz yıl geçmesine rağmen, Körfez Savaşı bütünüyle bitmiş değil. ABD ve İngiliz emperyalistleri, "gerekli gördükleri zaman", birtakım gerekçeler ileri sürerek Irak'ı bombalıyor.

"Kimin gücü kime yetiyorsa!" Körfez Savaşı, emperyalist sistemin bu siyasetinin pratikte nasıl uygulandığını gösteren örneklerden birisidir.

Körfez Savaşı sırasında salt Amerikan –ve İngiliz– emperyalizminin çıkarlarıyla Saddam önderliğindeki Irak rejiminin çıkarları çatışmadı. İngiltere dışında Batı Avrupalı emperyalist güçlerle Rus emperyalizmi de ABD ve İngiliz emperyalizminin saldırıları karşısında, kendilerinin de bir "güç" olduğunu ve hesaba katılmaları gerektiğini dile getirdiler, yer yer taraf oldular. Ancak andaki güç dengeleri, bu emperyalistlerin İngiliz destekli ABD emperyalizmi karşısında fazlaca güçleri olmadığını, Körfez'deki çıkar dalaşında İngiliz destekli ABD emperyalizmi ile büyük çapta bir dalaşı göze alacak "güçlerinin" olmadığını gösterdi.

"Güç" ve "çıkar" temelinde şekillenen emperyalist sistemin Körfez Savaşı'nda "güç" faktörü çok kısa olarak böyle şekillendi.

Hâlâ yaşanmakta olan Kosova Savaşı'nda da "güç" bağlamında Körfez Savaşı'ndaki yaklaşımın benzeri bir tutum sergilenmektedir.

Dağılan Yugoslavya ertesinde Yugoslav birliğini kendi patronluğunda yeniden kurmak isteyen Sırp faşistleri, bu birliğin sağlanması konusunda Kosova bölgesini tam anlamıyla denetimleri altına almak istiyorlardı. Bunun için Sırp faşizmi, Yugoslavya'nın diğer bölgelerinde uyguladığı "etnik temizlik" siyasetini Kosova'da Arnavut nüfus üzerinde de uyguladı; baskı ve katliam politikasını geliştirdi; Arnavut halkının kendi kaderini tayin hakkını ayaklar altına aldı... Kısaca "küçük haydut" Sırp devleti, gücünün yettiği Kosova halkını yola getirmeye çalıştı, çalışıyor.

Bu baskı ve katliamlar tepki olarak Arnavut milliyetçiliğini geliştirdi, Sırp yönetimine karşı örgütlü –ve silahlı– bir yapı da ortaya çıkardı.

Batılı emperyalist güçler ise, Yugoslav yönetiminin ise cezalandırılarak Kosova'nın Yugoslavya'dan koparılmasını ve bu bölgenin kendi denetimleri altında bir bölge haline getirilmesini istiyorlardı. Bu siyaset, bizzat emperyalistlerin uluslararası planda savunur göründükleri kimi politikalarla / "ilke"lerle çelişmektedir. Örneğin, emperyalistlerin uluslararası planda imzaladıkları kimi anlaşmalarda; "bağımsız devletlerin uluslararası sınırlarıyla oynamama"; "çok uluslu devletlerde varolan devlet sınırlarında değişiklik yapılmaksızın ezilen konumda olan ulusların durumlarının düzeltilmesi" gibi kurallar, "ilke"ler de yeralıyordu. Ama ne gam! Emperyalist dünyada, haydutlar, çıkarları gereği gerektiğinde kendi koyduğu kimi incir yaprağı görevi gören kuralları bir çırpıda bir kenara fırlatabilirler... Yugoslavya bağlamında da çıkarlar, incir yapraklarına galip geldi ve büyük emperyalist haydutlar tehlikeli olarak gördükleri Sırp yönetimini hizaya getirmek için "insan haklarını savunma", "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının çiğnenmesini engelleme" ve Kosova'ya "barış getirme" safsatalarıyla, bölgede gelişen milliyetçiliği de kullanarak Sırplara karşı askeri saldırıyı başlattılar. NATO çerçevesinde "birleşmiş" emperyalist güçler, Körfez Savaşı'nın başlaması için Birleşmiş Milletler'den aldıkları "onayı" alma ihtiyacı bile hissetmeden Yugoslavya'ya saldırdılar. NATO uçakları Mart sonundan bugüne kadar Yugoslavya'yı bombalıyor.

Kısaca batılı emperyalistler, kendisinde güçsüz Kosova üzerinde baskı uygulama gücünü bulan "küçük haydut" faşist Sırp yönetimine "haddini bildirerek" kendilerine rağmen, kendi çıkarlarına aykırı bir gelişmeye izin vermeyeceklerini gösterdiler; güçlerini gösterdiler.

Kosova Savaşı'nda NATO içinde yeralan emperyalist güçlerden öne çıkanı ABD emperyalizmidir. ABD emperyalizmi, dünyanın her yerinde olduğu gibi Avrupa'nın göbeğindeki sorunun "çözümünde" de, öncelikle Avrupalı emperyalist güçlere, özellikle de Alman ve Rus emperyalizmine "Bensiz olmaz!" diyor... Batı Avrupalı emperyalist güçler, artık dünya jandarmalığı rolünde "Biz de varız!" diyor! İkinci Dünya Savaşı sonrasında ilk kez emperyalist çıkarları gereği cepheye asker gönderen Alman emperyalizmi, "Ekonomik gelişmemi askeri alana da taşıyorum, askeri alanda da at oynatmaya ve emperyalist çıkarlarımı savunmaya varım!" diyor vs. vs.

Gerek Körfez Savaşı'nda, gerekse Kosova Savaşı'nda ortaya çıkan ve emperyalist sistemin karakteristik özelliklerinden birisi olan "kimin gücü kime yetiyorsa!" haydutluğunda kullanılan gerekçeler –"insan hakları", "ulusların bağımsızlığı", "barış" vs.– gerçekte emperyalistlerin gerekçeler kendi çıkarlarını gizlemeye hizmet eden sahtekârlıklardır. Emperyalizmin ne insan haklarını koruma, ne ulusların bağımsızlığını koruma diye bir sorunları vardır. Bizzat kendisi insan haklarını ihlal eden, çeşitli ulusla-

ra değişik bağımlılık ilişkileriyle kölelik zinciri vuran emperyalizmin "bağımsızlık savunucusu", "insan hakları savunucusu" pozlarıyla ortaya çıkmasının nedeni haydutluğu kılıflandırmak ve dünya yoksullarının kendi haydutluklarına karşı çıkmasına set çekmekten başka birşey değildir.

Lenin'in dediği gibi *"Emperyalizm her yere özgürlük değil, hegemonya götüren mali sermayenin ve tekellerin çağıdır. Bu eğilimin sonucu ise, politik rejim ne olursa olsun, tüm çizgi boyunca gericiliktir, mevcut çelişkilerin bu alanlarda da aşırı ölçüde şiddetlenmesidir. Özellikle ulusal baskı ve ilhak eğilimleri de, yani ulusal bağımsızlığın ihlali de özellikle yoğunlaşmaktadır (çünkü ilhak, ulusların kendi kaderini tayininin çiğnenmesinden başka bir şey değildir)." (Lenin, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması – Emperyalizm, İnter Yayınları, sayfa 125)*

Lenin'in söyledikleri, Kuveyt ve Kosova örneğinde çok açık bir şekilde kanıtlanmıştır. Kuveyt, ABD ve İngiliz petrol tekellerinin çıkarlarını güvence altına almak için "kurtarılmıştır", Kosova bölgedeki emperyalist güçlerin egemenliğini pekiştirmek için "kurtarılma"(!) yolundadır; bu bölgelerde batılı emperyalist güçlerin –özellikle Amerikan emperyalizminin– egemenliği sağlanmıştır!

Son Kosova Savaşı sırasında emperyalistler açısından kimi "yeni" uygulamalar da görülmektedir. Bu "yenilikler", gerçekte emperyalizmin özündeki yenilikler değildir. Hayır, yenilikler, emperyalistlerin güçlerine bağlı olarak emperyalist genel siyasetin uygulanmasında, daha fütursuz ve daha saldırgan olma bağlamında yeniliklerdir. Burada da belirleyici olan şey emperyalizmin andaki gücüdür. (Bu belirlemeyi yaparken, emperyalist güçler arasındaki güç/güçsüzlük sorununu değil, genel olarak emperyalizmin andaki durumunu kastediyoruz.)

Yukarıda da değindiğimiz gibi Birleşmiş Milletler'in emperyalistlerin noteri olmaktan çıkarılmasında bir adımın atılmış olması yeniliklerden birisidir. Irak saldırısı için BM kararı alan emperyalist güçler, Yugoslavya için böyle bir karara bile gerek görmemişlerdir. Bu durum, emperyalizmin saldırganlığını artık uluslararası hukuk düzeyinde bile yazılı kurallar temelinde gerekçelendirmekten uzaklaştığını göstermektedir. Dünya devletleri arasında imzalanan ve bugüne kadar ilişkilerin düzenlenmesinde belirleyiciliği olan yazılı anlaşma ve kurallar –ki bunların da çoğunlukla emperyalist çıkarlara göre hazırlandığı unutulmasın... Ancak hazırlandığı dönemdeki dünya konjonktürüne göre koyulan kurallar günümüz dünyasında emperyalistlere yetmediği "yeni arayışlarla" birkez daha görülmektedir!– yerini "ahlaki" değerlere bırakma yönünde değiştirilmektedir.

Şu sıralar kimi burjuva teorisyenler, Yugoslavya saldırısıyla birlikte "insan haklarını koruma adına ulusların içişlerine karışmalarının yolunun açıldığı"; "ulusal sınırlar yerine insanların hak ve özgürlüklerinin güvence altına alınmasının çok daha önemli olduğu" türünden teoriler üretiyorlar. Onlar, günümüz dünyasında "ahlaki ilkeler"in, uluslararası hukuka ağır basar hale geldiğini söylüyorlar. Yani onlar; önceki dönemde kabul edilmiş olan ve zaten uluslararası hukuk kurallarının emperyalistlerce "ahlak kurallarına uymadığı" gerekçesiyle keyfi bir şekilde çiğnenenebileceği vaaz ediyorlar...

Şimdiye kadarki uluslararası hukuk yerini güçlü olan emperyalistlerin çerçevesini kendi çıkarlarına uygun olarak belirlediği, çifte standartçı "ahlaki norm"lara bırakmaktadır. Artık, dünyanın herhangi bir bölgesinde emperyalistlerin çıkarlarını zedeleyen herhangi bir durumda emperyalistler, kendi "ahlaki" normlarına uygun bir gerekçe ileri sürerek çıkarlarına uygun korsanlığa girişebileceklerdir. Uluslararası yeni norm bu olacaktır.

Sosyalist Sovyetler Birliği ve onun etrafında emperyalizme karşı birleşen sosyalist ve halk demokrasisi ile yönetilen devletlerin oluşturduğu sosyalist kampa karşı emperyalist güçlerin bir sözde "savunma" gerçekte saldırı örgütü olarak kurdukları NATO'nun Yugoslavya'ya yönelik saldırısıyla birlikte NATO, artık emperyalizmin dünya jandarması rolünde, vurucu güç olarak hizmet gördüğünü resmen ilan etme durumundadır. Anda NATO içerisinde yeralan emperyalist güçlerin çıkarları çatışmadığı sürece ve ölçüde NATO'nun bu durumu devam edecek, uluslararası planda NATO çerçevesinde "birleşen" emperyalist güçlerin bir bölümü, dünya hakimiyetinde çıkar dalaşlarında bu örgütü kendı istemleri dışında hareket eden ya da kendi çıkarlarına ters düşen durumlarda vurucu güç olarak kullanabileceklerdir. Bunun yolu açılmıştır.

EMPERYALİST BARBARLIĞIN TEK ALTERNATİFİ PROLETER DÜNYA DEVRİMİDİR!

Bugün, emperyalizmin güçlü olduğu, gücünden kaynaklanan "haklılığını" dünyanın ezilen, sömürülen bağımlı halklarına dayattığı, çıkarları temelinde istediği gibi at oynatmaya çalıştığı bir süreçten geçiyoruz.

Ancak bilinmelidir ki; ne emperyalizmin gücü herşeye kadirdir; ne de emperyalist sistemde köle olarak yaşamak "kaderdir!"

Emperyalizmin ve dünya gericiliğinin barbarlığı, haydutluğu altında yaşayan dünyanın ezilenlerinin, sömürülenlerinin kurtuluşu mümkündür!

Kurtuluş, sömürü ve bağımlılık kıskacında bulunan dünyanın ezilenlerinin emperyalizmi proletarya önderliğinde devrimlerle yıkmaları, yerine işçi sınıfının ve emekçilerin kendi düzenlerini kurmalarıyla gerçekleşecektir!

Emperyalist barbarlığın tek alternatifi proleter dünya devrimidir, sosyalizmdir! Bu biricik alternatif gerçekleşmediği sürece kölelik düzeni devam edecek; emperyalizmin barbarlığı dünyayı yok olmaya götürecektir... Barbarlığa dur demek için, emperyalist baskıya ve sömürüye son vermek için birlikten, dünya işçi sınıfının enternasyonal dayanışmasından ve mücadeleden başka bir yol yoktur!

Marx'ın "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!" ve Lenin'in "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!" şiarları dün olduğu gibi bugün de dünyanın ezilen halklarına ve emekçilerine yol gösteriyor; dünyanın ezilen, baskı ve sömürü altında inleyen emekçi yığınlarını proleter dünya devrimi için birliği ve kapitalizme-emperyalizme karşı mücadeleye çağırıyor!

Ya emperyalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Yaşasın proleter dünya devrimi!

3 Haziran 1999 ▲

TBMM YEMİNİ ÜZERİNE...

Erken genel ve yerel seçimler yapıldı. Kazananlar belli oldu, figüran olanlar da...

Sıra yenilenen parlamento ahırının toplanmasına geldi. "Milletvekili" olarak seçilenler yemin ederek "halkın temsilciliği" görevlerine başladılar.

Yemin töreni her yenilenen parlamento döneminde tekrarlanan bir terane... Ama terane deyip geçecek kadar da basit değil. Biraz üzerine durmakta fayda var:

550 "milletvekili"nin her birinin tek tek aynı teraneyi çıkıp meclis kürsüsünden tekrarlaması 10 saati buldu. Hepsi aynı şeyi söylüyor ancak tek tek söylüyor. Saçma mı saçma, sıkıcı mı sıkıcı...

Ancak, bazı durumlarda bu yemin işi ülkeyi çalkalayacak boyutta başlıca bir olay olabiliyor. Örneğin HADEP vekilleri veya şimdiki dönemde olduğu gibi Merve Kavakçı ne yapacak? Türbanını çıkaracak mı, çıkarmayacak mı? Yemin edecek mi, etmeyecek mi? Kavakçı yemin etsin mi, etmesin mi? gibi hengameler arasında heyecan doruğa çıkabiliyor, tansiyon yükseliyor vs. vs.

Neden heyacanlı oluyor? Ne var yeminde?

Bütün mesele burada! Yoksa heyacanlı olmasına bir sebep olmazdı.

Şu yemin işi gerçekten saçmasapan bir iş. Saçma çünkü, her birinin gelip aynı teraneleri 10 saat boyunca okumasının ne anlamı var denilebilir; yeminin yazıldığı metni imzalamakla bu iş pekala yerine getirilebilir. Bu işin içerik açısından pek önemli olmayan yönü.

İçerik açısından önemli olan yönü, adına milletvekili yemini denen ve Anayasa'nın 81. maddesinde de aynen geçen içeriğidir.

Bu içerik, yani edilen yemin aynen şöyledir:

"Devletin varlığı ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız eğemenliğini koruyacağıma, hukukun üstünlüğüne, demokratik ve laik Cumhuriyete, Atatürk ilke ve inkilaplarına bağlı kalacağıma, toplumun huzuru ve refahı, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerinden yararlanması ülküsünden ve anayasaya sadakatten ayrılmayacağıma büyük Türk milleti önünde namusum ve şerefim üzerine and içerim."

Buradaki yemin; tam anlamıyla faşist devlete, sömürücü sınıfların egemenliğine, onların koyduğu faşist anayasaya bağlılığın yeminidir. "İnsan hakları ve hürriyetler"e dair edilen laflar gerici-faşist yeminin cilalanmasından başka bir anlam ifade etmektedir. "Milletvekil"lerinin süslü, püslü laflarla ettiği yeminin gerçek içeriği kısaca şöyle ifade edilebilir:

"Sömürücü sınıfların, sermayenin çıkarlarını koruyacağıma, bu asil görevin yanında kendi cebimi doldurmak için de çalışacağıma, yüce devletimize yönelen her türlü tehlike ve saldırıya karşı çıkacağıma, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü için çalışacağıma, yüce Türk milleti önünde olmayan namus ve şerefim üzerine and içerim."

Haziran 1999 ▲

Bir alanda yürütülen seçim çalışmalarından...

Bu seçimlerde yoldaşlarla iyi bir çalışma yürüttük. Hem hazırlık aşamasında, hem de eylem sürecinde yoldaşların üzerine düşeni yaparak başarılı bir faaliyet yürüttüğünü tespit etmek istiyoruz. Bu faaliyetimiz, **şimdiye kadar yapılanın en kapsamlısı ve en yoğun olanıydı.**

1999 Mart başından itibaren hazırlıklarımızı tamamladık; 8 Mart çalışmalarından hemen sonra, 15 Mart'tan itibaren seçim faaliyetimiz de başladı.

Bu faaliyetimizde kullanmak üzere:

a) Seçim broşürü basıldı;

b) Tam renkli pullar çıkarıldı;

c) Kuşlama hazırlandı.

Çıkarılan bu malzemeler hemen hemen eşit miktarlarda tüm yoldaşlara pay edildi. Her yoldaş için belirlenen alanda herkes (...) çalıştı. Yaygın, hızlı ve daha güvenlikli bir çalışma yürütüldü; hazırlanan malzemelerin tümü kullanıldı: Broşürlerin ve kuşlamaların tümü dağıtıldı, pullamaların tümü yapıştırıldı.

Seçim sahtekarlığına karşı boykot tavrı takınan devrimci örgütlerden hiçbirinin bu bağlamdaki pratik faaliyetlerine bölgemizde tanık olmadık. (...) bölgesinde **seçimlere karşı yoğun propaganda yapan ve boykota çağıran tek grup biz olduk.**

Yürüttüğümüz faaliyet, gücümüz çok iyi değerlendirilerek başarıldı. Gücümüzün son sınırına kadar çalıştık. Bazı semtlerde belli aralıkla ikişer kez malzemelerimizi dağıttık. Seçimden bir gün önce de, oyların kullanılacağı okulların etrafına kuşlama ve pullamamız yapıldı.

Kısacası; en az bir ay boyunca seçim karşıtı kampanya yürütmüş olduk.

Yürüttüğümüz bu kampanya içinde elbetteki birebir sözlü propaganda da yaptık, seçim broşürlerimizi elden verdik. Broşürlerimizi alıp okuyan insanlar, oy verenler de dahil olmak üzere, beğendiler. Dağıttığımız broşür sonucu çevremizdeki insanların bazıları bize "broşürü okuduktan sonra oy vermemeyi savunduğunu, ikna olduğunu" söyledi. Bazıları ise eski tas-eski hamam misali gidip oy kullanma alışkanlığını bırakmadı. Yine bu oy kullananların bir bölümü ise sadece yerel seçimler (muhtar, belediye) için oy kullandı ama genel seçimler için geçerli oy vermedi.

Genel anlamda sol yelpazede seçime katılma eğilimi tabii kı ağır bastı. "Sol", "sosyalist" söylemi kullanan kesimlerin çok önemli bir bölümü bu seçime katıldı. Doğrudan katılmayan radikal kesimin önemli bir bölümü de "destekçi" olarak katıldı. Yalnızca birkaç devrimci örgüt ve biz burjuva seçim sahtekarlığına hayır dedik ve seçime katılmamayı savunduk.

Denebilir ki, "sol", "sosyalist" vb. söylem sahipleri arasında bu kez de seçimlere katılma rüzgârıyla sürüklendiler. İşçi sınıfına, emekçilere yanlış bilinç taşıdılar. Bu faşist düzenin emekçilerin sorunlarına çözüm getirebileceği düşüncesini yaydılar, onları seçim sahtekarlığına alet ettiler.

Seçim sahtekarlığına alet olan bu solcular aldıkları"0"lı oylarla durumlarının ne olduğuna dönüp bakacaklarına, başarılarından söz etmekten hiçbir sakınca görmüyorlar! Ama gerçekler ortada.

Marksist-Leninist temelde soruna yaklaşarak kitleleri bilinçlendirmek ve burjuva seçim sahtekarlığını reddetmek tek doğru seçenekti, seçenektir. Bu seçeneği çok doğru olarak kullandık. ▲

Bir seçim oyunu daha oynandı. Değişik bölgelerde yoğun bir ajitasyon ve propaganda çalışması yürüten Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler çeşitli ajitasyon-propaganda malzemeleriyle, seçim sahtekârlığını teşhir ettiler; kitleleri seçimlere katılmamaya, burjuvaziden devrimle hesap sormaya çağırdılar; kurtuluşun devrimde, sosyalizmde olduğunun propagandasını yaptılar. Kullanılan kampanya malzemelerinden birisi de kuşlamalardı. Yukarıda dağıtılan kuşlamalardan bazı örnekleri yayınlıyoruz.

Son dönemdeki bazı gelişmeler üzerine

1999 yılının geride kalan döneminde neredeyse tüm eylemliliklere, hatta basın açıklamalarına dahi izin verilmedi.

8 Mart etkinlikleri genelde salon toplantıları şeklinde geçti. Bazı basın açıklamalarına da izin verilmeyerek katılanlar gözaltına alındı. 8 Mart'ta Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda yapılan basın açıklamasına esas olarak EMEP kitlesi katılmıştı. Biz de katılmayı düşündük. Yapılan açıklamaya polisler hemen müdahale etti ve açıklamamızı yapmak istiyoruz diyen beş kişiyi de gözaltına aldılar. Yapılan salon toplantılarına katılamadık. 8 Mart'tan sonra Gazi'nin yıldönümü eylemleri gündeme geldi. Devletin tüm saldırılarına rağmen birçok yerde eylemler yapıldı.

11 Mart günü malzemeler hazırlandı ve Gazi'ye ulaştırıldı. Ertesi gün sadece Gazi'ye ulaşmak kalmıştı. İki arkadaş Gazi'ye doğru yolaldık, yolda 6 kişi araçtan indirildi. Bunun anlamı belliydi, engellemek... Gazi'ye iki giriş vardı, biraz daha erken ulaşmak için araçta kalmak istedik. Sonra bizi indirdiler. Arkadaş üzerinde çok durdular, beni pek önemsemediler. Arkadaşı kenara çektiler. Ben arkadaşı beş dakika bekledim. Sonra arkadaşı alacaklarını düşündüğümde ayrılmamın iyi olacağını düşündüm. Oluşturulan polis kortejinin önünden geçtim. Kimse beni önemsememişti. Son sivil vardı, onu geçersem artık kimse önemsemezdi.

"Kimliğine baktılar mı?"

"Evet" dedim.

"Nereye gidiyorsun?"

"... yere, orada oturuyorum".

"Oturacak başka yer yok mu?"

"Ben burayı seçtim".

"Olsun, şu araca bin sonra gelirsin."

Beni alacaklarını herhallerinden anladım. Artık konuşacak bir durum yoktu. Bindirildiğimiz belediyeye ait otobüs polis tarafından sürülerek ayaktaki insanlarla birlikte yanımızdaki polislerle Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldük. Araçta bir süre beklettikten sonra "Herkes başını ellerinin arasına alsın, çöksün" dendi. Buna bazı arkadaşlarla birlikte itiraz ettik ve başımızı eğmedik. Niçin alındığımız ve bu durumun yasal olmadığını, bu anlamda bize suçlu muamelesi yapamayacaklarını belirttik. Özellikle birkaç erkekle bayanlar itiraz ediyorlardı. Böylece bir süre bekledik. Karşı araçta beş, altı kişi vardı, onların arasında genç bir kişiyi kötü bir şekilde dövmüşler (sonradan öğreniyoruz), başını önüne eğmiş bekliyordu. Arkada bulunan bir bayan müdahale ediyor olmalıydı ki, polislerden biri hiddetle bayana saldırdı, dövdü. Bizim araçtan arabanın camına yüklendiler ve bu yüklenmeden neredeyse aracın camını kıracaklardı. Bizim araçtaki polisler de bize saldırmak istediler, kalabalık olduğumuzdan bizi dövemiyorlardı. Ağızlarından salya akarken hiddetle dövdükleri bayanı bıraktılar, 16-18 yaşlarında ancak vardı. Bu saldırıdan sonra bizi içeriye aldılar. Bir listeye herkesin ismini ve üst arama tutanağını tuttular. Para hariç kemer, sigara, kalem vs. herşeyi topladılar. Hücreye giderken nerede oturduğumuz, ne iş yaptığımız, nereden alındığımız soruları soruldu. Hücrede genelde birkaç kez alınanlar vardı ve onların tecrübeleri işimize yaradı. Hemen bir durum değerlendirmesi yaparak açlık grevi yapmamızı önerdiler, alınan karara karşı olanın olup olmadığı soruldu, kimse karşı çıkmadı. Yalnız bir kişi, "Bu grev durumumuzu zorlaştırırsa ne yaparız" diye soru sordu. Durumu kendisine açıkladık. Bir eylem yapmadığımız halde sokaklardan toplanmış bulunmaktayız. Yapacağımız, bu aşamada budur ve ayrıca alınmak istenen arkadaşlarımız verilmeyecektir. Ancak bu, pek uygulanmadı, alınan kişiler beni vermeyin demedikleri için ancak "Nereye götürüyorsunuz?" diye sorduk. Onlar da bırakacağız diyorlardı.

Kutlamaya giderken alınmış olduğumuz için tüm devrim şehitleri ve Gazi şehitleri anıldı. Saat 12.30'dan 23.30'a kadar sloganlar eşliğinde marşlar söylendi, şiirler okundu ve daha sonra bırakmaya başladılar. Bu işlem çeşitli aralıklarla devam etti. Sıra bize geldiğinde 14 kişi olarak bizi ayırdılar. Cepheden fotoğraflarımız çekildi. "Bize özel işlem" dedik. Niçin ayırdıkları hakkında bize cevap vermiyorlardı ve bizi bırakacaklarını söylüyorlardı.

İkinci gün olmuştu ve biz su ve şeker istiyorduk, onlar bizi oyalayıp duruyordu. İçeri boşaltılmıştı, sadece 17 kişi kalmıştık. 700 kişi alınmıştı. Daha sonra başka karakollara alınanlarla bu sayının daha fazla olduğunu basın ve başka karakollardan getirilenlerden öğreniyorduk. Küçükköy karakoluna alınanlar dövülmüşlerdi.

Sürekli bastırmamıza karşı ancak saat 13.00'de bize su aldılar. Saat 15.00 civarında bizi Gaziosman Paşa Karakolu ve ardından Gazi Karakolu'na üst araması yapılarak götürüldük. Sivillerin (polis) görüşmeleriyle bizi yine geri götüreceklerini söylediler ve bizi asayişe teslim edebileceklerini ancak oradan 3 gün gibi bir sürede hallacımızı çıkaracaklarını söylediler.

3 saat süren bir dolaştırmadan sonra tekrar ilk götürdükleri yere götürdüler ve bırakılana kadar da burada tutulduk. Oradan ayrılırken genç arkadaşlarla bir yemek yedik, içerdeki sohbetimizle özellikle sendikaların ihaneti, gençlik sorunu üzerine, geçmiş yıllardaki mücadeleden bahsettik. Devrimci tavrın pratikte de bize direnmeyi gösterdiği üzerine hemfikir olduk. Bu gençliğin direngenliğinin yanında sosyalist düşüncenin özünde teorik olarak yeterli bir sağlamlığa ulaşmadıkları, aşılması gereken bu sorunlarını çözmeleri gerektiğini belirttim. Ayrılırken ... okuru olduğumu belirttim, onların da okumasını tavsiye ettim.

İçerde atılan ortak sloganlar dışında bazı grupların sloganlarına "bu bizim düşmana karşı ortak durmamızı zayıflatır" dendi, bu yüzden ortak sloganların atılmasında birleşildi. Yaşadığım bu olayda küçük de olsa bazı deneyler edindim. Faşist baskılar bizi yıldıramaz, er ya da geç devrim ve sosyalizme varacağız.

22.03 1999, Bir Bolşevik Partizan okuru▲

FAŞİST TÜRK DEVLETİ TARAFINDAN KATLEDİLİŞİNİN 26. YILDÖNÜMÜNDE İŞÇİ SINIFININ KOMÜNİST ÖNDERİ İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR, YAŞAYACAK!

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler, yoksul köylüler!

Saltanatlarını her çeşit zorbalığa başvurarak korumaya çalışan sömürücü sınıflar, onların bu köhne düzenini yıkma mücadelesi veren nice komünisti ve devrimciyi hunharca katletti, katletmeye devam ediyor!

Faşist TC devletinin tarihi; Ermeni soykırımı, Kürt ulusunun özgürlük mücadelesinin bastırılması ve diğer azınlık milliyetlere baskı, işçi sınıfı ve emekçilerin devrim ve sosyalizm mücadelesinin kanla bastırılması ile doludur. Ezilenlerin ezenlere karşı yürüttüğü bu haklı mücadelenin bastırılması için kapitalistler her türlü yolu denediler. İşçi sınıfı ve ezilen halkların tek kurtuluş yolu olan devrim ve sosyalizm için yürütülen mücadelede nice komünist ve devrimci faşist Türk devleti tarafından katledildi. Nicesi zindanlara gönderildi, işkencehanelerden geçirildi, sakat bırakıldı. Onlar sömürücülere karşı ezilenin, haklı olanın yanında yeraldılar. Haklı bir dava uğruna verdikleri mücadelede katledildiler. Onlar ezilenlerin mücadelesinde sonsuza dek yaşayacaktırlar!

Çeşitli milliyetlerden yoldaşlar, devrimciler!

Bu mücadele içinde faşist TC devleti tarafından, ser verip sır vermeyen komünist İbrahim Kaypakkaya yoldaş işkencede katledildi. Kaypakkaya yoldaş işçi sınıfının ve emekçilerin gerçek kurtuluşu olan devrim ve sosyalizm bayrağını tekrar dalgalandırmış, her türlü saldırı ve çarpıtmaya karşı işçi sınıfının dünya görüşü olan Marksizm-Leninizm bilimini savunmuş, O'nu mücadelesinde kendisine rehber edinmiştir. Kaypakkaya'nın bu konumu, O'nu diğer devrimcilerden ayırmaktadır. (...)

Kaypakkaya'yı anmak, O'nun doğrularını savunmak, yanlışlarını aşmak demektir. Kaypakkaya'nın gerçek savunucuları olan biz Bolşevikler bunu yaptık. Kaypakkaya yoldaş, devrim ve sosyalizm için, sınıfsız komünist toplum için yürüttüğümüz mücadelede yaşadı, yaşıyor, yaşayacak! Komünist önder İbrahim Kaypakkaya şahsında devrim mücadelesinde katledilen tüm komünistleri, tüm devrimcileri (Denizleri, Mahirleri, Cihanları...) anıyoruz. Onlar işçi sınıfının mücadelesinde yaşayacaklar! Onlar tarihin sayfalarına altın harflerle yazıldılar, unutulmayacaklar! Onları anmak; işçi sınıfı önderliğinde faşist TC devletini devrimle yıkmak için örgütlenmek, mücadele etmek demektir! Onları anmak; Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı için, tüm milliyetlere tam hak eşitliği için; kadın erkek eşitliği için; ezenin ezilenin olmadığı, baskısız sömürüsüz bir yaşam için mücadele demektir! Onları anmak; emperyalist barbarlığa karşı tek kurtuluş yolu olan sosyalizm için örgütlenmek ve mücadele etmek demektir!

Kaypakkaya yoldaşı ve devrim için ölenleri mücadelemizle yaşatacağız! Bize devrettikleri devrim ve sosyalizm bayrağını daha da yükseklerde dalgalandıracağız!

Ya barbarlık, ya sosyalizm!

Kurtuluş sosyalizmde!

BOLŞEVİK PARTİ

SÜLEYMAN YETER KATLEDİLDİ!

Katillerden hesap devrimle sorulacak!

5 Mart 1999'da DİSK'e bağlı Limter-İş Sendikası Eğitim Uzmanı Süleyman Yeter polis tarafından Dayanışma gazetesi bürosundan bir çok kişiyle birlikte alınıp götürüldüğü Vatan caddesindeki emniyette faşist TC'nin kolluk güçlerince işkenceler sonucu katledildi. Daha önceleri bir çok kez gözaltına alınan Süleyman Yeter, kendisini götüren polisler hakkında suç duyurusunda bulunmuş, kendisine işkencenin yapıldığını kanıtlamıştı. Süleyman Yeter kısa süre sonra yapılacak olan mahkemede kendisine işkence yapan polisleri gösterecek ve işçi sınıfı adına işkencecilerin yüzüne tükürerek "bunlardı" diyecekti. Süleyman Yeter de yüzlerce devrimci demokrat gibi işkenceden geçirildi ve sonunda katledildi. Devrimci bir direniş gösteren Süleyman Yeter'i aramızdan aldı faşistler.

Süleyman Yeter'in cenazesi Alibeyköy Cemevi'nde kaldırıldı, diğer bazı devrimciler gibi. Daha önce diğer devrimcilerde olduğu gibi bu kez de devrim uğruna ölümsüzleşen Süleyman Yeter hiç düşünmediği bir biçim-

de dini bir merkezden cenazesi mezarlığa kaldırıldı. Bu durum sanki cemevlerinin alternatifi olan camilerden bir farkı varmış gibi yanlış bir bilinçlenmeye yol açmakta, ölümsüzleşen devrimcilerin cenazeleri Alevi inancı temelinde kaldırılmaktadır. Oysa onlar herhangi bir dini inanç için vs. değil, tersine ezilen sınıfın temsilcileri olarak materyalist düşüncenin kavgasını verirken yaşamlarını yitirdiler. Süleyman Yeter'in cenaze işlemleri de dinsel bir tarzda yapıldı.

Mezarlığa doğru kalabalık bir kitleyle yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca geniş güvenlik önlemleri alınmıştı.

Bu arada göze çarpan bir nokta da DİSK yöneticilerinin Süleyman Yeter'in cenazesine katılmamalarıydı. DİSK gibi bir sendikanın eğitim uzmanı katlediliyor, sendikanın yöneticileri cenazeye gelmiyor! Bu da sendikal anlayışın ne kadar düzenin yedek gücü konumuna geldiğini, sınıfa ihanetin vardığı noktayı göstermektedir. Sınıfın bilincinin geri olmasından dolayı sendika ağaları bu ihaneti daha rahat yerine getirmektedirler.

Yol boyunca atılan sloganlar, talep ve istemler revize edilmiş taleplerdi. Örneğin, "Katiller yargılansın!". Ben ise "Katillerden hesap devrimle sorulacaktır!", "İşte faşizm, işte katliam!", "Kahrolsun faşizm, tek yol devrim!" sloganlarını attım ve bu sloganlarıma kitle de eşlik etti. Devrimci Sol çevresi beni uyardı, ben de bu ortak sloganlar üzerinde birleşmemiz daha birleştirici olacaktır dedim.

Reformist Levent Tüzel bey, Ecevit'ten dürüst olmasını isteyerek katillerin bulunup yargılanmasını talep etti! HADEP adına açıklama yapan halkların ortak mücadelesinden bahsederek düşmanın ortak olduğunu, tüm dostlara çağrı yaparak "ortak mücadele hattı oluşturmalıyız" dedi.

Çağımız, proleter devrimler çağı. Bu anlamda insanlık proletaryanın öncülüğünde er ya da geç zafere ulaşacaktır! Bu anlamda umutlu olmak ve bir an olsun mücadeleden geri kalmamak gerekir, yoksa insanlık barbarlık içinde son bulur. Sınıfı barbarlıktan kurtaracak olan örgütlü gücüdür!Bolşevik Parti önderliği altında mücadele saflarına...

10.3.999

Bir Bolşevik Partizan okuru ▲

Mauthausen Temerküz Kampı'nda yapılan eylem üzerine...

2000'li yıllara bir kala, Avusturya Marksist-Leninist Parti (AMLP), Marksist-Leninist İnisiyatif Avusturya (IML) ve Bolşevik Partizan Avusturya taraftarları olarak; ***"Her yıl yeniden şunu açıklamak yetmez: Asla unutma! Faşizm bir daha asla! Mücadelemiz bu sistemi yıkma mücadelesi olmak zorundadır!"*** sloganı temelinde Mauthausen'de komünizmin bayrağını dalgalandırdık!

Mauthausen, Yukarı Avusturya'da bir şehir. Nazi Almanyası'nın Avusturya'yı işgali ertesinde başta Yahudiler ve Sinti-Roma'lar olmak üzere tüm faşizm karşıtlarının sistematik bir biçimde yok etmek için kurulan temerküz kamplarından biri de Tuna nehri kenarında yer alan Mauthausen Temerküz Kampı'dır.

1938 yılında kurulan bu temerküz kampı, yine çoğu Yukarı Avusturya'da olmak üzere 50'ye yakın "yan temerküz kampları" olan bir temerküz kampıdır. 1938 ile 1945 döneminde verilen bilgilere göre 335 bin kişi bu kampa yerleştirilmiş ve yine verilen bilgilere göre bunların 200 bini katledilmiştir. Diğerleri 5 Mayıs 1945 tarihinde nazi Almanyası'nın son günlerinde kurtarılmıştır. Kurtarılanların birçoğu da, kurtarılmalarından sonra birkaç hafta içinde –midelerinin yeme-içmeyi artık kabul etmediği için, kendilerine verilen yiyecekleri yemeleri sonucu– yaşamlarını yitirmişlerdir.

1947'den bu yana Mauthausen Temerküz Kampı'nda her yıl Avusturya burjuvazisinin önderliğinde, uluslararası delegasyonların da yer aldığı ve "kurtuluş törenleri" adı altında geleneksel anma yürüyüş ve mitingleri düzenlenmektedir.

Biz Bolşevikler, son birkaç yıldır bu etkinliklere katılıp komünizmin, o dönemin Sovyetler Birliği'nin ve Stalin önderliğinde nazi rejiminin yenilgisinde esas rolü oynayan Kızıl Ordu'nun, kısacası Bolşevizmin propagandasını yaptık. Emperyalistlerin gerçek yüzünü teşhir ettik.

Aynı amaçla bu yıl da güçlü bir şekilde etkinliklere katılmayı kararlaştırdık. Bu yıl düzenlenen etkinlikler, NATO'nun Balkanlarda yürüttüğü emperyalist savaş nedeniyle, geçen yıllara göre çok sıkı güvenlik önlemleri altında yapıldı. Bu yılki etkinliklere biz Bolşevik Partizan Avusturya taraftarlarıyla birlik-

te AMLP ve IML de katıldı.

Üç örgüt bir de ortak bildiri çıkardık. Sözkonusu bildiri Almanca, Türkçe, Rusça, İspanyolca, İngilizce ve Fransızca olarak toplam altı dilde hazırlandı ve dağıtıldı. Ayrıca Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) imzalı değişik dillerden kuşlama yapıldı. Pankart olarak da ***"Yaşasın ezilen halklarla birlikte nazi faşizmini yenen Stalin önderliğindeki Kızıl Ordu!"*** ve ***"8 Mayıs 1945: Kızıl Ordu önderliğindeki antifaşist koalisyon dünyayı nazi zulmünden kurtardı! Kurtuluş gününü kutlayın!"*** pankartları ve kızıl bayraklar taşındı.

9 Mayıs günü sabah erkenden Mauthausen Temerküz Kampı'nın olduğu yere gittik, Sovyet Anıtı'nın önünde buluştuk. Kampa ilk vardığımızda dikkatimizi çeken şey sivil ve resmi polisle jandarmanın çokluğu oldu. Alanın kalabalıklaşmasıyla birlikte önceden kararlaştırdığımız yerde resim sergisi açtık, pankartlar ve kızıl bayraklar açıldı, bildiri dağıtımına ve yayın satışına başlandı. Bu süre içinde görevlilerden herhangi bir müdahale olmadı.

Yürüyüş başlamadan önce çeşitli ülkelere ait anıtların önünde mitingler yapıldı. Saat 11'de yürüyüş başlayacaktı. Biz de "APEL Meydanı"na girmek için toplandık. Bu arada Mauthausen komitesinin "APEL Meydanı"na girmek isteyen delegasyonları alfabetik sıraya dizme kararı aldığını öğrendik. Komiteyle irtibata geçmeden kendimize bir yer bulduk ve yürüyüş kortejine girdik. Bir müddet sonra komitenin uluslararası ilişkiler sorumlusu müdahale etti ve bize başka yer gösterdi. ***"Yaşasın ezilen halklarla birlikte nazi faşizmini yenen Stalin önderliğindeki Kızıl Ordu!"*** pankartımızı yürüyüş kortejinde taşıdık, diğerini de meydana giden yolun kenarında açtık. Özellikle bu pankartımızı meydana giren herkes görüyordu. Yürüyüş kortejindeki pankartımıza da ilgi yoğundu. Yürüyüş başlayana kadar marşlar söyledik.

Yürüyüş başladıktan sonra komite temsilcisi pankartımızı indirmemiz için müdahalede bulundu. Pankart "APEL Meydanı"na giren kapıya kadar taşındı. Kapıya geldiğimizde yine müdahale edildi ve pankartımızı indirmezsek alana giremeyeceğimizi söylediler. Tartışma sonrasında pankartı toplayıp alana girdik. Alana girince de daha önce kapıda tutulan pankartımızı açtık.

Alana girişimiz oldukça militan ve coşkuluydu. Alana girer girmez ***"Yaşasın uluslararası dayanışma!"***, ***"Dayanışma direniş demektir! Faşizme karşı tüm ülkelerde mücadele!"*** ve ***"Faşizmin arkasında sermaye durmaktadır! Ona karşı enternasyonal mücadele yürütelim!"*** sloganlarını megafonlarla gür ve canlı bir biçimde haykırdık.

Komite bu kez de megafonlar için müdahale etti. Megafonları kapattıktan sonra yine slogan atmaya başladık. Bu sefer sesimiz daha gür çıkıyordu. Yasaklar yoldaşlarımızı adeta kamçılamıştı. Canlılık ve militanlık daha da artmıştı. Alana girerken bize olan ilgi büyüktü. Adeta basının ilgi odağıydık. Bizleri alkışlayanlar, yumruğunu kaldırıp dayanışma mesajı gönderenler oluyordu.

"APEL Meydanı"ndan çıktıktan sonra konuşmaların yapıldığı sahnenin önünden geçerek Sovyet Anıtı'nın önüne gittik. Almanca bildiriyi okuduktan sonra hep birlikte ENTERNASYONAL'i söyledik ve eylemimizi bitirdik.

Basının verdiği bilgiye göre Mauthausen'e 9 bin kişi gelmiştir. Bu yılki eylemde dikkatimizi çeken bazı şeyler oldu.

Örneğin geçen yıl bizim dışımızda bildiri dağıtan, yayın satan pek kimse yoktu. Oysa bu yıl bizden önce alana giren Avusturyalı bir grup ENTERNASYONAL'i söyledi. Başka marşlar da söylediler. Bu yıl bizim dışımızda bildiri dağıtanlar, yayın satanlar oldu.

Daha düne kadar "burası bir mezarlıktır, burada gürültü yapılmaz" diyenler bu yıl biraz tavır değiştirdiler. Bu ise bizim geçen yıl yaptığımız eylemin etkisini gösterdiğini ortaya koyuyordu. Ayrıca eyleme Kuzey Kürdistan-Türkiyeli bazı örgüt ve gruplar da katıldı. Bunların taşıdıkları pankartlar esas olarak örgütlerinin adları yazılı pankartlardı. PKK'liler "Kürdistan" yazılı pankartı ve DİDF'çiler de "Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!" sloganı yazılı pankartı taşıdılar.

Açtığımız resim sergisine ilgi oldukça yoğundu. Ayrıca yayın masasında teyple enternasyonal marşlar çalındı, yayınlar satıldı.

Eylemimiz bir bütün olarak canlı ve militanca geçti. Yaşanan kimi olumsuzluklar ve eksiklikler eylemin başarısını gölgelemedi. Daha başarılı eylemlere!

Bolşevik Partizan
Avusturya taraftarları...
10 Mayıs 1999 ▲

1 MAYIS 1999

SON ON YILDAKİ GELİŞMELER BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİ SINIFI ve HALKLARININ ULUSLARARASI DAYANIŞMASINI DAHA ACİL ve GEREKLİ KILMAKTADIR!

En büyük holdingler ve onların yönlendirdiği emperyalist güçler arasındaki rekabetin genel olarak keskinleşmesi, egemen kapitalist ekonomik düzen çelişkilerinin keskinleştiğinin bir göstergesidir. Çok uluslu holdinglerin **tekelci sermayesi, son on yıl içinde** işçi sınıfı ve emekçilere karşı dünya çapında yeni bir **saldırıya** girişti.

Üretici güçler gelişmesinin hızla sürmesine ve herkes için yeteri kadar gıda maddeleri bulunması, sağlık gereksinimlerinin karşılanması vs. kolayca mümkün olmasına rağmen, **son on yıl içinde dünya** halklarının **büyük bir kesimi, yeni-sömürgeci zorbaca sömürü** ile gittikçe daha da **yoksullaşmıştır**. Emperyalistlerin siyasi, askeri ve ekonomik sürekli müdahaleleriyle Afrika, Asya ve Latin Amerika'nın sömürgeleri şekilsel olarak bağımsızlıklarını kazandıktan sonra onların kendi başlarına gelişmeleleri bloke edilmiş ve her konuda büyük oranda gerilemelerine neden olunmuştur. Antiemperyalist kurtuluş hareketleri neredeyse bütün ülkelerde bastırılmış ve yeni sömürge rejimler kurulmuştur.

Tekelci kapitalistlerin saldırısı yerkürede **zenginliğin** giderek daha fazla **yoğunlaşmasını** beraberinde getirmiştir. Bugün biravuç yüzlerce hisse senedi sahibi 3 milyar emekçiden daha fazla zenginliğe sahiptir. Sermayenin bu zorbaca saldırısının etkisi Orta Avrupa'da çoğu diğer ülkelere oranla o kadar korkunç hissedilmemektedir; ama buralarda da bu etki giderek daha fazla açığa çıkmaktadır. **Avusturya**'da devletin elindeki sanayi parçalanmış ve yerle bir edilmiş; buna parelel olarak **işsizliğin** kasten yüksek tutulmasıyla **çalışma koşullarının kötüleştirilmesi** ve **sosyal hakların budanması**na güçlü bir şekilde girişilmiştir.

60'lı yıllarda kapitalizmin yeniden inşa edilmesiyle ortaya çıkan **Rusya ve Doğu Avrupa'daki revizyonist rejimler** 90'lı yılların başında **yıkıldılar.** Böylece büyük sermaye tarafından sömürülmeye hazır olan ve ücretlerin inanılmaz derecede düşük tutulması ve aşırı hızlı bir şekilde iş çıkartma için baskı aracı olarak kullanılan **devasa bir işsizler ordusu 10 yıl önce** yaratıldı. Avrupa Birliği holdingleri artık Doğu Avrupa'da onların azami kâra doyamamazlıklarına uygun olarak engellenmeksizin istedikleri gibi at oynatabilirler.

Avusturya'da **işçi sınıfı, ÖGB**'nin (Avusturya Sendikalar Birliği / ÇN) profesyonel yatıştırıcıları tarafından **mücadele etme yeteneğinden yoksun hale getirildikten** sonra, işsizliğe, "işyerlerinin" doğuya "kaydırılması" vs. gibi sürekli tehditlere direniş gösteremediler.

Son on yıl içinde savaş da yeniden **Avrupa**'ya geri döndü. Önceleri herşeyden önce Hindiçini, Latin Amerika, Batı ve Orta Asya ve Afrika halkları fetih savaşları, müdahaleler ve emperyalist darbelere maruz kalmaktaydı. **Yeniden güçlenen** Almanya'nın başını çektiği **Avrupa Birliği**'nin **daha saldırgan tutumu** ile, Avusturya emperyalizminin de önemli oranda katıldığı Güneydoğu Avrupa'da yeni çatışmalar ve savaş odakları yaratıldı. Herşeyden önce **Yugoslavya'nın** sistematik olarak **paramparça edilmesi** ve ganimet bölgelerinin payedilmesine girişildi: Slovenya, Hırvatistan, Makedonya, Bosna-Hersek ve şimdi de Kosova. Sadece iki yıl önce Güney Arnavutluk'taki silahlı ayaklanma emperyalistlerin bu bölgede sürekli yeni savaşlar kışkırtmasını kısa bir süre için frenledi. Kendisine güvenen, silahlanmış, hatta kısmen özerk seçilmiş kurullar önderliğinde örgütlenmiş bir halk onlara çok tehlikeli göründü.

AB'nin caniyane tutumu, NATO çerçevesinde Yugoslavya'ya karşı savaşa katılması; Batı Avrupalı **büyük güçlerin halklara karşı** bu saldırgan ittifakının gerçek niteliğini çeşitli niyet açıklamalarından çok daha açık bir şekilde göstermektedir. Yine savaşta çeşitli emperyalist güçler arasındaki artan çelişkiler de görülmektedir.

Emperyalizm bugün karşısında duran herşeyi ezip geçen muazzam, başaçıkılmaz bir dev olarak görünmektedir. İşçi sınıfı ve halkların **ulusal bölünmesi ve kışkırtılması** onun önemli dayanaklarından biridir. Bu, sömürü toplumunun ayakta kalmasında belirleyici bir araçtır. Bütün ülkelerin işçileri saflarını ne kadar sıklaştırıp ulusal ve sosyal kurtuluş için ortak mücadele ederlerse, uluslararası sermaye bir o kadar köşeye sıkışacaktır.

Burjuvazi, her yeni külfet paketiyle, her işten atılmayla, mezalimlerinin herbiriyle insanlığın "doğal önder gücü" olarak kendisinin inandırıcılığını da sarsmaktadır. Halk kitlelerine, sömürünün, savaşların ve sefaletin bulunmadığı daha iyi bir toplum düzeni yolunu göstermek işçi sınıfının en bilinçli ve en mücadeleci kesimlerinin ve Avusturya'da inşa edilmesi ve güçlendirilmesi mutlak bir gereklilik olan onun mücadele partisinin ellerindedir.

Sosyalist devrime ileri!

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!

- **Avusturya Marksist-Leninist Partisi**
- **Marksist-Leninist İnisiyatif**
- **Bolşevik Partizan Avusturya Taraftarları**
- **Komünist Hareket / Viyana**

Destekleyen:

Yeni Komünist Akım Aktivistleri İran/Viyana

Nisan 1999▲

1 MAYIS'IN DEVRİMCİ GELENEĞİNİ YAŞATTIK, YAŞATACAĞIZ!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs; faşist devletin bütün baskı, engelleme, yasaklama, faşist terörüne rağmen kutlandı.

İstanbul'da 1 Mayıs'a iki hafta kala, 1 Mayıs'ın nasıl kutlanacağı bağlamında sendikalarda bir bölünme yaşandı. Hak-İş, Türk-İş son dönemlerde yaşanan "terör" olaylarını gerekçe göstererek, 1 Mayıs'ı salon toplantılarıyla kutlama kararı aldı. DİSK ve KESK 1 Mayıs'ı alanlarda kutlama kararı aldı. Aldıkları karar doğrultusunda İstanbul'da miting için gerekli başvuruyu bunlar yaptı.

1 Mayıs'a bir buçuk hafta kala, İstanbul'da 1 Mayıs kutlamalarının yasaklanacağı haberleri basında yer aldı. Genel hava 1 Mayıs kutlamalarına izin verilmeyeceği yönündeydi.

Bizler hücre olarak seçimlerden sonra 1 Mayıs'a yönelik propoganda ajitasyon faaliyetine başladık. Çalışma alanımızda 1 Mayıs'a yönelik kuşlama çıkarıldı ve çeşitli mahallelerde yapıldı. Ayrıca kuşlamaların pul hali de çıkarılarak şehir merkezlerinde ve mahallelerde yapıldı.

1 Mayıs mitingi bağlamında ise bir pankart hazırlama ve ... sendikası içerisinde yürüme kararı aldık. Pankart açıp yürüme yanında 1 Mayıs öncesinde yaptığımız kuşlamaları alana sokma ve alanda yapma kararı aldık.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da faşist devlet 1 Mayıs öncesinde faşist terör estirdi. Dergi büroları, kültür merkezleri, partiler, dernekler basıldı. Yüzlerce insan gözaltına alındı. Sadece 30 Nisan'da 350 kişi gözaltına alındı. Estirilen faşist terörle amaçlanan; 1 Mayıs'ı meşru bir gün değil, yasadışı bir gün olarak göstermek, katılımı mümkün olduğu kadar düşürmekti. Kısmen de olsa estirilen törerle katılımın düşmesi başarıldı.

1 Mayıs günü İstanbul'da faşist devlet, önceki yıllardan öğrenmiş olacak ki, çok sıkı önlemler almıştı. Resmi ve sivil polis güçleri yetmemiş olacak ki, geçen yılki gibi, jandarmasını da harekete geçirmişti. Şişli Abide-i Hürriyet alanına gitmek için yollarda yapılan kontroller hariç, alana girmek için üç arama noktasından geçmek gerekiyordu.

Önceki yıllarda dergilerin, devrimci örgütlerin, bazı legal partilerin ve bir bölüm sendikanın toplanma alanı olan Perpa önünü bu yıl devlet güçleri işgal etmişti. Devrimci kesimin geçen yıl olduğu gibi bu yıl da burada toplanması engellendi.

Biz önceden planladığımız şekilde ... sendikası içerisinde ... pankartı açarak yürüdük ve alana girdik. Pankartımız oldukça büyüktü ve ilgi çekti. Ayrıca miting alanında parti imzalı kuşlama yaptık. Başka hücrelerden yoldaşlarımızın da parti imzalı kuşlama yaptıklarını gördük. Seferber edilen kitle konusundaki zayıflık dışında bu 1 Mayıs'ta yaptığımız çalışmalarımızı başarılı olarak değerlendiriyoruz.

Bazı sonuçlar:

* Bizler, 1 Mayıs sonrası yaptığımız değerlendirmemizde de, partimizin 1 Mayıs'a yönelik taktiğini doğru ve başarılı olarak değerlendiriyoruz. Bugünkü şartlarda bütün gücünü illegal yapının pankartı yada legal dergi pankartı altında toplayarak, kendisini kitleden yalıtma ve devlet güçlerinin kolay boy hedefi yapma yerine, illegal koşullara uygun olarak varolan gücünü kitle içerisine girip katılarak, propaganda ve ajitasyona ayırma taktiğinin doğru bir taktik olduğu bu yıl ki gelişmeler de doğruladı. '98 1 Mayıs'ında bunu yapmayan devrimci yapıların, çok cılız da olsa bu yıl bunu yapması olumludur. Fakat bu olumluluk belli gelişmeler bilindiğinde güme gitmektedir. Nedir o gelişmeler?

Birincisi: Devrimci yapıların böyle yapmalarının nedeninin; geçmiş yıllardan öğrenme, taktik değiştirme gibi nedenlerden değil, faşist devletin aldığı sıkı önlemler sonucu geçmiş yıllarda yaptıklarını bu yıl yapabilecek durumda olmamalarından kaynaklandığını düşünüyoruz.

İkincisi: Önceki yıllarda izlenen yanlış taktik sonucu hem kitlelerde hem de bu yapıların seferber ettiği güçlerde bir hoşnutsuzluk, isteksizlik vardı.

* 1 Mayıs mitinginde reformist kesimin katılımı artarken yada azalma olmazken, devrimci güçlerin katılımında bir azalma vardı. Bunda kuşkusuz günümüzde rüzgarın sağdan, refomizmden yana esmesinin payı olduğu gibi, devrimci yapıların yaptıkları yanlışların da payı var.

* Her türlü olumsuzluğa reğmen, yine de 1 Mayıs'ın alanlarda onbinlerin katılımıyla kutlanmış olması olumluydu.

* Bizim açımızdan planladığımız şekilde çalışmalar ve beklentimiz yerine getirilirken, çevremizi seferber etme bağlamında (bir hücre olarak) zayıf kaldık. Bunda kuşkusuz mitingin yerinin, saatinin bir-iki gün önce belli olması, çevremizin henüz iyi harekete geçirilmemesi ve diğer başka çalışmalarımızın yoğun olması ve üstüste binmesi tespit ettiğimiz zorluklardır.

Bütün bunlar aşılmayacak engeller değildir. Zorlukların üstesinden gelmesini bolşevik bir kararlılıkla başaracağız.

* Yaşasın devrimci 1 Mayıs!
* Yaşasın Bolşevik Partimiz!

03.05.1999
İstanbul'dan
bir Parti Hücresi ▲

YÜZYILIN SON 1 MAYIS'I VE GÖRÜLMESİ GEREKENLER...

Çok uzak değil 8 ay sonra 2 bin yılına gireceğiz... Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfı ve emekçi yığınları bu yüzyılın son 1 Mayıs'ını kutladı...

İstanbul'da hazırlığın ilk günlerinde 1 Mayıs'a izin verilmeyeceği dedikoduları burjuva medya üzerinden yayıldı... Ardından 1 Mayıs Hazırlık Komitesi Emniyet Müdürü ile görüştü ve 1 Mayıs'ın Abide-i Hürriyet alanında kutlanacağına izin verildiği açıklandı.

1 Mayıs kutlamalarına katılım önceki yıllara göre çok düşüktü.

Kuzey Kürdistan'ın bir çok ilinde kutlamalar yasaklandı ama faşist devletin tüm baskılarına rağmen bir dizi ilde kutlamalar gerçekleştirildi.

1 Mayıs öncesi değişik şehirlerde ve yörelerde yüzlerce insan gözaltına alınarak 1 Mayıs'ın sönük geçmesine zemin hazırlanmaya çalışıldı. 1 Mayıs'a girme hazırlığını yaptığımız bu dönemde, 18 Nisan seçimlerinde MHP'li faşistlerin oylarını yüzde 18'lere çıkarmalarının toplumun değişik kesimlerinde yarattığı şaşkınlık hakimdi. Bu durum 1 Mayıs'a katılma hazırlığı yapan sıradan işçi ve emekçileri de etkiledi. DSP'den MHP'ye uzanan milliyetçi-ırkçı faşist güçlerin seçim zaferi, büyük boyutlarda körüklenen azgın Türk şovenizmi, faşist devletin çok açık saldırgan tutumu ve daha 1 Mayıs'a hazırlık sürecinde birçok merkezi abluka altına alması... tüm bu gelişmeler yığınlarda, "Bu 1 Mayıs'ta olay olur, kan dökülür" düşüncesini pekiştirdi.

Kitlelerdeki tedirginliğin yanısıra bu 1 Mayıs'ta alanlardaki kitlesel zayıflığın temel nedenlerinden biri de seçimlerle tescillenmiş bulunan milliyetçi ve ırkçı faşist görüşlerin işçilerin büyük bölümünde de kendisini hakim kılmış olmasıdır! Yani işçilerimizin büyük bölümü de bu ırkçı ve faşist ideolojinin etkisi altında oldukları içindir ki, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta alanlara faşist devlet güçleri hakim olmuştur.

Bu 1 Mayıs sönük geçmiştir. Hakim sınıf sözcülerinin böylesi kutlamalarla pek bir problemi olmadı... Örneğin, Sabah gazetesi attığı manşette, "Hep böyle olsun" diyerek hakim sınıfların nasıl bir 1 Mayıs istediklerini ortaya koyuyordu. Demek ki, bu yılki 1 Mayıs egemenleri sevindirmiş. Bu anlaşılır birşeydir de. Çünkü, aslında onların istediği sınırlar içinde kalınmıştı: Ne devlet ve ne de onların değirmeni-

KÜÇÜKBURJUVA DEVRİMCİ ÖRGÜTLERİ TAKTİK Mİ DEĞİŞTİRDİ?

1 Mayıs'ta küçükburjuva devrimci örgütlerin tavırlarına ilişkin bir-iki not...

Son üç yıldır kutlanan 1 Mayıs eylemlerinde çeşitli illegal parti ve örgütler, faşizmin iktidarda olduğunu söyledikleri bir ülkede flamalarını açıp toplayabildikleri ne kadar kitle varsa onlarla birlikte örgüt olarak yürümeyi savunuyor ve bunu uyguluyorlardı. Bu tür örgütler illegal çalışmayı bir kenara bırakıp gövde gösterisi yapmayı marifet sayıyorlar, 1 Mayıs ve benzeri etkinliklerde yanlış anlayışlarını pratiğe aktarıyorlardı. Bu yüzden de 1 Mayıs kutlamaları polisle çatışma ve daha çok da polisin kitleye saldırarak onlarca kişiyi yaralaması ve yüzlercesini gözaltına almasıyla son buluyordu...

Bu yıl, yine aynı örgütler, aldığımız bilgilere göre, "alana girmek için" devletin/polisin öne sürdüğü şartlara uyarak illegal örgüt bayraklarını, flamalarını taşımadan miting alanına gireceklerini kabul etmişler...

Bunun nedenini eyleme gittiğimizde gördük.. Bu örgütler önemli oranda kitlesel güç kaybına uğradıkları için her yıl başvurdukları sorumsuz tavra girmediler... Çünkü, "alana girme" derdi her yıl gündemdeydi. 1996'da Kadıköy'de kutlanan 1 Mayıs'ta kürsü işgali gerçekleştirilmişti. Yine aynı sendika ağaları kürsüdeydi ve güçleri düşüktü ama alana giren örgütler kürsü işgaline yeltenmediler bile.

Bu durum tespitini objektif olarak ortaya koymayan oportünistlerimiz, yine sorunu geçiştirmeye çalışmaktadırlar. Küçükburjuva devrimci örgütlerin güç kaybı biz Bolşevikler tarafından sevinme nedeni değildir; bu tespitimiz, olguların doğru bir şekilde ele alınarak yanlışların düzeltilmesi ve gelecekteki mücadelelerde doğru adımların atılmasını sağlamak içindir. Biz Marksist-Lenininistler devrimci örgütlerin hatalarından arınmalarının devrimci mevzilerin geliştirilmesine yarayacağını biliyoruz. Devrimci örgütlere eleştirel yaklaşımımız bu bakış açısının bir ürünüdür. Daha güçlü olabilmenin ilk şartı zayıf ve yanlış yanlarımızı düzeltmektir. Sağlam bir alternatif yanlışlar aşıldığı ölçüde yaratılabilir. Ama devrimci örgütlerin buna yanaştığı yok.

* * *

Bu yıl reformistler de güçsüzdü. Aylarca seçim propagandası yapan ve yeni kesimlerle ilişki kuran ÖDP, EMEP, SİP gibi yapılanmalar da bu 1 Mayıs'ta eskisinden daha az kitle harekete geçirebildiler. Ama onlar yine de utanmadan tescillenmiş yenilgiyi "Emek güçlerinin zaferi" diye emekçi yığınlara yutturmaya çalışmaktadırlar. Seçimlerde yüzde 0,9'lara bile varamadıkları halde bu tür laflar etmekten geri durmuyorlar. Devrime sırt çevirip legalizmin batağına koşanların hali ortada!

HADEP de bu 1 Mayıs'a umulanın çok altında katılım sağladı ve bunu yalnızca "polisin yoğun saldırıları"na bağladılar. Polisin saldırılarının mutlaka etkisi olmuştur ama sorun sadece bundan kaynaklanmamaktadır.

Sonuç itibarıyla; palavra atmakla bir yere varılamayacağı, olguların doğru tespit edilmesi gerektiği kavranmalıdır.

2 Mayıs 1999, Bir Bolşevik Partizan Okuyucusu▲

ne su taşıyan sendika bürokrasisi rahatsız edilmemişti!

Faşizmin yoğun olarak hüküm sürdüğü ülkemizde işçi sınıfının önemli bir bölümü içinde örgütlü olan, kitlelerle kaynaşmış olan sağlam bir komünist partinin, Bolşevik Parti'nin henüz yaratılamamış olması hakim sınıfların istediği gibi at oynatmalarını sağlamaktadır. Ne yazık ki, proletaryanın öncü gücü Bolşevik Parti henüz çok zayıftır; anda işçi sınıfının dar bir kesimi ile ilişki içindedir...

Bolşevik Parti'nin sınıfa her alanda önderlik edecek konumda olmamasına paralel olarak, ırkçı-faşist ideolojiye ve faşist devlete karşı, burjuva demokratik açıdan da olsa mücadele edecek güçlü küçükburjuva devrimci örgütlerin de zayıf olması faşist ideolojinin toplumun ve sınıfın üzerinde daha rahat yaygınlaşmasına olanak tanımaktadır.

Bu gerçekler emperyalist burjuvazinin uluslararası alanda kendi çıkarları için istediği gibi at koşturduğu, dünya halklarına ve proletaryaya saldırılarını dizginsizce sürdürdüğü ve adına yeni dünya düzeni dedikleri bir dönemde yaşanmaktadır. Emperyalizmin bu saldırganlığına karşı, yeni dünya düzeni denilen ücretli kölelik düzenine karşı dünya proletaryasını tek tek halkalarda örgütleyecek bir dünya komünist partisinin örgütlenememiş olması da, ülkemizdeki bolşevik hareketin dezavantajlarından birisidir.

Komünist, devrimci hareketin gücü hem seçimler sürecinde ve hem de daha yeni kutladığımız bu 1 Mayıs'ta görüldü. Bu güç en zayıf dönemlerinden birini yaşıyor...

Bu gerçeklik karşısında yapılması greken; ahu vah edip oturmak, köşesine çekilmek değildir; görev, bu koşullarda güçleri en iyi şekilde değerlendirmek, sınıf mücadelesini en iyi şekilde örgütlemek için militanca mücadeleye atılmaktır!

Körüklenen ırkçı, şovenist dalgaya karşı, faşist devletin halk güçlerine yönelik azgın saldırılarına karşı devrimci güçlerle ortak tavırlar geliştirmeye özel önem verilmelidir.

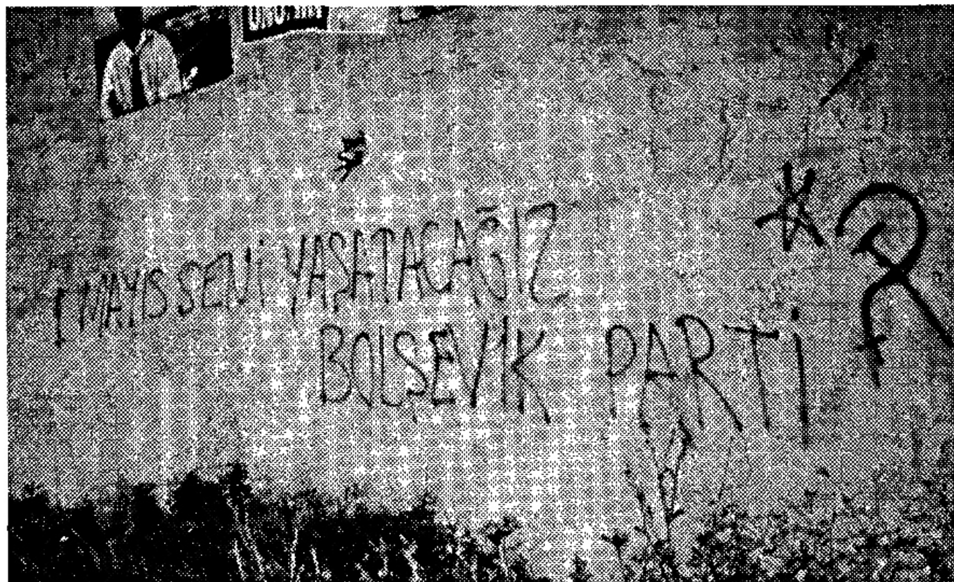
Bu bağlamda bir gerçeği herkesin görmesi ve aşması gereklidir: Büyüklük kompleksi... Ajitasyon yapma adına kendi güçlerini abartmalarını biryana bırakırsak, işçi sınıfı içinde örgütlülük bağlamında devrimci güçlerin birbirlerinden "büyük" olmadığı gerçeği ortadadır. Yine; komünist ve devrimcilere, Kürt ulusal hareketine, işçi ve emekçilere yönelik faşist baskılar, saldırılar pervasız yürüyor. Bu durumda faşizme karşı ortak mücadele için devrimci güçlerle ve karşıdevrimci olmayanlarla devrimci platformlar temelinde eylembirliklerini oluşturmak ve tespit edilen ilkelere bağlı kalarak mücadeleyi geliştirmek gerekir. Faşizme karşı mücadelede BDGP olumlu bir adımdır. Biz, ortaya konan bu platformun ilkelerine bağlı kalarak mücadeleyi geliştirmek istiyoruz. Mümkün olan her alanda bu eylembirliğini pekiştirerek faşizme darbe vuran, faşist devletin temellerine yönelen, devrimi geliştiren faaliyetlerin yürütülmesi için üzerimize düşeni yapmaya çalışıyoruz, çalışmalıyız.

Bu çalışma hiç bir şekilde her örgütün/partinin kendi çalışmalarını yapmasının, kendi örgütünü genişletmesinin engeli değildir. Tersine, devrimci temelde ortak hareket etmeyi becermek, iş yapmak, devrimci mevzileri geliştirmek bir kazanımdır ve böyle bir çalışma komünist ve devrimci örgütlerin gelişmesinin de koşullarını yaratır.

Böyle ortak bir çalışma üzerinden sınıfın sorunları olan "esnek çalışma" adı altında geliştirilmek istenen sermaye sınıfının saldırılarına, özelleştirmenin sonuçlarına, işsizliğe, erkek egemen toplum anlayışına, hakim ulus şovenizmine... karşı derli toplu bir örgütlenmeyle devrimci temelde mücadele yürütülebilir, bu sorunlara müdahalede güçlü tavır takınılabilir.

Hedef, faşist devletin yıkılması, yerine demokratik halk iktidarının kurulmasıdır. Uzun vadeli olarak sömürünün köküne kıbrit suyu dökecek olan sosyalizmdir.

Bir Bolşevik Partizan Okuyucusu▲

1 Mayıs öncesinde Bolşevikler çeşitli bölgelerde yazılama yaptılar...

1 MAYIS SENDİKA BÜROKRASİSİNİN İHANETİNE RAĞMEN ALANLARDA KUTLANDI!

1 Mayıs diğer yıllardan farklı olarak bu yılki gelişmeler gözönüne alındığında şovenizm ve ırkçılığın had safhaya ulaştığı bir dönemde kutlandı. Hakim sınıflar, 8 Mart gibi 1 Mayıs'ı da salonlara kapatmak istediler. Son dönemdeki sermayenin egemenliğine karşı onlarla yanyana-kolkola yürüme tavrı içinde olan sendikalar 1 Mayıs'ı sermaye sınıfının istemleri doğrultusunda salonlarda kutlayacaklardı. Bu sarı sendikaların gerçek yüzleri, yaptıkları açıklamalarla gün gibi ortadaydı.

Bu sendikalardan bazılarının içinde belli oranda devrimci ve ileri işçilerin etkinlikleri de vardı. Sendika içindeki bu tabanın etkisini Türk-İş ve Hak-İş'in sermayenin egemenliğinde salonlarda karar kılmış olmasına karşın reformist DİSK ve KESK yürüyüş ve miting izin başvurularının çeşitli nedenlerle geri çevrilmesine karşın bu taleplerini yinelediler. İzin başvurusunun yinelenmesinde belli oranda tabanın etkisi rol oynadı.

Faşist TC'nin bilinçli olarak "kutlatmayacağız", "polisin toplu olması, o gün intihar saldırısının yapılacağı vb..." açıklamaları, bunun yanında burjuva medyanın tüm yanlı yayınları vb. yıllardır kesintilerle sürdürülen 1 Mayıs'ın ortak kutlanmasını engelleyemedi. Burjuva medya bir yandan geçmiş katliamları gündeme getirmekten geri durmadı; diğer taraftan da 1 Mayıs'ın kutlanmasından yana olan, kutlamalara destek sunan kimi gazete ve dergiler üzerinde etkili olmaya çalıştılar, bunda kısmen başarı da sağladılar.

Burjuva medya faşist devletin "iyi olduğu; bazı "karanlık güçlerin" ni faklarıyla 1 Mayısların kanlı olara kutlandığı yönündeki propaganday ağırlık vererek hakim sınıfların çıkar larına hizmette kusur etmemeye çalış tılar.

Polisiyle, medyasıyla faşist Tür hakim sınıflarının tüm çabaları sömü rü sisteminin ömrünün biraz dah uzamasını sağlamak içindir.

* * *

1 Mayıs'ta bölgemizde kararlaştırıl dığı gibi eylem alanına gittik. Erke olduğu için fazla katılımcı yoktu.

Bu yıl önlemlerin fazla olduğunu burjuva medya zaten yayınlarıyla be lirtmişti. Bu yıl toplanma yerindek köprü üzerinde, siyah kar maskeleriy

Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler bu yıl da 1 Mayıs'ta yoğun bir çalışma yürüttüler, hazırladıkları çeşitli ajitasyon-propaganda malzemeleriyle kitlelere gittiler. İşte bunlardan bazı örnekler...

le vurucu timciler de vardı.

Hazırlıklarımız önceden yapıldı. Yazılama, kuşlama, bildiri ve pankartlar (parti ismi yazılmıştı) hazırlanmıştı ve propaganda malzemelerimiz diğer yıllarda olduğu gibi alana ulaştırılmıştı.

Önlemlerin bu ölçüde artmış olması daha fazla iş yapmamızı engelledi. Polis ağzı salyalı bir şekilde hazır tetik saldırmayı bekliyordu. Kitle de saldırı ihtimali yüzünden oldukça tedirgindi. Bu şartlar altında en iyisinin kuşlama olduğunu düşündük. Bunu da havadan değil yerden yapmamız daha uygun olacaktı. Kitlenin arasına seyyar satıcı ve gazeteci olarak sızan siviller az değildi. Perpa'nın arkasındaki en yüksek binaya toplanma alanını gözetlemek ve kaydetmek amacıyla kamera yerleştirilmişti. Kuşlamalarımızı yaptık, legal kuşlamalar dışta tutulursa bizim dışımızda kuşlama yapan yoktu. Dağıtım yapan yoldaşımızın biri EMEP'in kortej görevlilerince "burda yapma" "ne yapıyorsun" şeklinde uyarıldı ve EMEP'liler tarafından takibe alındı. Bunun üzerine biz de yoldaşı korumaya alarak uzaklaştırdık.

Alanda atılan sloganların çoğunluğu genel ekonomik ve sosyal iyileştirme taleplerini içeriyordu. Eylemin genel gidişatı, legalistlerin etkisindeydi. Onlar da bu vesileyle üzerlerine düşeni yerine getirdiler ve "sıra savdılar". Mitingin sonuçlanması için aldıkları iki saatlik zamanı bile doldurmadan eylemi 12.30'da bitirdiler ve toplanma yerinden gitmeye başladılar. Oysa kitle alana yeni girmişti.

Yapılan konuşmalarda en çok salonları tercih eden diğer sendikaların tavrı eleştiriliyor, buna karşın kendilerinin alanlarda kutlama yapmasının altı çiziliyordu. KESK konuşmacısı ise sendikal haklarının yasallaşması üzerine durdu.

EMEP ve ÖDP genç kitleyi yürütüyordu. Dergi platformları eskiden taşıdıkları kendilerini tanıtan pankartları taşımamışlardı. Legal dergi isimli ve kendilerini belirten pankartlar taşıdılar.

Polis, alana ÖDP'ten sonra giren "Cephe"ye yönelik provokasyon yaratmak istedi ve ortam gerginleşti. Polisin tavrını protesto için atılan sloganlara alana daha önce girmiş olan dergi platformlarından da destek geldi. TC'nin bahanesi pankartların toplanıp, alana bu şekilde girilmesiydi. TC'nin kolluk güçlerinin saldırmasına ramak kalmıştı. Pankartlar toplanarak arama noktasından girildi. "Cephe" olgun davranarak provokasyona izin vermedi.

Sınıfın devrimci önderlikten yoksun olduğu şartlarda saldırıların yoğunlaştığı durumda yeterli bir kitle katılımı sağlamak da zorlaşmaktadır. Bu durum bizi etkilediği gibi diğerlerini de etkilemişti. Geçen 1 Mayıs'tan bu yana kitlesel bir eylemlik izni alınamadığı ve bir yıl aradan sonra yapılan ilk büyük eylem olduğu düşünülürse durum daha da vahimleşmektedir. Kitle katılımının düşük olmasında kitle öncülerinin çeşitli saldırılar sonucu tutsak düşmesinin de rolü vardır.

Katılımın azlığının bir diğer nedeni 1 Mayıs günü işverenlerin mesai koyarak işçilerin bu 1 Mayıs eylemlerine katılmalarına engeller koymasıydı.

Bizim açımızdan ise sorunlar başlıca şu noktalarda toplanıyor: Kitleye yeterli ölçülerde ulaşamamak, illegalite koşulları, varolan örgütlü gücümüzü eylemliliklere iyi hazırlayamamak. Katkı sunan, destek veren sempatizan ve diğer kesimlerin "nasıl daha fazla katkıda bulunurum" düşüncesiyle hareket etmesi ve daha fazla katkı sunması gerekmektedir.

Alanda ilk sessizliği bozan "Tarih sınıfı iktidara çağırıyor!" sloganıyla gelen grup oldu. Düzenli bir kortej oluşturmuşlardı ve gençtiler. Canlı ve diri sloganlarıyla alkışlandılar orada bulunanlarca. Kim olduklarını çözemedik tam olarak.

Gücünü alana en az yansıtanlardan biri HADEP'ti. Belirli nedenleri var ama en büyük etken sanırım, 1 Mayıs'a olan bakış açılarıdır.

Miting alanına iki koldan girildi. Bizim toplandığımız tarafta sendikalar, ÖDP, EMEP, kimi yayın organlarının taraftarları vardı. Mecidiyeköy tarafında SİP, HADEP ve çeşitli dergiler ve bazı sendika şubeleri giriş yaptı. Sendikalar içerisinde Belediye-İş, Petrol-İş gibi sendika şubeleri Türk-İş'in aldığı karara rağmen yerlerini aldılar.

Mitingin bitiminde, çeşitli provokatif beklentiler içinde olan burjuva medyanın ve provokatif eylemleri ısıtıp düzene çanak tutamak isteyenlerin beklentileri gerçekleşmedi. Bunda, sağduyulu davranan işçi sınıfı ve temsilcilerinin tavrı etkili olmuştur.

Bu yılki 1 Mayıs eylemi, çok daha yoğun bir şekilde sınıfa ulaşmak ve onları Bolşevik Parti önderliğinde örgütlemek zorunda olduğumuzu bir kez daha göstermiştir.

Bu yönde attığımız adımları sıklaştıracak, işçi sınıfı içinde bolşevik düşünceleri yaygınlaştırma ve işçi sınıfını kazanma görevini en iyi şekilde yerine getireceğiz.

Bu görev başarılacaktır!

Er ya da geç bolşevizm yenecektir!

12.5.999

Bir Bolşevik Partizan okuru ▲

1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmak için

HAYDİ ALANLARA! MÜCADELEYE!

2000'e bir kala, başta uluslararası proletarya olmak üzere ezilen halklar, emperyalizmin ve onun yerli işbirlikçilerinin yoğun katliam ve baskıları altında 1 Mayıs'a giriyor. Halkları birbirine düşman edip boğazlatmak için, milliyetçilik ve şovenizm vargücüyle körükleniyor. Bunun en somut örneği, eski Yugoslavya'nın dağılmasıyla birlikte gerici, faşist Sırp hakim sınıflarının büyük Sırbistan amacıyla, Kosovalı Arnavutlar üzerinde uyguladığı katliamlardır.

Emperyalistler, bu canavarın kendi denetiminden çıkması ve bölgede çıkarlarının sarsılması üzerine, sözümona Kosovalı Arnavutlar üzerindeki katliamı durdurmak ve haklarını korumak için bir ayı aşkın bir süredir askeri güçleri olan emperyalist NATO aracılığıyla Yugoslavya üzerine durmadan bomba yağdırıyorlar. Bunun sonucu binlerce insan hayatını kaybediyor, sakatlanıyor, yerinden yurdundan oluyor. Bu savaş bir kez daha, erkek egemen yüzünü, düşmanda öç almak için kadınların tecavüze uğratılmasıyla gösteriyor. Kadınlar ve çocuklar, yürüyen savaştan en fazla zarar görenler oluyor.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, uygulanan seçim sahtekârlığı açık ırkçı-kafatasçı faşist MHP'nin güçlenerek çıkmasını beraberinde getirdi. Dinci faşistlerle kemalist faşistler arasında yürüyen mücadelede, dinci faşistlerin belli bir güç kaybetmesiyle kemalist faşistler, şimdilik geçici bir zafer kazanmışlardır. Seçim sahtekarlığı sonrası da, işçi ve emekçi yığınlar açısında değişen bir şey olmayacaktır.

Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilenlerin haklı talepleri ve Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi daha da yoğunlaşarak baskı altında tutulmaya ve katliamlar sürmeye devam edecektir.

Bunun ilk örneği, başta İstanbul olmak üzere tüm Kuzey Kürdistan-Türkiye'de 1 Mayıs gösterilerinin yasaklanması olmuştur. Faşist MHP'nin başı Devlet Bahçeli 1980 öncesi yaptıklarından pişman olmadıklarını resmen açıklamıştır. Faşist Ecevit'in bu partiye olumlu yaklaşımı aslında aralarında özde hiç bir farkın olmadığının açık kanıtıdır. Bunların 1 Mayıs yasaklamalarına hemen uyanların başında işçi sınıfının düşmanları olan sarı, faşist Türk-İş ve Hak-İş'li sendika ağaları gelmektedir. Bu sendika ağaları "olağanüstü bir zamanda geçiyoruz" gerekçesiyle bu yıl 1 Mayıs'ı salon toplantıları ile geçiştirme kararı almışlardır. DİSK ve KESK gibi reformist sendikalar ise bu yasağa karşı, bir iki karşı çıkış yapmanın dışında, ya fazla direnmeden bu yasağa uyacaklar ya da belli şehirlerde mitingler yapacaklardır.

Hakim sınıfları esas korkutan, devrimcilerin ve komünistlerin 1 Mayıs'ı devrimci geleneğine uygun olarak kutlamak istemesidir. Bunu bilen hakim sınıf temsilcilerinden İstanbul'un faşist emniyet müdürü Hasan Özdemir, "Sokağa çıkarlarsa çatışırız" tehditini savurarak, katliam hazırlığı içinde olduklarını açıkça beyan etmiştir.

Kadın ve erkek işçiler emekçiler!

Zor günler yaşıyoruz. Seçimden hemen sonra zamlar peşpeşe gelmeye başladı. Hakim sınıflar bütün kurum ve kuruluşlarıyla her türlü ekonomik ve demokratik haklarımıza azgınca saldırıyor. İşsizlik had safhada. Bir insanlık hakkı olan iş aslanın ağzında. Çalışanların aldıkları para açlık sınırının altında. Her gün mutfağımızdaki ekmeğimiz biraz daha küçülüyor, sağlık hizmetleri yalnızca parası olana veriliyor, eğitim paralı, bunun yanında bütçenin yarısı orduya ayrılıyor. Bu ordu 15 yıldan bu yana Kürt ulusal hareketine karşı adı konmamış bir savaş yürütüyor. Başta işçi sınıfının ekonomik ve demokratik talepleri olmak üzere, tüm ezilenlerin haklı temelde gelişen mücadeleleri, bu ordu tarafından bastırılmaktadır.

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler...

Ezilmemiz, baskı altında tutulmamız, yoksulluğumuz kader değildir. Bunların sorumlusu kapitalist sistemdir. Gelecek güzel aydınlık günlere ancak kapitalizmi devrimle yerle bir etmekle varabiliriz. Bunun için yegâne güç senin örgütlü gücündür. Ancak **Bolşevik Parti** içinde ve önderliğinde örgütlendiğinde kapitalizmi ve her türden gericiliği yerle bir etmenin sağlam temelleri atılmış olur ve kapitalizmi yıkma mücadelesi başarıya ulaşabilir.

Kapitalist barbarlığın tek alternatifi, sosyalizmdir!

Haydi sosyalizmin kızıl bayrağını dalgalandırmak için 1 Mayıs'ta alanlara!

26 Nisan 1999▲

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Çukurova

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs, yurtdışında yapılan çeşitli yürüyüşlerle kutlandı. Almanya ve Avusturya'nın çeşitli kentlerinde yapılan yürüyüşlere Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler de katıldılar ve komünizmin kızıl bayrağını dalgalandırdılar. Ulm, Stuttgart ve Nürnberg'de yapılan yürüyüşler coşkulu geçti. ▲

NÜRNBERG

STUTTGART

EMPERYALİZME, FAŞİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI DEVRİM BAYRAĞINI DAHA YÜKSEKLERE KALDIRALIM!

1 MAYIS'IN DEVRİMCİ GELENEĞİNİ YAŞATALIM!

1 Mayıs 1999'u Balkanlar'da gerici, karşıdevrimci bir savaşın sürdüğü ortamda kutlayacağız. Bu gerici savaşın bir tarafında ABD emperyalistlerinin başını çektiği NATO komutasındaki Fransa, Almanya, İngiltere, İtalya... vb. büyük emperyalist güçler, diğer tarafında "büyük Sırbistan"ı kurma peşinde koşan Sırp burjuvazisi yer almaktadır. "Büyük Sırbistan'ı kurma peşinde koşan Sırp burjuvazisi, Kosova'da barbar bir yoketme ve fetih savaşı yürütmektedir. Kosovalı Arnavutların, başta ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı olmak üzere, bütün ulusal hakları Sırp hakim sınıfları tarafından ayaklar altına alınıp gasbediliyor. Kosovalı Arnavutlar ise "bağımsızlık" talebi ile Sırplara karşı mücadele ederken esas olarak emperyalist güçlere belbağlamakta ve onlarla ittifak içinde mücadele yürütmektedirler. Arnavut milliyetçilerinin emperyalistlerle girmiş olduğu ilişkiler gözönüne alındığında "bağımsızlık" talebinin yalnızca lafta bağımsızlık olduğu, esasında emperyalizme bağımlı olduğu açıktır. Buna rağmen Arnavutların Sırp egemenliği altında yaşamak istememeleri, bağımsızlık talebini ileri sürmeleri demokratik haklı bir taleptir.

NATO komutasındaki emperyalist güçler ise Kosova sorununu bir "çözüme kavuşturmak", "Kosovalı Arnavutların haklarını savunmak" için vs. savaştıklarını söylüyorlar. Onların çözümden anladığı kendi emperyalist çıkarlarına uygun bir çözümdür.

Bu savaşta desteklenecek bir taraf yoktur. Emperyalizme karşı çımak adına, faşist Miloseviç rejimi desteklenemez. Miloseviç'e karşı çıkmak adına, Arnavut milliyetçileri desteklenemez. Kosova sorununu çözmek adına, emperyalist saldırının saflarında yer alınamaz. Her iki cephede de yürütülen savaşın ardında emekçi düşmanı şovenizm ve milliyetçilik yatmaktadır. Olan, bu savaşta hayatını kaybeden, sakat bırakılan, evsiz-barksız kalan emekçilere, tecavüz edilen kadınlara, gelecekleri karartılan çocuklara olmaktadır.

Bu gerici, karşıdevrimci savaşa karşı çıkmak bütün ülkelerde işçi sınıfının, emekçilerin bugünkü en önemli görevidir. İşçilerin, emekçilerin şiarı; bu savaşı tezgahlayan emperyalizme ve her türlügericiliğe karşı DEVRİMCİ SAVAŞ olmalıdır. İşçi sınıfının şiarı; milliyetçiliğe karşı proleter enternasyonalizmi olmalıdır.

Emperyalist, gerici, karşıdevrimci haksız savaşlar emperyalist sistemin kaçınılmaz yolarkadaşlarıdır. Emperyalist sistem, proleter dünya devrimi ile tarihin çöplüğüne gömülmedikçe; emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşlar ve savaş tehlikesi sürekli gündemde olacaktır.

Gerçek barış mücadelesi, emperyalist dünya sistemine karşı proleter devrim mücadelesidir.

Emperyalizmin savaş ve barbarlık olduğunu, tek alternatifin SOSYALİZM olduğunu yaşanan bu gelişmeler bir kez daha göstermiştir.

Bugün sürdürülen bu savaşın bir tarafında yeralan emperyalist saldırganlardan biri de Fransız emperyalist devletidir. F"K"P, MDC vb. burjuva partileri savaşa "karşı" olduklarına dair demeçler veriyorlar, yürüyüşler ve eylemler düzenliyorlar. Fransız emperyalist devletinin savaşa katılmasına "karşı" çıkıyorlar. Fakat bu emperyalist devletin savaşa katılmasına karar veren "sol" koalisyon hükümetinde bu partilerin bakanları görevlerini sürdürüyorlar ve alınan kararlara katılıp uyguluyorlar. Bunların yaptıkları kitleleri kandırmaktır, ikiyüzlülüktür, sahtekarlıktır

Bu 1 Mayısta da F"K"P, CG vb. örgütlerin revizyonist burjuva önderleri savaşa ve işsizliğe karşı şiarları önlerine koyacaklar. Her zaman olduğu gibi kitleleri kandırmaya çalışacaklar. Bunların sahtekarlıklarına aldanmayalım. Bunlara karşı da mücadeleyi yükseltelim. 1 Mayıs'ı devrimci geleneğine uygun olarak kutlayalım.

İşçi sınıfı önderliğinde Fransız emperyalist devletini yıkıp yerine **sosyalist** devleti kurmak için, işçi sınıfının öncü örgüte, **bolşevik bir partiye** ihtiyacı vardır. Fransa'da bugün öncelikli görev böyle bir **partiyi** yaratma görevidir.

* * *

Sırp zulmüne karşı Kosovalı Arnavutların haklarını savunmak adına NATO saflarında savaşa katılan faşist Türk devletinin kendisi Kürt ulusu üzerinde zulüm, baskı ve katliam uygulamaktadır. Faşist Türk devleti; Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de daha 1 Mayıs'a 10 gün kala, 1 Mayıs'ta yürüyüş, miting vs. bütün gösterileri "insanların güvenliğini sağlama" adına yasakladı. Gerekçe olarak da PKK genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın yakalanıp esir alınmasından sonra Kuzey Kürdistan-Türkiye'de bazı bombalama eylemlerinin olmasını göstermektedir.

Bilindiği gibi Abdullah Öcalan 16 Şubat'ta CİA, MOSSAD ve MİT işbirliğiyle yakalanıp esir alındı. Rusya, Yunanistan gibi devletler olsun, insan hakları savunucusu kesilen batılı emperyalist güçler olsun hiçbir devlet Abdullah Öcalan'a siyasi sığınma hakkı vermemiş; Öcalan faşist Türk devletine teslim edilmiştir. Bütün emperyalist devletler TC'ye desteklerine sunmuşlardır.

Abdullah Öcalan'ın esir alınmasından sonra, Türk hakim sınıfları "büyük zafer" çığlıklarıyla Türk şovenizmini daha da körüklemekte; ilerici, devrimci muhalif sesler yoğun saldırılarla boğulmaya çalışılmaktadır. Kürt ulusu üzerindeki baskılar daha da yoğunlaşmaktadır.

Bu koşullar altında Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de de görev; faşist Türk devletinin bütün baskı ve yasaklamalarına rağmen, 1 Mayıs'ı devrimci geleneğine uygun olarak; baskıya, sömürüye ve faşizme karşı mücadele günü olarak kutlamaktır.

Görev; faşist Türk devletine karşı mücadeleyi yükseltmek; Kürt, Türk ve diğer azınlık milliyetlerden işçilerle, emekçilerle birlikte faşist devleti işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimiyle parçalayıp yerine Kürt ulusunun ayrılma hakkı da dahil bütün haklarını garantileyen ve diğer azınlıklara tam hak eşitliğini sağlayan işçilerin, köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü kurmaktır.

- **Kahrolsun emperyalizm, faşizm ve her türden gericilik!**
- **Kahrolsun emperyalist, gerici, karşıdevrimci haksız savaşlar!**
- **Yaşasın devrimci savaşlar!**
- **Kahrolsun emperyalist Fransız devleti!**
- **Kahrolsun faşist Türk devleti!**
- **Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!**
- **Yaşasın devrimci 1 Mayıs!**

BOLŞEVİK PARTİZAN
Fransa Taraftarları
Mayıs 1999▲

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

Tevgera komunîst, weke me li jor jî bêlî kırı bû, garantiya «mafê çarenûsiya netewe» dide û vê digre programa xwe. Di mesela cihêbûn û necihêbûnê de, gorî şertên nêrbar digêhêje biryarekê.

Revîsyonîstên Şafakê, bi encamî, bi gelemperî, mafê çarenûsiya netewê, bi taybetî mafê çarenûsiya netewa Kurd bi fîilî tune kiriye. Eger hûn vê tune bikin, ji pirensîba "wekheviya netewan" sifireke mezin dimîne; we destê xwe bi dostî, ne bi tenê ji bo bûrjûvaziya netewa serdest, ji bo şefên polîsan, generalên faşîst jî dirêj kiribe.

16. Proleterya Tirkiyê ya bi zanyariya çînî; çi wextê cihêbûna netewa Kurd destek dike, çi wextê destek nake?

Ji kîjan mîlliyetî dibe bila be, proleterya Tirkiyê ya bi zanyariya çînî, li mesela damezirandina dewleteke cûde ya netewa Kurd ji aliyê geşbûna şoreşê, yê xurtbûna wê ve dinêhire. Eger damezirandina dewleteke cûde ya netewa Kurd, li Kurdistana Tirkiyê di pêşengiya proleterya de wê îmkana geşbûna şoreşa demokratîk ya gel û ya serketina wê zêde bike, ji kîjan mîlliyetî dibe bila be, proleterya Tirkiyê ya bı zanyariya çînî wê bi xwe cihêbûnê destek bike. Eger cihêbûn, li Kurdistana Tirkiyê di pêşengiya proleterya de geşbûna şoreşa gel ya demokratîk û serketina wê bı derengiyê bixe, dijwar bike, ji kîjam mîlliyetî dibe bila be, proleterya Tirkiyê ya bi zanyariya çînî wê cihêbûnê destek neke.

Em tevgera Komunîst, ya li welatê me geşdibe, kokberdana wê ya bi lez li Kurdistanê di navbera gundiyan de bi lez geşbûn û belavbûna, geşbûna tevgera şoreşger li herêma Kurdistanê, gor herêma rojava bi nîsbetî hîn bi lez, bifikirin. Di bin van şertan de mayîna herêma Kurd, di nava tixûbên Tirkiyê de, wê rê bi astengiyên ku bi tenê dewleta bûjûva û axên netewa Tirk ya serdest lı vê herêmê derdixe rê ji bo kostekbûna şoreşê hwd... vebike. Yan jî li herêma Kurd dı cûre hilan de bûyîna îktidarên siyasî yên sor bifikirın û li rojava şoreş hîn bi tempoyeke hêdî geşdibe, bifikirin. Di bin van şertan de cardin, zordestiya çînên serdest ya Tirk ya dewleta wan, wê şoreşa li rojhilat geşdibe bi derengiyê bixe, bi kostek e. Di vê rewşê de cihêbûna Rojhilat, wê geşbûna şoreşê bi lez bike, geşbûna şoreşê li dewletên din yên Rojhilatanavîn jî helbet bibandûrîne û bilezîne. Di rewşeke wisa de, ji kîjan mîlliyetî dibe bila be, proleterya Tirkiyê ya bi zanyarî, cihêbûna netewa Kurd, gihêştina îmkanên hîn bilezbûna şoreşa li Kurdistanê geşbibe dixwaze û diparêze.

Li aliyê din, eger li herêmên din yên Tirkiyê şoreş hîn bilez geşdibe, geşbûna li herêma Kurd hîn hêdiye, cihêbûna Kurdistanê, wê li vê herêmê geşbûna şoreşê hîh jî hêdî bike, wê hakimiyeta begên feodal, şêxan, mellan ûhw... xurt bike, tekoşîna şoreşger li Rojhilat, wê ji alîkariya Rojava mehrûm bimîne û qels bibe, di vê rewşê de, ji kîjan mîllıyetî dibe bila be, proleterya Tirkiyê ya bi zanyariya çînî wê cihêbûnê destek neke. Eger piştî li Tirkiyê şoreş bi serket, tevgera cihêbûnê di bin pêşengiya bûrjûva Kurd de serî bide, jı kîjan mîllıyetî dibe bila be, proleterya Tirkiyê ya bi zanyarî wê cihêbûnê destek neke ûhw...

Ev tiştên me gotin, helbet lı ser faraziyê ye. Lê belê, tevgera Komunîst wê kîjan şertan de cihêbûnê biparêze, di kîjan şertan de wê li dijî cihêbûnê tewir bigre, di aliyê têgihêştınê de, li ser van faraziyan sekinandinê jî berjewendiyên mezin hene. Xeynê wê jî, ev faraziyan dijî rastiyê bûyîn ne tiştên bê îmkanên ji, tiştên bûyîna wan ya li rastiyê hatin mumkûn e.

Dûmahik Hêye

"Bundan sonra fırsat bulursam, çabam silahlı çatışmanın tamamen ortadan kaldırılmasına [illegible] PKK varlığının yasal [illegible] zemine [illegible] demokratik sistemle bir[illegible] tır. Devletin duyarlılığıyla, yaratıcı çabalarına [illegible] nerek bu rolü başarıyla [illegible] ve kararlılığımı vurguluy[illegible] isyan, bastırma ve inkâr sürecini kapatıp [illegible] tik birlik, barış ve [illegible]

Demokratik cumhuriyete varmanın tek yolu devrimdir!

Öcalan, içinde Kürtlerin ve Türklerin özgür birlik içinde yaşayacağı "demokratik cumhuriyet"in, TC temelinde, onun kimi reformlarla değişmesi yoluyla olabileceğini savunuyor. Savunduğu çizgi sınıfsal olarak liberal burjuvazinin çizgisi ile uyum içindedir. Bu çizgi bütün devrimciler tarafından reddedilmesi gereken bir çizgidir. Biz de "demokratik cumhuriyetten", "demokratik cumhuriyet içinde özgür birlikten" yanayız! Fakat demokratik cumhuriyet iliklerine kadar kemalist-faşist olan TC ile pazarlıklarla, onun reformlarla dönüştürülmesiyle mümkün değildir ■

BOLŞEVİK PARTİZAN